POLIROM

Sophie Hardcastle

Sub punte

BIBLIOTECA POLIROM

„Un roman care vorbește fără rezerve, dar deloc didactic despre trauma epocii #MeToo.“ (Sir Jonathan Bate)

Sophie Hardcastle

Sub punte

Traducere din limba engleză
de Lucia Popovici

POLIROM
2021

Sophie Hardcastle, *Below Deck*
Copyright © Sophie Hardcastle, 2020

© 2021 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-8952-1
ISBN PDF: 978-973-46-8953-8
ISBN print: 978-973-46-8650-6

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: © ValentinaPhotos/Depositphotos.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

SOPHIE HARDCASTLE s-a născut în 1993, la Sydney. Părinţii ei erau marinari de profesie, participând la întreceri nautice pe iahturi, iar Sophie a învăţat la rândul ei navigaţia şi surfingul competitiv. Şi-a luat diploma în arte vizuale la Sydney College of the Arts, specializându-se în pictură. Este scriitoare, artistă, scenaristă şi cercetătoare. A publicat un volum de memorii, *Running like China* (2015), centrat pe experienţele ei ca persoană diagnosticată tardiv cu tulburare bipolară. Este şi autoarea unui roman pentru adolescenţi de mare succes, *Breathing Under Water* (2016). În 2018 a studiat literatura engleză ca bursieră la Worcester College, University of Oxford, perioadă în care a scris *Sub punte*, pentru care s-a inspirat din propriile experienţe pe mare, în Antarctica, precum şi din două episoade dureroase de violenţă sexuală suferite în adolescenţă şi la vârsta de douăzeci şi trei de ani. În prezent lucrează ca asistent de cercetare la University of Oxford. Sophie Hardcastle este coscenaristă şi coregizoare a miniserialului online *Cloudy River*.

Pentru Robbie

roz-închis

„Să mori înainte să împlinești treizeci de ani nu e romantic“, mi-a spus el, cu ochii negru-tăciune, pe jumătate în umbră. A clătinat din cap. „Ar fi o pierdere.“

Îmi amintesc că eram în living atunci și nu i-am răspuns, dar m-am gândit mult timp după aceea, cuvântul *pierdere* plutindu-mi în minte ca o pată de ulei pe apă. Știam că are dreptate. Ar fi o pierdere. Dar, când spusesem că voi muri înainte de treizeci de ani, nu fusese nicidecum ceva romantic, vechea poveste a artistului tânăr care moare înainte de vreme. Era mai mult o conștientizare. O conștientizare a faptului că îmi sosise vremea.

Mor în ajunul zilei în care m-am născut, la douăzeci și nouă de ani, aproape treizeci. Dintotdeauna mi-a plăcut numărul douăzeci și nouă, doi și nouă, mai mult decât mi-a plăcut vreodată treizeci, trei și zero: doi este roșu, iar nouă e roz-închis; trei este verde-neliniștit și zero e alb-gol. În ciuda a ceea ce ați putea crede, nu o fac intenționat. Nu tocmai.

Dar, cine știe, poate că o fac intenționat. Suntem alcătuiți dintr-o puzderie de alegeri, nu-i așa?

Ridic din umeri. Tremur. E frig aici, pe puntea udă de la pupa, la limita dintre acest deceniu și următorul. Sub mine e întuneric, aisberguri plutind în cenușiu. Peisajul se întinde

până hăt departe. Mă uit la Brooke, iar ea îmi face cu ochiul, îi zâmbesc și mă doare fața.

Îmi țin respirația. Oare noi alegem să respirăm?

Nu știu. Tot nu știu. Mi-aș dori să-mi fi spus tu care e răspunsul. Mi-aș dori să-mi fi spus o mulțime de lucruri.

Să-mi fi spus că, atunci când voi vedea în sfârșit strălucirea verde, va fi ceva uimitor și banal în egală măsură.

Sau că viața e o înșiruire de cuvinte despărțite de semne de punctuație așezate greșit astfel încât atunci când vrei să iei o gură de aer cineva a scos virgula așa că, trebuie să o iei oricum și dacă n-ai luat-o nasol deja ai rămas, fără ea.

Maggie, mi-aș dori să-mi fi spus. Pe mare nimeni nu te aude când țipi.

grădina mării

trandafir de mare

Între somn și trezie, îmi imaginez că se clatină pământul cu mine. O mișcare continuă, înainte-înapoi, înainte-înapoi.

Dar acum mă dezmeticesc și văd că saliva mi s-a uscat pe bărbie, am o crustă pe dinți și îmi deschid pleoapele umflate spre soarele care se vede printr-o lucarnă aflată la doar vreun metru deasupra capului. Soarele se leagănă înainte și înapoi pe cer și-mi dau seama că pământul chiar se clatină. Mă sprijin într-un cot. Capul îmi zvâcnește de parcă m-ar fi lovit cineva cu o cărămidă. Mă uit în jur și, pe măsură ce camera prinde contur, aștept ca totul să capete noimă. Dar nu se întâmplă. Pereții sunt arcuiți, lați cât patul – dacă așa ceva s-ar putea numi pat. Sunt întinsă pe o saltea foarte subțire, înghesuită între un sac mare cu pânze și o undiță. De afară se aude un bufnet ciudat, iar când ridic privirea, soarele încă se leagănă. Simt o strângere în piept, o contracție cumplită a cutiei toracice, de parcă răsuflarea mi-ar fi rămas prinsă acolo, fără cale de scăpare. Unde dracu' *sunt*?

Măcar sunt îmbrăcată: o rochie de mătase, geaca de blugi, două șosete roz și o singură gheată. Vâr mâna sub rochie și simt că port chiloți. Conținutul genții mele e împrăștiat în jurul pernei. Portofelul, da. Cardul și banii sunt încă acolo. Îmi iau telefonul cu mâini tremurânde. Nu mai are deloc baterie.

— Rahat, mormăi.

Mă răsucesc încolo și-ncoace până mă dau jos din pat și îmi găsesc cealaltă gheată pe podea, lângă o găleată plină cu bureți. Picioarele îmi tremură când ies anevoie din cameră. Mă lovesc cu capul de tavan. Cine naiba a proiectat casa asta? Oi fi eu înaltă, dar nici chiar așa.

Pământul încă se leagănă când mă împleticesc într-o cameră cu chicinetă, paturi-hamac supraetajate, ferestre tip fantă și o masă fixată de podea. Îmi croiesc calea, ținându-mă de colțuri și margini ca să-mi păstrez echilibrul și să rămân în picioare, târându-mă spre o scară ce duce către cerul deschis.

Cât mă cațăr, durează un pic până mi se obișnuiesc ochii. E o lumină tăioasă.

— Dumnezeule.

Cuvintele abia dacă sunt o șoaptă.

În fața mea stă un bătrân într-o jachetă impermeabilă și cu un fes portocaliu. Pielea îi e arsă de soare, acoperită cu o crustă de sare, pistrui și o barbă albă și aspră. Dincolo de el e oceanul. O întindere întunecată și învolburată. Mă trec fiori prin tot corpul, iar șira spinării mi se strânge. Orizontul e imposibil de departe.

— ’Neața!

Mă holbez la el.

Râde.

— Unde sunt?

— Poftim? mă întreabă. Va trebui să vorbești mai tare. Arată cu degetul spre ureche. Sunt cam surd.

— Unde sunt? întreb din nou, de data asta mai tare.

— Ești pe Tasmaniei.

La picioarele mele sunt frânghii înfășurate în jurul unor butuci metalici, iar alte sfori se întind spre vârful unui stâlp

foarte înalt. Bătrânul trage de o sfoară, îndreptând faldurile velei de deasupra mea, ca pielea care se întinde bine pe os. Simt cum barca se opintește, apoi se ridică puțin.

— Unde?

— Pe Marea Tasmaniei, spune el arătând spre întinderea nesfârșită a oceanului, ca și cum ar trebui să recunosc și să deosebesc *această* apă de oricare *altă* apă. Dar, mai precis, spune bătrânul, ești pe un iaht. Își sprijină o mână de puntea bărcii. Se numește *Sea Rose.*

Mă simt de parcă m-a înșfăcat o mână de gât și mi-l strânge zdravăn. S-ar putea să vomit.

— Trebuie să cobor!

— O să cobori. În câteva zile… când ajungem în Noua Zeelandă.

Chipul mi se golește de sânge.

— Ce?!

— Navighez spre Noua Zeelandă și aveam nevoie de o mână de ajutor. Ai spus că vrei să vii.

— Glumești? Când am spus?

— Azi-noapte.

Mă scufund la loc în orele îmbibate de alcool, căutând ceva, *orice*. Dar noaptea trecută e doar o gaură neagră larg căscată.

— De ce m-ai lăsat să mă bag în așa ceva? Abia mă mai țineam pe picioare aseară!

Vasul se ridică deasupra unui val, se prăvălește în hău. Mă doare capul. Simt cum mi se ridică fierea în gât.

— Practic mă răpești!

— Ce fac?

— Mă răpești! O să faci pușcărie pentru asta.

— Ei bine, spune lăsându-se pe spate cu un zâmbet larg, o să merg la pușcărie doar dacă află cineva… Asta e, va trebui să te omor.

Fac jumătate de pas înapoi și-mi prind glezna într-un colac de sfoară. Cad pe spate, izbindu-mă zdravăn de punte, cu un icnet.

Dintr-odată, bătrânul izbucnește în râs, de nici nu-i mai văd ochii printre ridurile adânci.

— Ești bine, puștoaico? horcăie printre hohote de râs.

Încerc să vorbesc. Dar nu reușesc.

— Aruncă o privire peste umăr, îmi spune.

Mă ridic anevoie în picioare, iar când mă întorc, văd uscatul. O plajă întinsă, case presărate printre tufe, un promontoriu stâncos, un far… Știu farul ăla. E Barrenjoey. Sydney. Suntem încă în Sydney.

Mă întorc spre el.

— Acum știi unde suntem?

Dau din cap.

— Mergem la clubul de iahting Royal Prince Alfred din Newport; trebuie s-o las pe *Rose* a mea la curățat. Cred că ajungem într-o oră cu vântul ăsta. Te duc eu înapoi în oraș.

— Faci tu pe cavalerul acuma… dar tot se cheamă…, tușesc; respir greu după căzătură. Că m-ai… răpit.

— Tu, domnișoară, erai praf. Nici n-ai putut să-mi zici cum te cheamă. Trebuia să te las să mergi acasă așa? Nu. Eu și Jane am fost nevoiți să te cărăm până la barcă.

— Cine-i Jane?

— E managerul restaurantului de la CYC. Se pare că te-a găsit în toaleta femeilor. Te-am lăsat să dormi la bord peste noapte…

Te-am trezit azi-dimineață, ți-am spus că trebuie să plec și mi-ai zis să te las în pace.

— Păi nu-mi amintesc. Vântul rece mi se încolăcește în jurul trupului. Îmi încrucișez brațele pe piept, încercând să-mi amintesc ceva din noaptea trecută. Dar *tu* unde-ai dormit?

Se uită în ochii mei.

— În patul meu, spune. La mine acasă. Iar ceva din tonul lui sec și imperturbabil mă face să-l cred. Îmi zâmbește cu blândețe. Nu-ți face griji cu mine, puștoaico – dintotdeauna am iubit o singură femeie. Zâmbetul îi piere și privește în zare. Iar ea s-a dus.

Îmi relaxez brațele.

— Cum o chema?

Își sprijină din nou mâna de puntea bărcii, mângâind-o cum ai mângâia o persoană iubită.

— Robynne. Robynne Rose. Își drege glasul. În fine, n-aveam de gând să te răpesc, dar trebuie să ajung la șantierul naval până la zece. Credeam că o să dormi până atunci.

Mă învăluie un sentiment de ușurare.

— E tare ciudat, spun îndreptându-mă șovăitor spre el, cu brațul întins, oferindu-i mâna. În fine… Eu sunt Olivia.

Îmi întinde mâna lui aspră și bătucită și i-o strâng.

— Mac.

La prima vedere, Mac pare o lespede cenușie. Rece și dură. Dar când râde, lespedea face vălurele. Atunci văd că are la fel de multe ascunzișuri ca oceanul întunecat. Povești cufundate în beznă se zvârcolesc în el ca șerpii de mare în peșteri subacvatice.

În rarele ocazii când tata spunea povești, erau dureros de limpezi. Ca și cum ar fi gravat cuvintele cu acul într-o foiță de metal, le trasa la nesfârșit, până când sângerau.

Mac e altfel. Mă poartă prin golfulețe împânzite de scoici și împodobite cu steluțe de mare. Însuflețite de alge care dansează.

Îmi amintește imediat de bunicul, care știa să spună povești ce umpleau orice încăpere de culoare.

Mac îmi povestește cum odată el și Robynne s-au îmbătat atât de rău cu rom pe o plajă din Barbados, că au încurcat ambarcațiunile când s-au întors cu barca și au făcut dragoste în cabina altcuiva. Mă aplec spre el. Vocea lui e ca tunetul sub un nor arcus, răsunătoare și captivantă. Electrizantă. L-aș putea asculta ore în șir.

— Ți-e frig? mă întreabă oprindu-se din povestit.

Clatin din cap.

— Nu, ceaiul ăsta mă pune pe picioare.

— Bine, îmi zâmbește.

Stau cu Mac în cockpit, cu o pelerină de-a lui de ploaie pe mine. E uriașă și se încrețește în falduri de câte ori îmi ridic mâinile să iau o gură de ceai.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Privesc peste umărul lui Mac. Suprafața mării e ca o piele împânzită de înțepături, o piele încrețindu-se înfrigurată, acum că toamna face loc iernii.

— Câți ani ai? întreabă.

— Nu-i frumos să întrebi o femeie ce vârstă are.

— Tu, puștoaico, nu ești femeie, spune pufnind.

— Poftim?

— Nu încă, oricum. Trage de cârmă înspre el și barca se înclină tare într-o parte. Ești măcar destul de mare să bei?

— Am douăzeci și unu de ani, îi spun – doi, roșu, unu, galben-pal. Pot bea până și în America.

Își dă ochii peste cap, cu un zâmbet ironic arcuindu-i buzele.

— Ce-ți mai face capul?

— Încă mă doare.

— Cred și eu, abia te mai țineai pe picioare azi-noapte, spune Mac râzând.

Simt cum mi se ridică părul la ceafă.

— Nu… nici nu vreau să știu.

— Ai dreptate, admite el. Îmi pare rău. Oricum, nu părea să fi fost vina ta.

— Ce? întreb înclinând capul.

— Băiatul ăla cu care erai – părea dubios rău.

Și, dintr-odată, seara anterioară mă inundă ca un val puntea.

Cina la Cruising Yacht Club în portul Sydney. Și Adam. Proaspăt bărbierit, cu Rolex la mână. Acel Adam.

— E iubitul meu.

— Te-a lăsat leșinată în baie.

— Ne certam.

Deși probabil vreau să spun că Adam se certa de fapt cu Adam. Iar eu eram prinsă și la mijloc, și pe dinafară. Tăcută. Gâtuită.

— De ce vă certați?

— Ceva legat de cariera mea, cred. O să ne luăm diplomele în studii economice; mie mi s-a oferit un stagiu la o bancă mare de investiții, Lazard, dar i-am spus lui Adam că nu știu dacă o să-l accept, îi explic.

Și mă aștept atât de tare să aud răspunsul obișnuit – *Ce șansă!* –, încât inițial nici nu aud ce spune Mac.

— Scuze, ce-ai spus? îl întreb.

— Am zis ce treabă are el?

— Păi, el spunea că dau cu piciorul unei șanse unice în viață, zic trecând rapid în revistă discuția: *Știu zece tipi care ar omorî pentru postul ăla. Ești norocoasă că ți l-au oferit.*

Norocoasă, mă gândesc. După ce am muncit atâta.

Noroc chior. Baftă curată.

— Ești o persoană independentă, Oli. Poate că asta îl sperie, spune Mac dând din cap, cu o convingere care pune foc lumii mele.

— Nimeni nu mi-a mai spus așa, zic râzând.

— Oli?

— Da.

— Îți place?

Zâmbesc.

— Da, îmi place.

Din restaurantul de la clubul de iahting, privim cum *Sea Rose* e ridicată din apă și coborâtă în șantierul naval. Mac mi-a cumpărat un *milkshake* uriaș cu căpșuni și o porție de cartofi prăjiți. Amestec maioneza cu sosul de roșii pe o farfurie, până când capătă o culoare rozalie, presărată cu piper, și Mac spune:

— Ai accent. N-ai crescut aici, nu?

Clatin din cap.

— Am locuit în Manly până la cinci ani, apoi în Hong Kong și Singapore.

Sorb din *milkshake*.

— Cum ai ajuns acolo? Cu serviciul părinților?

— Tata conduce divizia din Asia de Sud-Est a unei companii petroliere.

— Petrol, ai?

— Da.

Mac deschide gura să spună ceva, dar pare să se răzgândească. Se uită înspre șantier, unde *Sea Rose* se leagănă deasupra solului.

— Acum locuiesc cu bunicul în Manly, îi explic. Tata m-a trimis aici la universitate.

Se întoarce spre mine.

— Diploma în afaceri?

— Studii economice.

— Și ce-ai de gând să faci acum?

— Nu știu. Lazard, presupun…

Mac îmi aruncă o privire tăioasă.

— Parcă nu voiai stagiul ăla.

— Păi, dacă era după mine, aș fi dat la arte, dar tata a zis că nu plătește așa ceva.

Liniștea se așterne între noi. Oftez.

— Oricum artele nu mi-ar fi adus nici un ban.

Mac râde.

— Ar trebui s-o cunoști pe prietena asta a mea.

— Pe cine?

— Pe Maggie. Gura îi rostește numele cu blândețea unei îmbrățișări prietenești. A fost custode la Londra mulți ani. Acum e la pensie. Locuiește cu mine, aici, în Sydney.

— Mișto, spun lăsându-mă un pic mai în față în scaun.

— O să-ți placă de ea, mă asigură Mac. E o femeie incredibilă.

— Când aș putea s-o văd?

— Mă întorc aici miercuri, s-o iau pe *Sea Rose* și s-o duc înapoi la CYC. Maggie o să vină cu mine. Ce-ai zice să ni te alături?

Mă gândesc la călătoria noastră de astăzi din Pittwater și la cât am râs. Surâd.

— Da, sigur. Mi-ar face plăcere.

— Dar fără alcool marți seară, bine, puștoaico?

— Nu mai pun alcool în gură, spun cu obrajii înfierbântați.

— Ha! Am mai auzit din astea. Îmi ia ultimul cartof rămas. Hai, s-o tăiem de-aici.

Străbatem parcarea, cu soarele căzând printr-o spărtură din nori. Mac se scuză un minut și se îndreaptă spre șantierul naval. Se apropie de *Sea Rose* și atinge cu palma fundul bărcii. E plin și rotund, alb presărat cu ghirlande de alge cafenii. Mac șoptește ceva în timp ce mângâie fibra de sticlă, sărutând-o ușor. Dintr-odată, îmi dau seama că mă simt ciudat și mă mut de pe un picior pe altul, ca și cum aș spiona doi îndrăgostiți, martoră la un moment rezervat altcuiva.

În mașină, Mac pornește radioul.

Simt cum trece prin mine într-un șuvoi de roșu stins.

— Ador piesa asta, spun. Se simte foarte roz.

— Poftim?

— Am spus că se simte foarte roz. Apoi, gândindu-mă cât de ciudat trebuie să sune, râd cu sfială. Nu știu. E doar o senzație pe care mi-o dă.

Mac clatină din cap. Zâmbește.

— De-abia aștept s-o cunoști pe Maggie.

levănțică de mare

Când nu-mi găsesc cheile, îmi golesc geanta pe covorașul de la intrare al bunicului. BUN VENIT ÎN PARADIS.

Mă așez în genunchi și răscolesc prin morman.

— Rahat, mormăi, ridicându-mă să bat la ușă.

Nimic nu urăște bunicul mai tare pe lumea asta decât să bați la ușă.

Îmi amintesc când am ajuns aici acum patru ani, ametită de schimbarea de fus orar și asudată, cărându-mi întreaga viață pe umeri. Nu mi-a răspuns nimeni la ușă, deși auzeam televizorul urlând înăuntru. Am strigat „E cineva acasă?“.

— CE?

Urletul lui fusese o undă de șoc verde-limetă.

Cândva existase și bunica, dulce ca o piersicuță, care deschidea ușa cum își desface o floare petalele. Cândva erau apă de ceai pe foc și o tavă cu biscuiți în cuptor. Cândva bunicul mă îmbrățișa iubitor, ridicându-mă și învârtindu-mă prin aer. Ochii surâzători ai bunicii și tachinările voioase. Poveștile nebunești ale bunicului și râsul lui zgomotos.

Cât de discordant era acel *CE.*

— Sunt Olivia, am strigat.

— CINE? a țipat el peste televizorul dat la maximum.

Am bătut cu pumnul în ușă.

— Olivia!

Am auzit câțiva pași nesiguri, iar apoi s-a întredeschis ușa.

— Nu mă interesează. Cară-te!

Am prins ușa înainte să apuce să o închidă.

— Bunicule, încetează. Sunt eu – sunt Olivia.

Atunci ușa s-a deschis de tot, iar un bărbat mai cenușiu la față decât ultima dată când îl văzusem m-a măsurat din cap până-n picioare. Purta o șapcă de crichet, un tricou alb călcat, pantaloni bej și pantofi de piele.

— Credeam că ajungi abia după-amiază, mi-a spus.

M-am uitat la ceas.

— E ora trei.

Bunicul a ridicat din umeri și s-a dat înapoi, lăsându-mă să intru.

— Pare greu, mi-a spus, arătând spre rucsacul pe care îl căram. Te-aș ajuta, dar am spatele praf.

Și-a masat șoldul.

— Nici o grijă, i-am zis, urmându-l înăuntru.

Se mișca chinuitor de încet.

— Asta e camera de zi, mi-a spus, de parcă nu mai fusesem niciodată acolo. Bucătăria, mi-a zis arătând spre bucătăria înghesuită, cu linoleum pe jos și o fructieră goală. Pe balcon e cel mai plăcut dimineața.

Am aruncat o privire spre balconul unde se stafidea o cactacee într-un ghiveci de teracotă.

— Credeam că toată ideea cu cactaceele e că nu mor, i-am zis.

Bunicul a râs, dar era un sunet de apă stătută.

— Totul moare. A bătut într-o ușă închisă. Asta e camera mea. Când sunt înăuntru, nu trebuie să fiu deranjat. Ai înțeles?

Am dat din cap.

Apoi mi-a arătat baia și camera care urma să fie a mea – spunându-mi să nu mă ating de cutiile depozitate sub birou sau de cea de pe raftul de jos al dulapului –, după care s-a scuzat și s-a întors la meciul de crichet.

Mi-am despachetat lucrurile și apoi m-am întors în camera de zi. M-a ignorat când l-am întrebat dacă vrea o ceașcă de ceai.

S-a întors spre mine abia la pauza publicitară.

— Iartă-mă că nu te-am întâmpinat la aeroport. Am fost ocupat.

M-am uitat în jur, observând rebusul pe jumătate făcut de pe măsuța de cafea, meciul de crichet care se reluase la televizor, cele trei sticle de bere goale.

— E-n regulă, i-am zis. Îmi place șapca ta.

Dar atenția îi era acaparată din nou de crichet. A întins mâna sub măsuța de cafea, a luat un pachet de țigări și și-a aprins una. Despre obiceiul ăsta nu știam.

Am stat în bucătărie și l-am urmărit cum fumează, cum arde țigara între buzele lui. A expirat, iar un nor de fum a învăluit camera. Și-a înghițit flegma din gât. Mâinile îi tremurau. M-am uitat la degetele lui, subțiri și noduroase, cu unghiile îngălbenite, pe care verigheta era deja prea largă. Chiar și atunci vedeam că flămânzea fără ea. Timpul îi eroda trupul. Dar nu îndeajuns de repede.

Ceainicul de pe aragaz a început să șuiere. Mi-am turnat apă peste ceai, am urmărit cum își schimbă apa culoarea, forma. Pe băncuța din bucătărie era un buchet de levănțică, cu tulpini cafenii și flori pălite și pufoase. Puteam doar să bănuiesc de cât timp stăteau acolo.

Când îi vizitam în copilărie, bunica ascundea levănțică în sertarele mele, astfel că mireasma ei mă însoțea pretutindeni. Totul părea magic. Dar florile acestea mureau la fel de lent ca bunicul.

M-am întors în living, la bunicul, și am privit pe fereastră, spre dealul unde se aprindeau luminile seminarului teologic St Patrick.

— Îți amintești cum îmi povesteai că la St Pat sunt zâne și că de aceea se luminează noaptea? l-am întrebat, stând în picioare deasupra lui.

Bunicul a clătinat din cap.

— Nu-mi imaginez de ce aș fi spus vreodată așa ceva.

M-am așezat lângă el. Așa au început cei patru ani în care bunicul se încorda din tot corpul de câte ori mă așezam pe fotoliul bunicii.

Acum, televizorul urlă de după ușă ca de obicei, însă aud că e un serial siropos. Bunicul nu se uită niciodată la serialele astea. O fi în toane mai ciudate.

Îmi fac curaj și bat la ușă.

Nici un răspuns.

Bat mai tare.

Tot nimic.

Îl strig. Bat din nou. Țip prin ușă.

— Ce dracu', mormăi.

E a treia oară când mă încui pe dinafară luna asta. Mă ignoră intenționat, sunt sigură.

Se deschide ușa din partea opusă a palierului și Will își ițește capul.

— Te-ai încuiat pe dinafară? mă întreabă.

— Da, din păcate.

— Îți trebuie un breloc cu șnur.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mama ta mai are cumva cheia de rezervă?

— Din păcate, da.

— Foarte amuzant, îi spun.

Intră înapoi în casă și se întoarce imediat cu cheia, pe care mi-o azvârle.

— Ce bine ai prins-o.

— Ce bine ai aruncat-o.

Îmi face cu ochiul.

— Ne mai vedem, îmi spune și intră înapoi în apartamentul lui.

Intru și eu în casă.

— Bună, spun trecând pe lângă bunicul, așezat pe fotoliul său din living.

Mă ignoră.

În camera mea, îmi arunc geanta pe pat, mă descalț de ghete, îmi azvârl jacheta de pe mine, ies și pun ceainicul pe foc.

— Îmi pare rău că nu m-am întors acasă aseară, dar n-o să-ți vină să crezi ce-am pățit.

Tăcere. Nici măcar un mormăit acolo, ca să facă pe interesatul.

— Bunicule? spun.

Ceainicul începe să șuiere.

Probabil e foarte supărat. Deși am mai rămas la Adam peste noapte fără să-l anunț, așa că nu știu ce mare scofală e.

— Bunicule? spun din nou, întinzându-mă după ceainic.

Îl iau de pe aragaz și încep să torn, fără să mă uit la ceașcă; mă uit la bunicul, care stă cocoșat în fața televizorului.

Apa clocotită picură peste blat și-mi stropește picioarele, trecând prin șosete. Sar înapoi.

— Au, ce căcat!

Nu mă ceartă că vorbesc urât.

— Bunicule? șoptesc, dând ocol dulapului.

Poziția aia ciudată, adus de spate… Mă înfior, dar mă apropii de el.

Capul îi e înclinat bizar într-o parte, cu gâtul îndoit.

Mai fac un pas.

Apoi îi văd, îi văd ochii sticloși, întredeschiși, lăptoși. Îmi întind spre el mâna tremurândă și-i ating obrazul cu vârful degetului. E cald. Asta înseamnă că e încă în viață, nu?

— Bunicule! țip.

Will deschide ușa râzând.

— Cum ai reușit să te încui pe dinafară…? Se oprește, încruntându-se. Te simți bine?

— N-nu, mă bâlbâi. A pățit ceva bunicul.

— Mamă! strigă Will peste umăr.

— Ce e? se aude vocea ei cântată din camera de alături.

— *Mamă!*

— Ce s-a întâmplat? Sunt ocupată!

— *MAMĂ!* strigă Will.

Annie apare într-o clipă.

— Cred că bunicul are un atac cerebral, îi spun.

— Dumnezeule mare, face Annie trecând în grabă pe lângă mine. Will, cheamă salvarea.

O urmez în apartamentul bunicului. Îl atinge. Se cutremură.

Afară se aprind luminile la St Pat, aurii în asfințit.

Annie îi ia încheietura, îi verifică pulsul. Expiră în spațiul albastru în care el nu mai răsuflă.

— Scumpo, îmi pare nespus de rău, îmi spune.

— Dar e cald. Am pus mâna pe el.

Will intră în casă, în spatele meu.

— Salvarea e pe drum.

Annie clatină din cap.

Și, dintr-odată, simt cum ating podeaua. De parcă aș fi plutit în spațiu toată viața și abia acum simt gravitația pentru prima oară. E un șoc această forță care-mi presează corpul.

Greutatea ei mă zdrobește.

boboc de mare

Dorm pe canapeaua lui Will, deși nu se poate numi somn. E mai mult o așteptare. Așteptare a ce? Orele îmi zgârie pielea. Nu sunt tristă totuși; sau cel puțin nu cred că sunt. Nu am plâns.

Will mi-a spus că pot. În timp ce ne spălam pe dinți, mi-a spus:

— Să știi că poți să plângi.

— Știu, i-am zis, cu pasta de dinți spumegându-mi la colțurile gurii.

Dar nu am plâns.

Tot ce simt e densitatea oaselor mele, greutatea lor incredibilă.

Întinsă pe canapea, privesc cum noaptea se transformă în alb. Annie se trezește devreme ca să înoate. Închid ochii și ascult cum se strecoară pe lângă mine, pășind ușor.

Până să se întoarcă, am urmărit cum rozul se desface în albastru.

— Cum ai dormit? mă întreabă ea.

— Bine, o mint.

— Ai vești de la părinții tăi?

— Am primit un e-mail de la tata. Și-au cumpărat biletele de avion. Ajung marți.

— Mâine?

— Nu, marțea viitoare.

Annie se uită pierdută la mine, fără să înțeleagă.

— Tata are o conferință importantă weekendul ăsta, îi explic.

— Credeam că mama ta va dori să vină mai devreme. Era tatăl ei, nu?

Clatin din cap.

— Nu. Era tatăl tatei. Părinții mamei au murit înainte să mă nasc eu.

— Înțeleg… Totuși, mă așteptam să vrea să vină mai devreme.

— Tata ar vrea să vină împreună, îi spun.

— Înțeleg, zice ea, dar pare nedumerită.

Apoi promite că mă va ajuta cum poate, spunându-mi că sunt bine-venită să dorm pe canapeaua lor cât vreau.

Intru în apartament și îmi dau seama că nu scobitura lăsată de bunicul în fotoliul lui îmi dă fiori, ci liniștea, verdele ei îngrozitor, de mâl tulbure.

Pornesc televizorul, dau sonorul cât mai tare și las vocea unei femei trăncănind despre un aspirator să coloreze încăperea în crem-caisă. Afară, cerul se întinde albastru. Intru în dormitorul meu și privesc pe fereastră, la pinii înșirați pe plajă și, dincolo de ei, la mare. E întinsă ca o pânză plisată; onduleu după onduleu, până la orizont. Asta mi-a lipsit cel mai mult din Australia: cât de lin se întinde cerul peste mare. Un cer nesfârșit care și-a găsit capătul. Fără ceață, fără cenușiul rozaliu. Doar o linie fină, perfectă.

Tresar când aud pe cineva tușind în spatele meu.

— Căcat, scuze, spune Will. Nu voiam să te sperii.

Stă în prag, îmbrăcat în pantaloni de trening și tricou.

— N-ar trebui să fii la școală? întreb.

— Mama a spus că pot să lipsesc azi.

— Ce? Pentru că ai văzut pe cineva mort?

Will își ferește privirea. Ridică din umeri.

— Drăguț din partea ei.

— Mă gândeam să facem ceva împreună.

— Sigur.

— Doar dacă vrei. Dacă vrei să fii singură…

— Nu, nu. E în regulă. Ar fi drăguț să am companie…, îi spun. Vrei să cotrobăim printre lucrurile unui mort?

Will face ochii mari.

— Ce chestie bolnavă, îmi zice. Dar bine. Crezi că-mi vin hainele lui?

— Asta e și mai rău! îi spun.

Ne uităm o clipă unul la celălalt, apoi izbucnim în râs. Mă doare, dar îmi face bine; îmi deschide pieptul, lăsând să iasă căldura și să intre frigul. Ca gerul mușcător al iernii, care te trezește.

Will intră în camera mea și se trântește pe pat, urmărindu-mă cum deschid în sfârșit cutiile de sub birou și de pe raftul de jos al dulapului. Patru ani m-am întrebat ce-i înăuntru, dar m-am gândit că, locuind în casa lui, trebuie să respect dorințele bunicului. Cumva, era mai bine să *nu* știu ce se ascunde în ele – mă distram ghicind. Dintotdeauna m-a fascinat întunericul necunoscutului.

Se pare că fanteziile mele cu nestemate și perle negre sunt departe de adevăr. Cutiile de sub birou sunt ticsite cu cărți de bucate și fețe de masă. Am totuși mai mult noroc cu cealaltă cutie, din dulap; spre încântarea mea, e plină cu articolele de

machiaj ale bunicii. Sunt rujuri de toate nuanțele, sticluțe de parfum cu etichete îngălbenite, cutiuțe de pudră și ojă în diferite nuanțe de roșu. Scotocesc printre rujuri, hotărându-mă până la urmă asupra unuia vișiniu. Mi-l întind pe buze și-i trimit o bezea lui Will.

Râde.

— Mie ce culoare mi s-ar potrivi?

— Hmm, fac eu. Ne trebuie ceva care să-ți scoată ochii în evidență. Găsesc un roz-aprins. Perfect.

Will își țuguie buzele.

— Nu te mai mișca, îi spun în timp ce i le colorez. Vai, ce drăguț!

— Arăt superb, zice, bosumflându-se la imaginea din oglinda de pe biroul meu.

— Avem nevoie și de ținute asortate, spun.

Camera bunicului e mai mică decât îmi amintesc, puțin mai lată decât patul. Pășind înăuntru, îmi dau seama că probabil nu am mai intrat aici de când eram mică și mă cățăram în pat, între bunicul și bunica, în diminețile de Crăciun. Cât de mare părea camera pe-atunci! Cât de călduros și de încăpător părea patul. A murit bunicul în fotoliul lui, dar viața i se sfârșise de fapt cu mulți ani în urmă. Viața lui s-a sfârșit odată cu a ei.

Deschid dulapul și ne învăluie mirosul de tutun stătut.

— Ești bine?

— Da, zic. Tu?

— E cam ciudat, nu? Că hainele astea erau ale cuiva și acum sunt doar, nu știu…

— Haine.

— Da.

Ridic din umeri.

— O, îmi place ăsta, spune Will alegându-și un palton din tweed.

Își strecoară brațele deșirate în el.

— Îți vine bine, spun. Scot o jachetă bleumarin. Asta mi s-ar potrivi, ce zici?

Aprobă.

— Te prinde super.

Îmi completez ținuta cu pantaloni la dungă, șosete roșii-aprins și o pereche de cizme de-ale bunicii, brodate cu boboci aurii. Will poartă o pereche de reiați verzi-smarald, șosete cu dungi și o pereche de pantofi din piele fină. Își accesorizează ținuta cu un colier de perle trandafirii.

— Arătăm lux.

— *Suntem* lux, spune Will râzând.

— Mai bine aș sorta restul lucrurilor, zic eu gândind cu voce tare.

— Da, ai putea. Oricum va trebui, mai devreme sau mai târziu.

— Poți să-mi aduci niște saci de gunoi din bucătărie, te rog? Sunt în al treilea sertar de jos.

— Sigur, spune, dispărând o clipă și întorcându-se cu o mână de saci. Poftim.

Îmi întinde unul.

— Mersi, îi zic scoțând o jachetă de pe umeraș. Poți să păstrezi orice vrei… Oricum o să donăm totul.

Will îmi zâmbește tăcut și se apucă să mă ajute.

După ce sortăm toate hainele – păstrăm câteva pentru noi –, trecem la sertarele noptierei.

— Dumnezeule! exclamă Will. Uită-te la astea!

Scoate din sertar un pachet de cărți de joc, cu diverse femei dezbrăcate imprimate pe spate. Imaginile sunt foarte saturate, astfel încât femeile au sfârcurile viu colorate și tufe negre de păr pubian.

— Pervers tipu', spune Will trecându-le în revistă. Se uită la mine. Tu ai făcut sex?

— Auzi la el, zic. E, gen, complet deplasat.

— Ha, scuze. Mama spune că tre' să mă mai cenzurez.

— Așa zic și eu.

— Deci ai făcut?

— Ce?

— Sex.

— Ce-ți pasă ție? îl întreb rece, deși simt că mi se înfierbântă obrajii.

Will ridică din umeri.

— Eu am făcut.

— Și eu. Într-un fel.

— Cum adică într-un fel?

— Păi, adică am făcut, dar nu am, știi tu, nu am avut orgasm. Cel puțin nu cred că am avut.

— Cred că ți-ai fi dat seama dacă ai fi avut.

— Bine atunci. Presupun că nu am avut.

— Nici nu-mi imaginam că Adam e generos în pat.

— Hei, îi spun, cam sari calul.

— Îmi pare rău, zice, deși nu are aerul să regrete. Oricum, unde-i Adam?

Ridic din umeri.

— Adică de ce nu e aici? insistă Will.

— Încă nu i-am spus ce s-a întâmplat.

— De ce? se încruntă Will.

— Ne-am certat aseară.

— Și? Tot ar trebui să-i spui.

— Știu. O să-i spun.

— Acum?

Pulsul mi-o ia razna doar la gândul că ar trebui să vorbesc cu Adam chiar acum; fiecare bătaie a inimii mă doare, așa că schimb subiectul.

— Chiar *acum* simt că trebuie să ies de-aici. Ce spui să ducem sacii ăștia undeva?

— Sigur, zice Will. Dar tot cred că ar trebui să-l suni.

— Mai târziu, promit.

Coborâm dealul în ținutele noastre, mergând în Manly, unde lăsăm sacii cu haine la un second-hand caritabil. În drum spre casă, trecem pe lângă un chioșc cu înghețată italiană. Îl trag pe Will de braț ca să-l opresc în fața lui.

— Nu am nici un ban, îmi spune.

— Am eu, zic, trecând în revistă aromele. Îi spun bărbatului care vinde la chioșc: O cupă de biscuiți cu cremă și o cupă de caramel, într-un cornet cu înveliș dublu de ciocolată, vă rog.

— La fel și pentru mine, spune Will.

Încă poartă rujul și perlele. Toată lumea din jur se uită la el. Dar nu ne sinchisim. Moartea are efectul ăsta, cred. Face ca lucrurile mărunte să nu mai conteze.

La capătul străzii îmi scot cizmele și șosetele și cobor țopăind treptele, cufundându-mi picioarele în nisip și bâțâind din degete. Mă apropii de apă și mă așez, simțind cum se mișcă nisipul sub mine. Will se așază lângă mine, întinzându-și picioarele lungi.

Întregul ocean pare să se preschimbe în sticlă când soarele apune în spatele nostru.

— Sydney mi-a plăcut mereu cel mai mult în perioada asta a anului, îi spun.

— De ce? E frig.

— Pentru că apa e încă destul de călduță. Bunicul îmi spunea pe vremuri că se întâmplă pentru că soarele trăiește sub apă noaptea, deci, chiar dacă zilele se scurtează, apa rămâne caldă până la solistițiul de iarnă, când soarele urcă din nou sus pe cer, iar zilele încep să se lungească iar.

Mă uit la Will. E murdar de înghețată la gură.

— Sau cel puțin așa cred că era povestea.

— Pare să fi fost un povestitor grozav.

Deasupra noastră ies primele stele. Sunt presărate ca niște pistrui pe o piele cenușie.

— Da, mai uit uneori. Nu mi-a mai spus povești după ce a murit bunica.

Will mă cuprinde cu brațul pe după umeri. Atârnă acolo, stângace și blând.

margaretă de mare

Joi mă trezesc devreme și găsesc un e-mail de la coordonatorul meu, care mă anunță că nu mai are nici o observație de făcut pe maginea lucrării mele. *Felicitări*, îmi scrie.

Închid e-mailul, las telefonul deoparte și îmi iau laptopul de pe birou. Îl deschid, intru pe portalul pentru studenți al universității și merg la pagina cu evaluările mele. Acolo îmi încarc lucrarea, urmărind cum se albăstrește bara. Când e gata, apăs pe *Trimite.* Și uite-așa am terminat și cu asta.

Închid laptopul, apoi mă întorc în pat.

Și aștept. Aștept să mă simt ușurată, eliberată. Dar apăsarea asta persistă. Înăbușitoare și rece, de parcă oasele mi-ar fi pline de plumb. Durerea e violet-închis.

Mă întorc cu fața la perete. Deasupra capului e o pată lăsată de apă. Ca o pată pe piele. Închid ochii și într-un târziu adorm la loc.

La câteva zile după aceea, mă întâlnesc cu Adam la Gara Centrală. Ne îmbrățișăm și mă sărută pe obraz. E o distanță între noi pe care nici unul nu o recunoaște.

— Mă gândeam să facem o plimbare, îi spun.

Ridică din umeri.

— Sigur.

Înaintând pe stradă, trecem pe lângă un magazin cu specific asiatic. Mirosul de prune acre uscate, alge și amestecul de cinci mirodenii îmi amintește cum mă plimbam la cincisprezece ani într-o piață mare din Hong Kong cu Charlotte, urmându-le pe Mavic și Elvie prin mulțimea de oameni. Noi căram sacoșele, iar ele făceau troc ca să ia de mâncare.

Mavic era a doua mamă a lui Charlotte. Avea un metru și jumătate înălțime, șolduri late, un gât gros și brațe cu care te cuprindea ca lumea. Și, cu toate că a lucrat pentru familia lui Charlotte de când o știam, niciodată nu le-a spus copiilor pe nume. Cât eu și Charlotte am fost cele mai bune prietene, Charlotte a rămas „Numărul Unu“, iar frații ei, „Numărul Doi“ și „Numărul Trei“.

Elvie, care lucra pentru familia mea, avea limba ascuțită și niște ochi cu care parcă te împungea în spinare. Purta cămăși largi, cu nasturi, care atârnau pe ea ca pe un umeraș de sârmă. Era o femeie serioasă, iar la început seriozitatea ei mă speria. Dar apoi, când tata a făcut zob o măsuță de cafea din sticlă, m-a dus de mână în bucătărie și mi-a zâmbit, iar atunci casa mi s-a părut suportabilă. Mai sigură, cumva.

Când am ajuns prima dată în Hong Kong, nu suportam mirosurile. Șoferul o lua pe lângă piață în fiecare dimineață în drum spre școală și, chiar cu geamurile închise, mă țineam de nas ca să nu simt duhoarea cărnii crude și a peștilor proaspăt eviscerați. Însă apoi am cunoscut-o pe Charlotte și, cumva, mirosurile din Hong Kong au devenit interesante. Părinților lui Charlotte le plăcea că ne duce Mavic la piață; cred că ei au venit cu ideea. Dar când a aflat mama că mă ia Elvie cu ele, i-a spus tatei și el a concediat-o. În locul ei, a angajat-o pe Mae Grace,

care gătea supă de șarpe în bucătăria noastră și o mânca la prânz. În secret, îmi plăcea cât se oripila tata numai la gândul că ar putea să mănânce careva șerpi.

Mă întorc acum spre Adam.

— O să intru o clipă, în regulă?

Adam ezită.

— Mda, spune. Sigur.

Și mă urmează înăuntru.

Trec prin raioane, cercetând rafturile. Au biscuiți Hello Panda, chipsuri cu aromă de sepie, calamar uscat și *mochi*. Adam se foiește agitat în spatele meu, de parcă nu prea știe unde să stea sau la ce să se uite.

— Da, îi au! spun înșfăcând niște fulgi de păducel.

Cumpăr un pachet și o mână de jeleuri cu litchi.

— Ce sunt ăia? mă întreabă Adam când deschid punga pe stradă.

— Fulgi de păducel, îi explic. Sunt din păducel chinezesc.

— Din ce?

— Păducel. E un fruct.

Mă gândesc la diminețile de iarnă când aerul nu era atât de greu și cumpăram păducel confiat de la vânzătorii ambulanți de pe stradă. Eu și Charlotte, cu buzele stacojii și euforice de atâta zahăr, dădeam ture în jurul lui Mavic.

— Vrei să încerci unul? îl întreb pe Adam.

Se uită sceptic la mine.

— Nu, mersi, îmi răspunde.

Mă sprijin de vitrina magazinului.

— Deci spuneai la telefon că vrei să vorbim, începe Adam. Despre ce? Nici n-apuc să-i răspund, că continuă: Ești supărată pentru seara trecută, nu?

O clipă nu știu despre ce vorbește, uitasem complet de cearta noastră.

— Te-am căutat peste tot, îmi spune pe un ton defensiv.

— Stai, ce?

— Te-ai ridicat pur și simplu de la masă și ai plecat.

— Eram la baie.

— Douăzeci de minute? mi-o taie el.

Și dintr-odată îmi dau seama că nu avea nici cea mai vagă idee unde eram. Parcă mă și văd leșinată, îmbrățișând vasul de toaletă. Varză. Penibil. Îmi iau foc obrajii.

— Scuze că am plecat așa brusc, bâigui.

— Mda, zice el.

— Dar nu mi-a plăcut ce ai spus, continui. A fost foarte nedrept.

Își ferește privirea și inspiră adânc.

— Ai dreptate. Îmi pare rău… Sunt doar stresat. Nici nu știu ce să mă fac acum. N-am obținut nici un post la care am candidat.

Îi iau mâna într-a mea, strecurându-mi degetele printre ale lui.

— Și e incredibil, știi tu, stagiul ăla. Pur și simplu n-aș vrea să-i dai cu piciorul, îmi spune strângându-mi mâna. Ți-o zic pentru că îmi pasă.

— Știu.

— Te iubesc, bine? adaugă el.

Simt cum mă înmoi toată.

— Bine.

— Atunci e totul în regulă între noi?

— De fapt, voiam să-ți mai spun ceva.

— Ce anume?

— A murit bunicul.

— Ce? face surprins. Când?

— Luni.

— Îmi pare foarte rău să aud, spune. Ar fi trebuit să mă suni. Îmi dă drumul la mână și se întoarce cu fața spre mine, cu brațele întinse. Vino încoace.

Mă trage spre el.

— Mulțumesc, bolborosesc cu fața lipită de umărul lui.

Degetele lui Adam sunt în părul meu, mângâindu-mă pe ceafă. Când îmi dă drumul, îi spun:

— Înmormântarea e miercuri. Ai mei aterizează mâine-dimineață.

— Vrei să vin?

Ridic din umeri.

— S-ar putea să fie un pic ciudat totuși. Nici nu i-am cunoscut pe ai tăi.

Luaserăm o pauză ultima dată când au venit părinții mei în vizită.

— Da, spun. Probabil.

— Adică pot să vin, spune rapid. Dacă vrei să vin.

Clatin din cap.

— Nu, nu-ți face griji, spun gândindu-mă că singurul lucru mai rău decât să nu-l placă tata pe Adam ar fi să-i văd că se înțeleg.

Desfac un păhărel cu litchi și îl sorb, plimbându-mi jeleul prin gură.

— Te simți bine? mă întreabă în sfârșit.

— Da. Destul de amorțită, de fapt.

— Mm, măcar tu și bunicul tău nu erați atât de apropiați.

— Ce?

— Credeam că nu-ți plăcea să stai la el.

Mă duc la un coș de gunoi și scuip jeleul. Îmi face greață.

— Era totuși bunicul meu, Adam.

Oftează.

— Scuze, n-am vrut să sune așa.

Îmi feresc privirea.

— Nu prea știu ce să spun…

El nu a pierdut niciodată pe cineva drag, îmi dau seama, așa că îi zâmbesc înțelegător, ca și cum i-aș spune: *E în regulă, te iert.*

— Ce-ai zice să mergem la mine? îmi propune. Îți pregătesc o baie.

— Ar fi tare drăguț, spun. Mulțumesc.

Chiar dacă Adam locuiește cu părinții lui și chiar dacă suntem împreună de patru ani, tot o luăm pe aleea laterală ca să ajungem în camera lui. Dacă am trece prin casă, mama lui ar insista să iau loc în bucătărie, la un ceai cu biscuiți. Uneori îmi mai spune că sunt foarte slabă, dar niciodată când e Adam prin preajmă.

I-am spus odată lui Adam:

— Mama ta mi-a zis că-și face griji că nu mănânc destul.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Nu ești *chiar* atât de slabă, mi-a zis.

Și știam că are dreptate. Puteam să fiu și mai slabă.

Intrăm în camera lui Adam și el aprinde lumina. Spun cameră, dar e de fapt un etaj, un etaj întreg, numai al lui. Peste tot vezi podele lustruite și canapele moi din piele, obiecte de artă prețioase pe pereți și ferestre uriașe care dau înspre port.

Are și o bucătărioară. Și o baie proprie, cu cea mai mare cadă pe care am văzut-o vreodată. Un proiector în loc de televizor.

Închid ușa de sticlă după mine și-mi scot pantofii. Îmi simt picioarele reci când pășesc pe gresie spre canapea. Cufundându-mă în ea, îmi trag genunchii sub bărbie și-mi cuprind picioarele cu brațele, tremurând puțin. Adam mă sărută pe frunte și pleacă să-mi pregătească baia.

Când e gata, mă ridică de pe canapea și mă duce în brațe în baie. A aprins o lumânare, iar acum încăperea miroase a vanilie și margarete. Adam mă lasă pe podea, îmi atinge ușor coapsele și-mi trage încet puloverul și tricoul. Îmi ridic brațele, lăsându-l să mă dezbrace. Îmi descheie nasturii blugilor și îi dau jos, pășind afară din ei. Rămân în fața lui doar în sutien și chiloți, iar el îmi apasă ușor osul șoldului cu degetul mare, mângâindu-l încet, înainte și înapoi.

Mă întorc în brațele lui cu fața la oglindă și îmi văd reflexia. Par bolnavă. Ca o scoică scobită de carne. Îmi dau seama că, în afară de fulgii de păducel de dimineață, nu am mâncat aproape nimic de când a murit bunicul. De câte ori am încercat, m-a apucat greața. Lumina lumânării îmi pâlpâie pe obraji, turnându-mi aur în scobituri.

Adam își întoarce și el capul, așa că ne privim în oglindă. Îmi spune zâmbind larg că suntem un cuplu sexy. Apoi se uită la corpul meu și-mi șoptește în ureche:

— Ești așa de sexy.

Mă trece un val de ușurare. Mă agăț de el. La bine și la rău.

Ies din cadă abia când începe să mi se zbârcească pielea de pe degete. Adam se uită la reluarea unui meci de rugbi în cealaltă cameră, țipând din când în când la televizor, chiar dacă

știe deja cine a câștigat. Mă șterg și îmbrac lenjeria și cămașa de noapte din mătase pe care mi-a cumpărat-o de Ziua Îndrăgostiților. O țin aici pentru că dormim foarte rar la apartamentul bunicului meu – Adam refuză să doarmă cu mine într-un pat de o singură persoană. Și pentru că bretelele de dantelă nu sunt prea confortabile, așa că n-aș purta-o dacă n-aș fi cu el.

Apa se scurge în baie cu un gâlgâit zgomotos. Îl aud pe Adam închizând televizorul și venind pe hol spre dormitor. Aprind veioza de lângă patul lui, iar el stinge becul. Un galben blând ne învăluie.

Îmi strâng părul ud într-un prosop și mă întind pe pat. El se dezbracă și-și lasă hainele pe podea, lângă coșul de rufe.

Adam se uită la mine și zâmbește. Mi se face pielea de găină.

— Arăți perfect în patul meu, îmi spune.

Zâmbesc. Mă doare fața de la rânjetul ăsta.

Se bagă în pat în chiloți și se lungește lângă mine, întinzând un braț ca să mă pot cuibări la pieptul lui. Închid ochii, simțindu-mi obrazul cald pe pieptul lui. Simt că mă scufund. Oasele-mi sunt grele și dureroase.

Adam îmi mângâie obrazul, urmărind conturul maxilarului, al gâtului. Îmi atinge sânul cu vârfurile degetelor, coborând pe torace, până la tivul cămășii de noapte. Își strecoară un deget dedesubt, ridicând materialul deasupra șoldului și strângându-l în jurul taliei. Sunetul respirației lui tot mai profunde e roz spre roșu. Roșu-aprins. Plin și intens.

— Iubitule, îi spun cu ochii încă închiși, sunt prea obosită.

Își trece mâna peste fundul meu. Îl simt cum se umflă, lipit de coapsa mea.

— Te vreau atât de mult, îmi șoptește.

Zâmbesc cu jumătate de gură. Pentru că e un sentiment plăcut. *Dorința* asta. Să fii dorită așa.

Apoi mă sărută, trăgându-mi ușor chiloții în jos. Dându-i jos pe ai lui. Desfăcându-mi picioarele.

Acum e în genunchi, corpul lui profilându-se peste al meu. O umbră violet se întinde pe perete. Se mișcă între coapsele mele, mă atinge, dar încă nu sunt destul de umedă. De fapt, nu sunt umedă deloc. Se împinge înăuntru, iar eu suspin. E ca atunci când cazi pe spate în vis. Cum te trezești brusc. Țâănind la suprafață. Cu aerul năvălindu-ți în piept.

— Îți place? mă întreabă, dar nu spun nimic, pentru că o să-mi placă la un moment dat.

Dacă îmi dau voie. Dacă mă relaxez.

Și asta fac. Mă predau. Iar plăcerea se strecoară înăuntru, contopindu-se cu neplăcerea, până când simt și plăcere, și durere, la fel. Un echilibru albastru.

După aceea, Adam se lipește de mine și-mi spune că mă iubește.

Afară, luna e umflată, de un portocaliu sângeriu. Orașul scânteiază sub ea.

Mă scuz ca să merg la baie, închizând ușa după mine și deschizând robinetul, să nu mă audă când fac pipi.

Când mă șterg, văd puțin sânge pe hârtia igienică.

Nu sunt însă la ciclu. Pur și simplu se mai întâmplă uneori.

crin de mare

Părinții mei sosesc cu un buchet de crini. Arată impecabil: florile, părinții mei. Arată impecabil și cred că, dacă nu aduceau flori, cu greu ai fi ghicit că era vreo ocazie pentru vizită.

Mama îi aranjează într-o vază, pe care o așază pe blatul din bucătărie. E un buchet superb, numai roz și alb, roz și alb. Roz și alb fantomatic.

Ia geaca tatei și o agață în cuierul de lângă ușă.

Tata tremură și bombăne.

— Dumnezeule, e frig aici. De ce nu e pornită căldura?

Ridic din umeri.

— Credeam că am plătit reparațiile pentru centrală, spune tata.

— Nu-i chiar atât de frig, zic.

— Încă nu te-ai acomodat, dragă, îi spune mama. Apoi se întoarce spre mine. E cumplit de cald în Singapore acum, îmi explică, de parcă nu aș fi trăit niciodată acolo, de parcă n-aș fi fost silită să mă despart de prietenii mei din Hong Kong, de Charlotte. Ca și cum aș fi uitat cât de fierbinți și de lipicioase îmi erau lacrimile.

Tata se duce drept la centrală și o reglează la temperatura maximă.

Ieșim să luăm cina în Manly, pentru că ai mei nu gătesc, iar când mă ofer eu, tata întreabă: „De ce?“. Apoi ieșim și la micul dejun la o cafenea de pe malul mării și, cum nimeni nu vorbește despre înmormântare, ai putea crede fără cine știe ce probleme că nici nu se ține vreuna.

Când ajungem acasă, mă duc în camera mea și mă îmbrac cu hainele pe care le-am purtat cu Will atunci când am strâns lucrurile din camera bunicului. Pășesc în living la costum, în șosetele roșu-aprins și cizmele brodate cu fir auriu. Mama mă măsoară din cap până-n picioare, apoi spune:

— Mă gândeam că ai putea să porți asta.

Scoate o pungă lucioasă din valiză, iar din pungă, niște hârtie de ambalaj roz, din care trage o rochie cu imprimeu floral. Flori albe de crin plutind într-o mare de mătase turcoaz.

— Dar îmi place ce port, spun.

— Cred că ar fi mai drăguț să porți rochie, spune ea.

— Mă simt confortabil în ăsta.

— Olivia, spune mama arătându-mi rochia. Am cumpărat-o pentru *tine*.

— Dar deja m-am îmbrăcat.

Tata iese din camera bunicului într-un costum negru, elegant. Îmi măsoară ținuta. Se încruntă.

— Pune rochia pe tine, Olivia, spune acoperind cu glasul lui următoarea frază a mamei.

— Dar…, încep.

— Te-ai îmbrăcat total nepotrivit, îmi spune. Și cu asta, basta.

— Bine, zic învinsă și iau rochia din mâinile mamei.

Ca de fiecare dată când îmi cumpără mama o rochie, e cu un număr mai mică. Trebuie să-mi sug burta ca să pot încheia

fermoarul.

Cât am locuit cu bunicul, l-au vizitat doar câțiva prieteni, iar părinții mei n-au invitat pe nici unul la înmormântare. La cimitirul din Fairlight, aflat la doar zece minute de apartamentul din Manly unde a trăit bunicul toată viața, suntem doar noi, vecinii lui, Will și Annie, și doi dintre partenerii de afaceri ai tatei. Mă întreb dacă bunicului îi pasă, dar apoi îmi dau seama că e mort. Cum ar putea să-i pese?

Ne adunăm în jurul unei gropi și privim cum coboară un sicriu negru, lucios în ea. Îl îngroapă lângă bunica și, deși sunt sigură că nu simte nimic și nu contează cât de aproape sau de departe e locul lui de veci de al ei, nu pot să nu deplâng acel metru și jumătate de țărână care îi desparte. Căci, chiar și când coșciugul se va descompune în jurul lui, așa cum se va întâmpla inevitabil, iar pământul îi va umple carnea găunoasă, va exista mereu acel metru și jumătate de țărână și viermi, și gâze, și pietre care-i va despărți oasele de ale ei. Și e un gând incredibil de dureros. Îmi dă senzația că eu însămi aș fi plină de pământ pe dinăuntru. Îl simt peste tot. În urechi, în nas, sub limbă. Țărână între dinți. Nisip negru sub unghii.

Prima lopată de pământ acoperă o coroană de crini albi, iar mama izbucnește în plâns. Sincronizare perfectă. Apoi încă o lopată de pământ, iar plânsetele ei se întețesc, devin mai grele, mai umede cumva. Tata îi cuprinde umerii cu brațul. Bocetul ei e de un roșu incomod. Roșul frunzelor ude de toamnă, mâloase și mucegăite.

— Haide, gata, spune tata bătând-o ușor pe mama pe umăr. Gata… ajunge.

Tata a făcut rezervări pentru cină la un restaurant de lux din oraș și i-a invitat și pe cei doi parteneri de afaceri. E un local din ăla cu meniu pentru degustări, un loc unde plătesc pe cineva să aleagă o sticlă de vin în ton cu fiecare fel de mâncare. Un local unde nu poți cere să schimbi un ingredient, pentru că ar da toată rețeta peste cap. L-ar jigni pe bucătarul-șef.

— Nu pot mânca așa ceva, spun când mi se pune în față, pe masă, o farfurie cu obrăjori de vită. Sunt vegetariană.

Tata mai că-și scuipă vinul înapoi în pahar.

— Ce ești?

— Sunt vegetariană. Nu mănânc carne.

— De când? mă întreabă, mutându-și privirea de la partenerii lui la mine, apoi la obrăjorii de vită și înapoi la parteneri.

Privirea lui le cere scuze. Ochii lui mă pedepsesc.

— De un an, mint eu.

Am mâncat o salată cu pui ieri. De fapt, am mâncat somon afumat chiar azi-dimineață. Dar culoarea obrăjorilor de vită mă duce cumva cu gândul la carnea mâloasă a bunicului.

Afară, norii scăldați de raze din spate par din aur aprins. Aurul care împodobește gâtul mamei. Aurul care-i atârnă de lobii urechilor. Masiv. Ceasul. Inelele. Brățările. Aur. Aur. Aur.

— Comandăm altceva, spune mama.

— Sub nici o formă, răspunde tata.

— Simon, cred că…, începe ea.

O întrerupe.

— Nu. Tata se uită furios la mine. Olivia, știi cât de greu am făcut rost de o masă aici?

— Nu, mormăi eu.

— Ce?

— Am spus că nu!

Cât ai clipi, pe gât în jos îi apar pete roșu-aprins.

— *Te* faci de rușine.

Îmi vine să-i spun *Nu mi-e rușine*.

Dar apoi mă uit la mâna lui lăsată pe masă; mă uit cum strânge furculița, de i se albesc încheieturile degetelor. Cunosc mâna aia. Știu cât de tare ustură. Cum îți arde obrazul. Așa că nu spun *Nu mi-e rușine.* Nu spun absolut nimic. Doar îmi ridic cuțitul și furculița și tai obrăjorul în două.

Mestec carnea, carnea mâloasă, mestec și înghit.

— Olivia a obținut un stagiu la Lazard, spune mama voioasă, schimbând subiectul.

Se pricepe să destindă atmosfera.

Tata își relaxează mâna pe furculiță.

— E o veste foarte bună, spune unul din parteneri, iar mușchii din jurul ochilor tatei încep să se destindă.

— Tocmai își ia diploma în studii economice, continuă mama.

— Termini în mai? mă întreabă celălalt partener.

— Am avut un curs parțial în primul an, explic eu. Așa că termin la jumătatea anului.

— Și-a predat lucrarea mai devreme, adaugă mama.

Asociatul se uită la tata și zâmbește.

— Impresionant.

— Da, spune mama, suntem foarte mândri. Nu-i așa, Simon?

Mă sprijin de spătarul scaunului și mă uit pe fereastră, la aurul care începe să se stingă.

— Da, spune tata.

Aurul se preschimbă în cenușă.

E un *da* spus în treacăt, cum i-a răspuns chelnerului când l-a întrebat *Doriți piper măcinat în supă?*

Apoi tata se întoarce spre unul din partenerii săi și se interesează de afacerea lui cu cărbune. Fruntea bărbatului e plină de broboane de transpirație. Are un gât cărnos, care i se bălăbănește sub bărbie când vorbește. Îi spune tatei că industria cărbunelui e în creștere, în ciuda prostiilor ecologiste. Sunt zone imense pe glob unde oamenii încă trăiesc fără acces la electricitate, spune el citând niște statistici. Cifrele mă surprind. Spune că accesul la electricitate ar trebui să fie un drept fundamental al omului și cărbunii sunt ieftini. De aceea ei rămân pentru moment cea mai bună opțiune a omenirii. El de fapt se asigură că *toată lumea* își permite să aibă curent în casă.

Și, doar o clipă, aproape că sună eroic.

Părinții mei pleacă din Sydney înainte să apuce florile de crin din living să se ofilească vreun pic. Din nou singură în apartament, îmi fac o ceașcă de ceai și o iau cu mine pe balconul dinspre debarcader și vechiul acvariu. Un feribot tocmai acostează. În spatele lui, o flotă de iahturi se îndreaptă spre port. Gândul mă poartă spre *Sea Rose.*

— Rahat, șoptesc, dându-mi seama că nu l-am mai sunat pe Mac să-i spun că nu pot să mă duc cu el când și-a recuperat barca și a adus-o acasă.

Mă întreb dacă s-a supărat prietena lui.

Intru în camera mea și-mi iau telefonul. I-am salvat numărul în agendă sub numele *Mac, răpitorul.*

Răspunde la al doilea țârâit.

— Mac la telefon, spune cu o voce albastru-închis.

— Salut, sunt Olivia.

— Oli, strigă el. Ce mai faci, puștoaico?

— Sunt bine. Tu cum ești?

— Grozav!

Râd; entuziasmul lui e molipsitor.

— Asta-i bine. Îmi pare rău că n-am mai sunat săptămâna trecută…

— Nici o problemă. Maggie s-a gândit că am sărit calul cu povestea aia cu Noua Zeelandă.

— Cu răpirea, adică.

Pufnește în râs.

— Da, da. Ceva de genul ăsta.

Se așterne o clipă tăcerea, după care continuă:

— Păi, mă bucur că m-ai sunat.

De-acum nodurile din trup încep să mi se desfacă.

— Cum a fost călătoria înapoi spre CYC?

— Se pare că n-au curățat-o așa de repede cum mă așteptam pe bătrâna *Sea Rose*. O aducem înapoi abia mâine.

— A, fac, înseamnă că pot să vin și eu? Te rog?

— Venim să te luăm la opt.

viorea de mare

Vântul taie pieziș în clipa în care pun piciorul afară a doua zi dimineață. Când ies împreună cu Mac în stradă, el îmi spune că ne așteaptă o aventură de pomină. Simt cum mi se umflă pieptul. Senzația asta că mă trage ceva tot înainte mă entuziasmează și mă înspăimântă la fel de tare.

Când ajung la mașină, o femeie stă pe scaunul din față. Are părul lung, argintiu, împletit în coadă.

— Ea e Maggie, îmi spune Mac când urc în spate.

Femeia se întoarce. Poartă o pereche de ochelari de soare negri, groși. Uitându-se spre mine, cumva în gol, Maggie îmi întinde mâna. Îmi întind și eu mâna spre a ei. Și în clipa în care pielea mea o atinge pe a ei, are loc un soi de deschidere și de închidere. De parcă cerul s-ar întinde, tot mai mare. Sau pământul s-ar strânge, tot mai mic. Corpurile ni se apropie tot mai mult, până când rămânem doar eu și ea. Eu și ea.

— Eu sunt Maggie, spune ea.

Vocea ei are o culoare pe care n-am mai văzut-o până acum. *Maggie.* Liliachiu-catifelat.

E ca violetele sălbatice din tundră.

— Eu sunt Oli.

Zâmbește.

— Știu.

La jumătate de oră cu mașina spre nord de apartamentul bunicului, oprim la clubul de iahting Royal Prince Alfred, cuibărit pe malurile estuarului Pittwater. Rânduri-rânduri de iahturi străpung cerul cu catargele lor, dungi de un alb apretat. Mă simt amețită de atâta entuziasm.

Când Mac trage frâna de mână, un câine scoate capul dintre genunchii lui Maggie. Apariția lui neașteptată mă bagă în sperieți. Scot un țipăt.

Maggie se uită în continuare în față, pe geam, cum a făcut tot drumul. Râde, mângâind câinele pe cap.

— Ea e Coco, spune.

Coco are blana neagră și lucioasă și ochii mari ca niște nasturi. Dolofană, chiar și pentru un labrador.

— Salutare, zic eu.

Coco dă nerăbdătoare din coadă, lovind-o de bordul mașinii.

— E tare încântată, spune Maggie, uitându-se în continuare în față. Rareori se întâmplă să ne facem prieteni noi.

Mac coboară din mașină și îmi deschide portiera. Cobor și eu și-l urmez la portbagaj, din care scoatem două genți. De unde stau, o văd pe Maggie deschizând portiera. Coco țâșnește pe asfalt. Maggie o urmează, ținând în mână un soi de ham. O cheamă pe Coco la picioarele ei, apoi se apleacă și îi pune hamul. Atunci îmi dau seama.

Maggie e oarbă. Adică oarbă *pe bune*.

Și totuși pășește încrezătoare alături de Coco, strigându-ne:

— Ei, veniți?

Mă uit la picioarele mele, care parcă au prins rădăcini în pavaj. Am rămas fără grai.

— Ți-am spus eu, îmi șoptește Mac, cu un zâmbet lățindu-i-se pe față. E *incredibilă*.

Încuviințez din cap, fără grai, iar el râde, bătându-mă ușor pe spate.

— Să mergem, puștoaico.

Le urmăm pe Maggie și Coco pe chei, unde stă *Sea Rose* acostată în dană. Cum a găsit Coco barca printre toate celelalte mă depășește.

Maggie o dezleagă pe Coco din ham, îl aruncă pe punte, iar apoi se urcă și ea, peste cablurile de siguranță. Coco sare și o urmează pe Maggie în cockpit. Se așază și îi linge gleznele. Maggie zâmbește larg, mângâind câinele pe cap.

— Și eu te iubesc, scumpete.

Eu și Mac urcăm la bord.

— Aici, sus, spune el, făcându-mi semn să-l urmez spre partea din față a iahtului. Mai întâi tre' însă să te descalți, spune.

Îmi dezleg șireturile adidașilor, îi dau jos și îi las în cockpit, după care îl urmez pe Mac spre partea din față.

— Ai mai navigat până acum? În afară de săptămâna trecută, vreau să zic.

— Familia mea își făcea vacanțele pe un iaht, îi spun.

— Ce fel de iaht?

Ridic din umeri.

— Avea vele?

— Nu, doar motor.

— Atunci nu se pune.

— Pentru că nu avea vele?

— Da, geniule, îmi spune. Iahturile cu motor fac zgomot. Agită apa, scuipă gaze. Să navighezi – adică să navighezi pe

bune – înseamnă să asculți.

— Sigur.

— Primul pas când înveți să navighezi pe mare este să descoperi câte lucruri nu știi.

— Păi, nu știu nimic, spun.

Maggie ne strigă râzând din cockpit:

— Grozav răspuns.

Simt că încep să mă umflu în pene. Chicotesc.

— Al doilea pas este să înțelegi că oceanul și vântul sunt de nepătruns.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că, orice ai crede că știi, trebuie să îmbrățișezi mereu imprevizibilul. Navighez de când mă știu, și totuși, cu cât înaintez în vârstă, cu atât mă surprinde marea mai mult.

— Ia-o ușor, Mac, țipă Maggie.

— Da, cred că are noimă ce spui, zic.

— Al treilea și ultimul pas e: nu poți schimba vântul. Bine? Tot ce poți face este să înveți cum se reglează velele.

— Dar poți să urmărești prognoza meteo, nu?

— Care era cea de-a doua lecție?

— Să te aștepți la imprevizibil?

— Întocmai. Bărcile se scufundă atunci când oamenii au impresia că pot să controleze vântul, că pot să controleze marea. Dar navigația nu ține de control. Înseamnă să asculți, să *simți*, să te predai și să te adaptezi.

Maggie intervine în discuție:

— Înseamnă și să te uzi și să tremuri de frig la mama naibii pe mare.

Mac cunoaște *Sea Rose* de parcă ar fi o prelungire a propriului corp – cum îmi imaginez că ai cunoaște ființa iubită după cincizeci de ani de nopți petrecute împreună. Cum ai învăța s-o vezi în întuneric.

Îl ajut să ridice pânza principală, căruia el îi spune vela mare, trăgând de o frânghie groasă, roșie. Când pânza atinge vârful catargului, parcă și Mac se deschide odată cu ea, bombându-și pieptul și zâmbind mai larg.

— Vezi? mă întreabă arătând peste proră, spre un petic întunecat de mare vălurită. Ăla e vântul.

Mă uit la peticul întunecat care mătură golful. Vine aproape. Și mai aproape. Mac începe numărătoarea inversă:

— Patru, trei, doi, spune, iar când șoptește „unu“, întunericul atinge marginea bărcii.

Rafala se înalță, umflă pânzele. *Sea Rose* se încordează, apoi se ridică spre margine și se opintește înainte.

— Frumos, spune el cu ochii la pânza albă, bine întinsă pe cerul cenușiu-tulbure.

Îl urmez pe Mac jos în cockpit, unde Maggie stă la timonă, cârmind nava, cu Coco la picioare. În cockpit, lângă ea, e montată o busolă audio care îi transmite informații.

Să navighezi înseamnă să asculți.

Un stol de pescăruși trece pe deasupra noastră, umbrind chipul lui Maggie. Oare poți simți o umbră?

— Dacă ai putea fi orice animal, ce animal ai fi? întreabă ea.

— Nu știu, răspund sincer.

— Eu aș fi o balenă, spune Maggie, iar Mac izbucnește în râs.

— Nici nu ai voce să cânți, spune el.

— Aș avea dac-aș fi balenă.

— Ce ar fi Coco?

— E câine, Mac. Ar fi tot câine.

Râd, apoi o întreb:

— Ce fel de balenă?

— Una cu cocoașă.

— De ce?

— Înoată din Marea Coralilor tocmai până în Antarctica an de an. Ce călătorie!

— Eu aș fi un albatros, declară Mac. La fel ca Robynne.

— Ai cunoscut-o pe Robynne? o întreb pe Maggie.

— Dacă am cunoscut-o? Eu am cunoscut-o prima!

— Deci voi doi v-ați cunoscut prin intermediul lui Robynne?

— Ai putea spune și așa, chicotește Mac.

— Eu și Robynne am luat un an pauză de la studii înainte să devină o modă, explică Maggie. Cel puțin clar înainte să devină o modă printre femei. Așa am ajuns pe plaja Bondi, două englezoaice cu caș la gură, și am descoperit că nici o fată nu înota – toate se bronzau. Lui Robynne nu i-a păsat, bineînțeles. Pur și simplu a intrat în valuri. Am urmat-o. Ne-a intrat nisip peste tot. Era să ne înecăm. Apoi tipul ăsta și soră-sa au trebuit să vină să ne salveze, a spus arătând spre Mac. Se strica de râs.

Mac zâmbește.

— Mă minunam ce noroc dăduse peste mine.

— Cred că vă distrați bine cu Robynne, spun eu.

— O, ne distram, zice Maggie. Era de comă.

— Ce-a pățit?

În cockpit se așterne tăcerea.

— Îmi pare rău, spun eu, regretând că am întrebat.

— Nu, să nu-ți pară, zice Mac bătându-mă ușor pe spate.

— Bunicu-meu a murit săptămâna trecută, îmi scapă dintr-odată.

O rafală măturăpuntea cufundată în tăcere. Se prinde în pânză ca un fluture în plasă. Apucând o frânghie de la picioarele ei, Maggie trage ghiul spre ea. Vasul se încordează. Prindem viteză.

— Vai, Oli, spune ea. Îmi pare tare rău să aud.

Ne apropiem de capurile din Pittwater acum, iar hula se ridică din adâncuri. *Sea Rose* se înalță și coboară. Se înalță și coboară.

— Eu l-am găsit.

Maggie bate în banchetă, chemându-mă la ea. Îmi târșâi picioarele prin cockpit și mă strecor lângă ea. Își trece brațul pe după umărul meu și mă trage drăgăstos mai aproape. De parcă aș deveni parte din ea, o parte a corpului ei, o cută a pielii ei. Cald și rotund și plin. Mac vine și se așază de cealaltă parte. Cu ambele brațe, ne cuprinde pe mine și pe Maggie. Trei devin unul. Se înalță și coboară.

Iar greutatea, greutatea zdrobitoare pe care o căram în spate, dispare. Pentru că mă țin astfel încât îmi pot da drumul. În ei, mă destram. Izbucnesc în lacrimi. Sunetul care iese din mine e albastru-cremos.

— Cineva mi-a spus o poveste specială despre moarte, zice Maggie. Mi-a spus că suntem ca niște fluvii, toți. La început suntem nori, iar apoi, într-o bună zi, picurăm pe pământ și devenim un pârâu. Creștem în râuri… apoi în fluvii. Străbatem distanțe imense, șerpuind prin fel de fel de văi și păduri. Uneori întâlnim alte fluvii, curgem împreună, ne învolburăm împreună în lacuri mari, ne despărțim, curgem în singurătate… Dar până la urmă tot ne reîntâlnim la gura fluviului, unde ne golim în mare.

Mă gândesc câți ani a curs fluviul bunicului laolaltă cu al bunicii, cât de sfâșietor trebuie să fi fost când fluviile lor s-au despărțit. Plânsete albastre-cremos îmi udă obrajii, udă mâneca lui Mac, dar e plăcut să te descarci așa. Îmi închipui cum se întâlnesc bunicul și bunica la gura fluviului, împletindu-și undele laolaltă, albastru și auriu.

— Cine ți-a spus povestea asta? întreb.

— Robynne, răspunde Mac, iar Maggie încuviințează din cap.

— Robynne a dispărut într-o noapte în Oceanul Antarctic, spune Mac.

Mă cutremur pe dinăuntru.

— A dispărut?

Mă întreb cum se poate topi pur și simplu un corp clădit din amintiri și dorințe. Ca gheața în cenușiu.

Mac inspiră adânc.

— Eram doar noi doi la bord. Aveam treizeci de ani și navigam în jurul lumii. Mac face o pauză. Închide ochii, amintindu-și. M-am trezit ca să stau de cart, iar ea nu mai era.

— Nu mai era? întreb șoptit. Nu înțeleg.

Mac ne îmbrățișează și mai strâns.

— Știu că sună ciudat, dar sper să nu fi fost un accident. Îmi place să cred că a fost decizia ei.

— Serios?

— Da, îmi spune. Adică știu că m-a iubit. Cu siguranță m-a iubit. Și eu am iubit-o. Iar ea știa. Dar avea zilele ei întunecate… Îmi place să cred că a făcut o alegere.

Trag aer în piept. Noi alegem să respirăm, nu-i așa?

Mi-l închipui pe Mac trezindu-se să stea de cart. Panica. Scrutând monocromia în căutarea oricărui detaliu. Oceanul ca

un tablou. Un loc al dorului nesfârșit.

Mă înfior.

— Nu dorești să te întorci în timp? Să încerci s-o oprești? Să o salvezi chiar?

— Mi-am dorit. Mulți ani. Dar cel mai cumplit sentiment din lume este să-ți dorești să te întorci în alt timp. Pentru că te scoate din timp – din timpul *prezent*. Mac se șterge la ochi. Eu și Robynne… timpul nostru va veni din nou. La gura fluviului.

Maggie îmi ia mâna într-a ei. Tremur, îmi dau seama. Mă ține în brațe până mă liniștesc.

— Viața e un șir de sfârșituri fericite și nefericite, Oli. Dar mai e și un șir de începuturi… Să nu uiți niciodată.

lalea de mare

După ce o ancorăm pe *Sea Rose* la club, traversăm strada și urcăm puțin dealul, până la apartamentul lui Mac și Maggie. Cerul e un noian de nori cenușii, roz-aprins pe margini.

— Ce seară frumoasă, spune Maggie în lumina care se stinge.

Mă uit la ea.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar…

— Dar cum de știu că acum cerul arată minunat?

— E o întrebare stupidă?

— Am sinestezie, spune Maggie. Adică vezi culori când auzi sau te gândești la anumite sunete, cuvinte, numere – chiar și la timp.

Mac intervine în conversație.

— Tare, nu?

— Vederea a început să-mi slăbească pe la patruzeci și ceva de ani, iar la cincizeci eram deja oarbă. Dar încă văd culori care nu există în lumea reală. Văd spațiul în culori, vocile în culori.

Mă gândesc la plânsetele mele, albastru-cremos. Numărul unu, galben-pal. Miercurile, portocaliu-sângeriu. Maggie, liliachiu-catifelat.

— Și eu văd toate lucrurile astea în culori, spun, iar Maggie întinde mâna în direcția de unde vine vocea mea; i-o strâng.

— Știam că ne-am făcut o prietenă specială, spune ea încet.

Apartamentul lui Maggie și Mac arată ca o galerie de artă. Au aici de toate, de la peisaje australiene pictate de aborigeni, la reproduceri cu dansatorii lui Matisse, lucrări minimaliste moderne și fotografii contemporane cu ghețari înnegriți. Sculpturi din gresie care înfățișează sâni și coapse arcuite. Maggie povestește că părinții ei au fost artiști, iar ea a fost custode la Londra.

— Și încă unul foarte bun, adaugă Mac.

Când a dispărut Robynne, îmi povestește ea, a luat avionul până în Noua Zeelandă ca să-l ia pe Mac și să-l ducă cu ea la Londra.

— Mi-a salvat viața, spune Mac.

— Apoi mi-a salvat-o el pe a mea, spune Maggie și-mi descrie depresia adâncă în care a căzut când a început să-și piardă vederea.

Mac, care locuia pe atunci în Australia și construia vasul *Sea Rose*, se dusese la Londra după Maggie, aducând-o aici, să locuiască cu el. În felul lor, s-au călăuzit unul pe celălalt prin suferință, prin întuneric, înapoi spre culoare.

Mac gătește paste, iar eu și Maggie bem ceai în living. Adieri de usturoi încins umplu camera. Pe raftul din spatele lui Maggie sunt mai multe cărți decât am mai văzut în vreo casă. Peste ele se revarsă plante cățărătoare din tavan. E o bibliotecă de cuvinte și flori. Și pe toate pervazurile sunt borcane de sticlă cu cactacee, ale căror rădăcini ca niște tentacule se odihnesc în răzoare cu apă.

— Mac îmi spune că ești artistă, zice Maggie.

Râd.

— Oarecum. Adică mi-a plăcut pictura la școală. Și desenul. Mi-am dorit să studiez artele, dar n-am mai pictat de o veșnicie.

— Știi ce îl definește pe artist? întreabă ea. Sau o operă de artă?

Ridic din umeri, dar apoi îmi dau seama că nu mă vede.

— Nu chiar.

— Artistul e omul care poate vedea lumea dintr-un unghi diferit, spune ea. Deci cred că o lucrare artistică e un obiect la fel de complex și de multifațetat ca realitatea. Își dă jos ochelarii de soare. Ochii ei au culoarea unui cer lăptos. Oli, spune-mi: care-ți place cel mai mult?

Mă uit prin încăpere și privirea mi-e atrasă de o reproducere înrămată după Yves Klein.

— Tabloul monocrom albastru, spun.

— De ce?

— Pentru că e… Nu știu. Pentru că e totul și nimic.

Râde.

— E și preferatul meu.

— De ce?

— Cum spuneai și tu, e totul și nimic. Pentru că, oricât de luminos și de intens și de *prezent* este albastrul, trimite mereu la o absență, la ceva necunoscut, ceva *dincolo* de tine.

— Exact! zic.

Mac strigă din bucătărie:

— Mă bucur că pentru tine are noimă, Oli, fiindcă eu n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.

Maggie chicotește clătinând din cap.

— Știi, cred că a fi orb seamănă puțin cu monocromia. Absența detaliilor. Oamenilor le e frică de asta. Se tem de pierderea vederii. Dar, când ești orb ca mine de atâta timp, îți

dai seama că, de fapt, încă mai *vezi*, doar că vezi altfel. Astfel, a fi orb e o artă.

— Vezi lumea dintr-un unghi diferit.

Mac își ițește capul din bucătărie și spune:

— Tot ce văd eu când mă uit la el e oceanul.

— N-am văzut niciodată oceanul *atât* de albastru, spun eu.

Maggie zâmbește.

— Înseamnă că n-ai fost niciodată pe Marea Coralilor.

Clatin din cap.

— Unde e?

— În Queensland, spune ea. Mac merge cu *Sea Rose* acolo în fiecare iarnă. Participăm la cursele de pe Hamilton și Magnetic Island. Deși nu se poate spune că ne întrecem; mereu ieșim ultimii.

Mac o întrerupe insistent:

— Anul ăsta o să fie altfel!

— Așa spune în fiecare an. Sincer, mergem doar pentru că suntem bătrâni și, ei bine, de ce naiba n-am merge?

Mă cufund în tabloul monocrom și îmi imaginez cum ar fi să plonjez în albastrul acela. Să fiu în el.

— Mi-ar plăcea să merg și eu cândva.

— De ce nu vii cu noi? întreabă Maggie.

Deschid gura să zic ceva. Ezit.

— Când plecați? întreb.

— La sfârșitul săptămânii viitoare.

— Cât îți ia să ajungi acolo?

— Poți să ajungi și într-o săptămână, dar, în ritmul nostru, cel mai adesea ne ia trei.

— Încep stagiul peste două săptămâni.

Maggie se încruntă.

— Credeam că nu-l mai faci.
Mac intră în living cu două farfurii cu paste și ni le dă.
— Ți-am spus că se *gândește* să nu-l facă.
— Ei bine, zice Maggie, oferta rămâne valabilă.
— O să mă gândesc, îi răspund.
— Așa sper și eu. Marea Coralilor e magică iarna.

mac de mare

Mă duc acasă la Adam vineri după-amiază, într-o pereche de pantaloni largi și un pulover lăbărțat. Sunt la ciclu și mă dor sânii, așa că port o bustieră confortabilă.

Soarele asfințește peste port. Marea e de un portocaliu vălurit. Adam e pe balcon, cu o cutie de bere desfăcută pe masă. Când mă vede intrând pe portița laterală spre balcon, îmi spune:

— Toți băieții merg la bar.

— Credeam c-o ardem la un film.

— Ei, asta era înainte să aflu că merg ei la bar.

— Sunt foarte obosită, spun.

— Liv, *toți* prietenii mei merg.

Îmi vine să-i spun: *Tocmai a murit bunicu-meu. A fost o săptămână infernală. Sunt epuizată ca dracu'.* Dar nu îi spun nimic, pentru că se ridică de pe scaun și vine la mine. Și mă sărută. Mă sărută. Mă sărută. Mă sărută. Iar apoi mă întreabă:

— Așa mergi îmbrăcată?

Intru în bar după Adam. Miroase a suporturi de pahar îmbibate cu bere și a covor uzat. Îmi comandă un pahar cu vin, deși îi spun că nu am chef să beau, apoi ne ducem băuturile la o masă unde stau cinci tipi îmbrăcați la costum. Jake, unul dintre

tipii noi din grup, pe care l-am mai văzut de cel puțin trei ori până acum, mi se prezintă din nou.

— Încântat de cunoștință, spune.

— Aha, fac eu, iar Adam îmi trage un scaun.

Mă așez lângă el și iau o gură de vin.

Henry, singurul din grup care nu bea, se întoarce spre mine:

— Bună, Olivia. Ce mai faci?

— Sunt cam obosită, spun, însă, văzând că îi piere cheful de vorbă, mă înviorez. Dar, în afară de asta, sunt bine! Tu ce mai faci?

— Da, foarte bine. Abia am început să lucrez la Deutsche Bank. Obositor, dar și foarte distractiv. Adam zicea că ai obținut un stagiu la Lazard? E incredibil.

— Da, mersi. Încep săptămâna viitoare.

— Palpitant, spune el, ridicându-și paharul cu suc. Noroc!

Ciocnim. Mă prefac că iau o înghițitură. Apoi Henry se întoarce spre Jake și încep să vorbească despre acțiunile în care tocmai a investit Jake. Merge la risc. E dispus să piardă. Câștigul ar fi enorm.

După o vreme, începe să mă doară spatele. Scaunele astea de bar sunt groaznic de incomode.

— Nu-ți place vinul? mă întreabă Adam cu limba un pic împleticită.

Te ustură ochii de la whisky-ul din respirația lui.

Ridic din umeri. Apoi îl văd pe Jake strecurându-i ceva lui Adam pe sub masă.

Nici nu e prima dată când se întâmplă – doar că am obosit. Oboseala aia care te doboară după ce stai prea mult la soare. Și pur și simplu nu vreau să am de-a face cu Adam varză de la coca, spunându-mi aceeași poveste la nesfârșit.

Am transpirat. Doamne, sunt leoarcă. Simt că iau foc. De la tâmpenia asta de pulover pe care nu pot să-l dau jos, pentru că pe dedesubt am doar un căcat de bustieră.

Îmi scot telefonul și îi scriu un mesaj. *Pe bune îți jur, dacă aia e ce cred eu că e, plec.*

Îi bipăie telefonul în buzunar. Îl scoate.

— O, ce să vezi, am primit un mesaj de la Olivia. E haios, doar stă chiar lângă mine.

Jake râde.

— Citește-l cu voce tare!

Mă aplec peste masă, cu nasul în pământ. Doar n-o să-l citească.

Ba sigur c-o să-l citească.

— *Pe bune îți jur, dacă aia e ce cred eu că e, plec*, citește Adam.

Ridic ochii, mă uit la el.

Îmi întâlnește privirea.

— Bine, atunci cară-te.

Când cobor din taxi, plouă. Lacrimile și cerul mi se amestecă pe obraji. Intru și găsesc un anunț lipit pe ușa liftului. *Defect. Administrația își cere scuze pentru neplăcerile create.*

Până să ajung la apartamentul meu de la etajul șapte, îmi ard coapsele. Descui ușa, intru și mă întind pe podeaua din living. Întorcându-mă pe spate, mă șterg la ochi, iar apoi îmi suflu nasul în mâneca gecii. Cu ochii ațintiți în tavan, observ pete de umezeală, ca o invazie de alge. Îmi amintesc cuvintele lui Maggie. *Marea Coralilor e magică iarna.* Îmi imaginez că tavanul se preface în apă. Se scurge. Devine un cer noptatic, presărat cu stele. Ce senzație de vast și deschis îți dă probabil totul. Acolo, la nord, într-o mare de flori de coral. Cât de *magic.*

Îmi scot telefonul.

Mac răspunde la al doilea țârâit.

— Sunt Oli, spun. M-am răzgândit. Mai pot să vin cu voi pe Marea Coralilor?

— Nici nu ne gândeam că nu vii.

păpădie de mare

Sunt pe balcon, cu o ceașcă de ceai verde în mâini, când aud o bătaie în ușa de la intrare. Iau o înghițitură, dar ceaiul e încă clocotit. Mă strâmb. Înghit. Îmi opărește gâtul. Mă doare pieptul.

Încă o bătaie în ușă.

— Liv! îl aud strigându-mă prin ușă.

Mă ridic; îmi tremură picioarele. Străbat apartamentul cu pași ușori și atenți, nesigură încă dacă să deschid ușa. Au trecut două zile de tăcere, dar acum e duminică după-amiază și petrecerea s-a terminat; toți prietenii i-au plecat acasă și începe să i se facă dor de mine. Gândul ăsta e familiar și șocant deopotrivă. E ca și cum te-ai uita în jos și ai vedea o rană: clipa în care mintea conștientizează corpul și simți dintr-odată durerea.

Îmi las ceaiul pe masă, dar, distrată cum sunt, îl așez prea aproape de margine și cade. Ceașca de porțelan se sparge de podea.

— Liv! țipă el. Știu că ești acasă!

Iau un șervet de bucătărie ca să șterg ceaiul vărsat.

— Te rog, stăruie el. Doar deschide ușa.

Pun cioburile ceștii sparte în coșul de gunoi și merg la ușă. Uitându-mă prin vizor, îi văd pleoapele umflate și fața rozalie.

Are sub ochi cearcăne albastru-aprins, de culoarea fumigenelor.

Deschid ușa și mă strecor afară, închizând-o după mine, ca să rămânem pe palier.

Mă trage în brațele lui. Și apoi mă sărută. Acru. Am nasul înfundat de atâta plâns, dar încă simt mirosul de țigară din hainele lui. Îi împing fața de lângă a mea.

— Dă-te de pe mine.

— Liv..., șoptește el trăgându-se înapoi rănit.

Mă ia de mână și o strânge ușor. Oftează. Îi miroase gura îngrozitor. Am nevoie de aer.

— Haide, îi spun, să ieșim la o plimbare.

O iau în jos pe scări, dar nu mă urmează. Mă opresc pe palierul de jos și mă întorc să mă uit la el, cum stă cu o scară mai sus.

— Nu putem să rămânem aici?

— Nu, spun ferm, cu o voce pe care abia mi-o recunosc.

— Nici măcar nu ești încălțată.

— Nu-mi pasă, ripostez și cobor mai departe scările.

Mă urmează grăbit, ajungându-mă din urmă în casa scării, unde țâșnesc pe ușa de la intrare fără să-l mai aștept.

Când ies în stradă, o iau hotărât la vale, spre centrul orașului, cu Adam la o jumătate de pas în spatele meu. Mergem în tăcere până la plajă, unde îmi afund picioarele în nisipul rece și mă așez, cuprinzându-mi trunchiul cu brațele. Ca să mă țin tare.

Adam se așază lângă mine.

— Sincer, nu credeam c-o să te superi în halul ăsta.

— Nu m-am supărat, i-o tai.

— Bine, atunci care-i faza? Îmi pune o mână pe umăr și mă feresc. De data asta, șocul i se transformă în furie. Știi ceva, ai

greșit la fel de mult ca mine, spune.

— *Ce?*

— M-ai făcut de râs în fața prietenilor mei.

Îmi vine să-i spun: *Adam, tu* m-ai umilit pe *mine*, dar nu pot să scot un cuvânt. Deschid gura, dar nu iese nimic.

Asta face umilința din om: îl reduce la tăcere.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce te-a deranjat atâta un strop de coca.

— Nu aveam chef.

— Și ce? Nu pot să mă distrez doar pentru că ești tu întoarsă pe dos?

Urăsc felul cum o spune: *întoarsă pe dos* – de parc-ar fi ceva neomenesc.

— Pur și simplu cred c-ai fi putut da dovadă de ceva mai multă empatie.

— Vrei să fiu mai *sentimental*?

Când spune asta, clipesc și încep să-mi șiroiască lacrimile.

— Ar trebui să mă pun și eu pe plâns acum?

— Du-te-n mă-ta!

Atunci râde.

— Haide… Își strecoară un braț în jurul taliei mele, trăgându-mă mai aproape. Așa suntem noi, Liv! Ne certăm. Și apoi ne împăcăm. Și apoi ne certăm. Și apoi ne împăcăm.

— Ei bine, poate că mie nu-mi place de *noi*, spun eu.

Își slăbește strânsoarea. Simt că mă fixează cu privirea. Mă înfior.

— Ce vrei să zici cu asta?

Ridic din umeri. De-acum plâng în hohote.

— Uite ce e, dacă nu vrei să fii cu mine, spune el cu o voce pierdută, spune-mi și gata.

— Nu vreau să fiu cu tine, bâigui.

De-abia mi se aude vocea.

— Ce?

— Am spus că nu mai vreau să fiu cu tine.

Chiar în clipa aia, izbucnește o mulțime în urale pe plajă, în depărtare. Când mă uit într-acolo, văd un bărbat lăsat într-un genunchi la mal și o femeie care stă în picioare, cu apa până la glezne, râzând.

Și Adam i-a văzut. Se uită iar la mine și spune:

— Ei, ironia dracului, este?

Nu zic nimic. Doar îmi îngrop fața în mâini, închizând ochii. Nisipul se mișcă lângă mine. Când îmi ridic în sfârșit privirea, Adam nu mai e.

Înapoi la apartament, tastez codul ca să intru în clădire, apoi urc scările. Odată ajunsă în fața ușii, îmi dau seama că am plecat de acasă fără chei. Bat la ușa lui Annie și îmi deschide Will. De cum dă cu ochii de mine, mă întreabă:

— Rahat, ești bine?

— Am nevoie de cheia de rezervă.

Mi-o aduce și apoi mă întreabă din nou:

— Sigur ești bine?

— Cred că tocmai m-am despărțit de Adam, spun.

— A. Adică pe bune?

Dau din cap.

— Vrei să vin la tine?

— Nu, zic. Sunt în regulă. Am nevoie doar să fiu singură.

Mă îmbrățișează și-mi spune:

— Păi, sunt aici dacă ai nevoie de ceva.

— Mersi, zic și intru în casă.

Când închid ușa după mine, se așterne o tăcere de mormânt. Mă simt goală. Ca o floare de păpădie după ce toate semințele i-au fost luate de vânt. Așa că mă ascund sub mormane de haine și pături, clădind o carapace protectoare în jur. Dar e în zadar. Mă simt incredibil de vulnerabilă.

Până la urmă adorm.

orhidee de mare

Noaptea dinaintea plecării o petrec la Maggie și Mac, să-i ajut să pregătească mâncarea pentru călătoria noastră. Gătim mesele pe care le vom mânca în prima săptămână.

— După asta, spune Mac, o să devenim creativi cu alimentele care nu se strică.

La miezul nopții, pe blatul din bucătărie sunt stivuite caserole pline cu tocăniță vegetariană, curry de vinete și supă picantă de dovleac.

Mac pune ultima caserolă în frigider și apoi mă întreabă dacă le-am spus părinților mei că plec.

— Le-am trimis un e-mail azi-dimineață în care le-am zis că am refuzat stagiul.

— Ce crezi că vor spune?

— Cine știe? zic. Tata deja se poartă de parcă nu aș exista.

Maggie, care stă lângă mine în bucătărie, mă îmbrățișează, lipindu-mă cu totul de ea.

— Nu, spune. Te simt. Fără îndoială că exiști.

Când mă trezesc pe canapea, lumina are culoarea gălbenușului de ou, inundând încăperea. Maggie iese din dormitorul ei cu Coco. Lumina i se agață în păr. Are un licăr auriu-rozaliu.

În cămașă de noapte, alunecă prin galben de parcă ar fi sub apă.

Se oprește în fața bibliotecii. Coco se așază la picioarele ei, așteptând.

— Oli, spune Maggie, trebuie să alegem ce cărți luăm cu noi.

— Sigur, zic, ridicându-mă de pe canapea.

Mac se ivește și el din camera lui, frecându-și ochii cârpiți de somn, în timp ce cercetez biblioteca. Sunt cărți de istorie și filosofie, romane de aventuri și o groază de cataloage de expoziții, câte-ai găsi în librăria unei galerii.

— E o colecție impresionantă, spun.

— Mulțumesc. Nu exista nici o carte în casa asta până să vin eu, râde Maggie. Jur că n-a citit în viața lui o carte.

— Sunt un om simplu.

— Acum îmi citește mie.

— Mi-a deschis ochii, spune Mac, cald ca soarele dimineții.

— Poți, te rog, să cauți *Ghidul lunar pierdut*[1] de Mina Loy și *Poeme alese* de H.D.? mă întreabă Maggie. Cărțile de poezie sunt pe raftul de sus.

I le arăt lui Mac, iar el le ia de pe raft.

— Și *Ghidul de teren al rătăcitorului*[2] de Rebecca Solnit.

O găsesc pe raft. Cartea e atât de uzată, încât munții albaștri de pe copertă sunt la fel de estompați și de diluați precum cerul. O deschid. Pe pagina de titlu sunt pete de cafea.

— Cartea mea preferată din toate timpurile. Cred că vei simți la fel. Conține și un eseu excelent despre Yves Klein. Mi-ar plăcea să mi-o citești, îmi spune Maggie.

Pun cartea lângă cele de poezie, apoi Maggie mă îndeamnă să-mi aleg câteva cărți. Găsesc *Insula de acasă*[3] de Tim Winton

și *Valurile* Virginiei Woolf. Îi spun lui Maggie ce am ales, mărturisind că nu am citit-o pe nici una.

— Au coperți frumoase, zic.

— Descrie-mi-le, îmi spune și așa fac.

— *Insula de acasă* are pe copertă o poză cu o plajă. O poză făcută de sus. Nisipul se contopește cu oceanul. Și mai e un omuleț care plimbă un câine micuț. Parcă sunteți tu și Coco! zic eu. *Valurile* are o poză cu marea – făcută de pe plajă, cred. E numai argintiu și albastru. Nu se vede soarele, dar ici-colo se vede cum se reflectă lumina în valuri.

— Frumos, spune Maggie. Mac, tu ce iei?

— Una dintre preferatele mele, zice el scoțând un roman de pe raft.

— Pun pariu că alege *Obiecte pierdute*, îmi șoptește ea.

— *Obiecte pierdute* de Brooke Davis, spune el. E despre o tânără care pornește într-o aventură cu doi boșorogi. Sunt nebuni!

Maggie râde.

— Parc-am fi noi!

Trecem printre capuri și pornim cu *Sea Rose* spre nord. Marea e ca tabla ondulată. Maggie cârmește de-a lungul coastei. *Să navighezi înseamnă să asculți.*

Mac vine pe punte cu două sticluțe de ojă. Mă cheamă.

— Babord, spune el, ridicând sticluța roșie. Și tribord, adaugă fluturând-o pe cea verde. O să te ajute să-ți amintești.

— De ce nu-mi spui pur și simplu dreapta și stânga? Așa nu mai trebuie să-mi *amintesc*, zic eu.

— Pentru că de-acum ești marinar, așa că ai face bine să începi să vorbești marinărește.

Maggie intervine:

— Viața pe mare are limba ei.

— Are dreptate, spune Mac. Dacă mergi în orice club de iahting din lume, n-o să conteze cine ești sau cum arăți – dacă vorbești limba lor, n-o să te simți niciodată nelalocul tău.

— Bine, zic așezându-mă în cockpit.

Mac îmi întinde sticluțele cu ojă.

— Roșul e piciorul stâng. Verdele e piciorul drept.

Încep să mă dau cu ojă pe unghiile de la picioare, sarcină destul de dificilă și pe uscat. Aici, pe vasul care despică valurile, legănându-se înainte și înapoi, ajung să-mi dau cu ojă și degetele, nu numai unghiile.

— Nu puteai să mă pui să fac asta înainte de plecare?

Mac râde.

— Și care ar mai fi fost distracția?

Pentru primul nostru prânz pe mare, fierbem niște orez ca garnitură la curry-ul de vinete. Stăm împreună în cockpit și mâncăm din castroane pe care le ținem în poală. Mac preia cârma, ca să mănânce Maggie cu amândouă mâinile.

— Oi fi eu al naibii de bună pentru un marinar orb, spune ea, dar nimeni nu e chiar *atât* de bun.

Aproape terminasem de mâncat curry-ul când se desface ceva la proră. Pânza de la proră se desprinde și începe să fluture sălbatic, ca o pasăre frenetică. Mac sare de la locul său și se duce repede în față. Mă strigă:

— Oli, dă-mi o mână de ajutor!

Îl ajut să lege pânza la loc. Tragem de o frânghie care acum atârnă în apă. Inspectează capătul funiei.

— Rahat, spune el, cred că am pierdut o carabină.

— Scuze, zic știind că tocmai nodul meu s-a desfăcut.

— Nu-ți face griji, ar fi trebuit să mai verific o dată.

— Dacă nu știi să faci un nod, fă năvod, strigă Maggie.

— Nu, spune Mac. Dacă nu știi să faci un nod, stai în cockpit și exersează până înveți.

Leagă vela de la proră, apoi mă duce în cockpit și-mi dă un ghem de sfoară. Mai întâi îmi arată cum se face un nod simplu.

— Fă o sută din astea, te rog. Apoi îmi arată și un nod în formă de opt. O sută și din astea.

— Ce-i aici? Tabără de instrucție?

— Treaba e serioasă, puștoaico. Când lucrurile merg prost pe mare, totul se poate duce de râpă într-o clipă. Tre' să înveți să înnozi funiile cum trebuie.

Așa că îl ascult. În următoarele două ore stau în fund și leg și dezleg noduri până fac bășici la mâini.

— Arată-mi nodul simplu, spune Mac.

I-l arăt.

— Bun. Și pe cel în opt?

I-l arăt și pe ăla.

Îmi zâmbește.

— Bună treabă, puștoaico.

Și, cu toate că mă ustură groaznic pielea, simt furnicături de mândrie în vârful degetelor.

Mac îmi ia funia și o pune înapoi în plasa din care a scos-o, de sub bancheta lui din cockpit.

— Și acum ce urmează? întreb eu și amândoi pufnesc în râs. Ce-i așa amuzant?

— Pe mare, începe Maggie, orele se scurg altfel.

— Cât vezi cu ochii, nimic, adaugă Mac.

— Și ce facem?

Maggie zâmbește.

— Cu timpul înveți să fii inventiv.

Maggie se așază din nou la cârmă, iar Mac strânge vasele și le duce sub punte. Se întoarce cu jurnalul de bord.

Inventăm un joc în care primim puncte pentru diferite lucruri îndeplinite cu succes la bord. Mac scrie regulile la sfârșitul caietului. Începem cu animalele: treizeci de puncte dacă vezi un rechin; cincisprezece puncte pentru balene. Patruzeci de puncte pentru cea mai mare viteză atinsă în acea zi. Apoi mai sunt puncte pentru diferite distanțe pe care le parcurgi cât ești la cârmă. O sută de mile, zece puncte. Cinci sute de mile, cincizeci de puncte. O mie de mile, o sută de puncte.

— Cum să obțin puncte dacă nu stau deloc la cârmă? întreb. Înseamnă că primesc puncte doar dacă reperez animale.

— O să stai și tu la cârmă cât de curând, promite Mac.

În spatele lui apune soarele, revărsându-se peste munții din depărtare și scăldându-i în lumină lichidă.

— Dar, deocamdată, aruncăm ancora.

Mac preia cârma și ne conduce în portul din Newcastle, unde găsim o dană de acostare.

— Când o să fii gata, o să putem naviga și noaptea. Noi doi o să stăm de cart cu schimbul. Patru ore tu, patru ore eu.

— Când o să fiu gata?

— Când o să reușesc să adorm.

— Ce înseamnă asta?

— Oli, când cineva stă de cart, îți pui viața în mâinile lui. Trebuie să ai încredere totală în el ca să poți să adormi.

După ce ancorăm, o văd pe Maggie la pupă, trimițând o bezea.

— Cui îi trimiți bezele?

— Lui Coco, spune ea zâmbind blând. Îi urez noapte bună.

Îi trimit și eu o bezea lui Coco, care îmi închipui că tocmai se pregătește de somn la pensiunea canină unde am lăsat-o de dimineață. Apoi cobor sub punte, să pregătesc orezul pentru cină. Maggie și Mac rămân pe punte, să lege pânzele și să strângă parâmele.

În bucătărie, pornesc aragazul cum mi-a arătat Mac, apoi umplu o crăticioară cu apă. Cât se încălzește, îmi scot telefonul din geantă. Navigând în larg, nu prea avem semnal, mi-a explicat Mac, așa că am pus telefonul deoparte. Acum, când îl deschid, primesc o notificare de mesaj vocal. Recunosc imediat numărul lui Adam.

Mac și Maggie coboară prin tambuchi în corpul bărcii.

— Ești bine, Oli? întreabă Mac. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Sunt bine, reușesc să-i răspund, apoi le zic că mă duc sus să ascult un mesaj.

Pe punte, luminile orașului se risipesc în golf. Cerul e pătat pe margini de strălucirea zonei industriale. Mă duc la prora bărcii și mă așez turcește pe o pânză împăturită.

Cu mâinile tremurânde, reușesc să formez numărul căsuței vocale și duc telefonul la ureche.

„Liv, eu sunt“, aud vocea spartă a lui Adam din telefon. *„M-am gândit la tot. De fapt, numai la asta mă pot gândi. Numai* la tine *mă gândesc.“* Vocea i se frânge din nou și începe să plângă. *„Dă-o dracului.“* Tușește, își drege glasul. *„Te vreau înapoi. Simt că mor. Îmi pare rău, bine? O să mă port mai frumos. O să fac ce vrei tu.“* Face o pauză și în fundal se aude un zgomot pe care nu-l deslușesc ca lumea. *„Te iubesc, bine? Te iubesc.“*

Mai ascult mesajul de două ori, apoi Mac scoate capul prin tambuchi și mă strigă.

— Ești bine, puștoaico?

— Sunt bine, spun, ștergându-mă la ochi în umbra catargului.

— Cina e gata.

— Vin!

Cobor și eu prin tambuchi și mă așez la masă. Dacă a observat că plângeam, Mac nu spune nimic. În schimb, ne propune să citim puțin după cină.

— Mi-ar plăcea, dar sunt terminată de oboseală, zic eu.

— Sigur ești bine, Oli? întreabă Maggie.

— Da, spun. Promit.

— Pentru că poți să vorbești cu noi despre orice, bine? Pe barcă nu există secrete.

Îi ajut să strângă, apoi mă scuz, zicându-le că merg la culcare. Am o cămăruță doar a mea sub cockpit. Tavanul e jos, dar pot vedea luna printr-un hublou.

Când mă bag în pat, *Sea Rose* se leagănă domol înainte și înapoi, de parc-ar vrea să mă adoarmă. Mesajul lui Adam îmi răsună neîncetat în minte.

Mă gândesc la primul *te iubesc* pe care mi l-a spus. Cât de beat era. Cât de minunat m-a făcut să mă simt. Mi-a spus-o de față cu Henry, iar când s-a ridicat să meargă la bar, m-am uitat la Henry și l-am întrebat: *L-ai auzit și tu?* Doar ca să mă asigur că era aievea. Henry mi-a zâmbit și a dat din cap. Era aievea. Adam mă iubea. Adam cel cool. Tipul care domina o încăpere ca gravitația. Mă iubea *pe mine.*

M-am simțit, dintr-o dată, întreagă și cumplit de fragilă.

Apoi îmi amintesc cum l-am cunoscut pe Adam, când am intrat în amfiteatrul universității, în Sydney, strângându-mi cărțile la piept în timp ce o mare de ochi se deschideau ca florile spre mine. Îmi amintesc sentimentul că toți păreau să se cunoască deja între ei. Sentimentul de singurătate pe care doar o mulțime de străini ți-l poate da. Cum vocea lui despicase tot zgomotul din jur. *Hei, vrei să te așezi aici?*

Îmi amintesc cât de primitoare fusese mâna lui întinsă. Cum, după aceea, totul a părut să vină de la sine. Cât de ușor îmi făcuse loc în lumea lui. Datorită lui, orașul ăsta nou mi s-a părut încântător, pentru că avea o familie și un grup de prieteni care m-au primit în viața lor, cu petreceri și vacanțe cu tot. Mi-a dăruit flori la aniversarea de o lună și cadouri de ziua mea. Și avea momentele lui liniștite și tăcute, în care îmi spunea lucruri frumoase pe care doar eu le auzeam.

Dar e nostalgia de fapt. Ea lasă la o parte părțile rele.

Pentru că în a doua noastră noapte pe mare, când ancorăm pe insula Broughton, găsesc alt mesaj vocal, în care Adam îmi spune că sunt o curvă și că am luat cea mai proastă decizie din viața mea. Îmi țipă în telefon că o să-mi pară rău, pentru că fără el nu însemn nimic. Îmi spune că toți prietenii mei sunt de fapt prietenii lui și că acum nu vor mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Și are dreptate.

Doar că, după ce închid telefonul și mă întorc în cockpit, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji, Mac mă ia în brațe și mă așază între el și Maggie. Mă cuprind ca inelele unui copac, strat după strat. Nu mă mai simt atât de goală. Mă simt întreagă și, pentru că iubirea lor nu mă face slabă, mă simt invulnerabilă.

1. În orig. *The Lost Lunar Baedeker* (n.r.).
2. În orig. *A Field Guide to Getting Lost* (n.r.).

3. În orig. *Island Home* (n.r.).

plumerie de mare

Dimineață, mă trezește o voce de bărbat care vorbește tare la telefon, chiar deasupra cabinei mele. Nu-i aud pe Maggie și Mac sus, așa că trag pe mine un pulover și o pereche de colanți și urc pe punte să văd ce se întâmplă. Dar, când ajung în cockpit, îmi dau seama că nu mai e nimeni în afară de mine. Și totuși îl aud pe bărbat vorbind mai departe.

Apoi îl văd, stând pe o barcă de cealaltă parte a golfului. E atât de liniște, încât vocea i se aude limpede, de parcă ar sta chiar lângă mine.

Mac își face apariția prin tambuchi, în pantalonii lui scurți de plajă. Trece pe lângă mine, spre proră, și se urcă pe parapet. Se îndreaptă de spate. Cade în față, luându-și avânt chiar în ultima clipă. Corpul i se arcuiește într-un plonjon perfect, aproape fără să împroaște cu apă. Când iese la suprafață, zâmbește cu gura până la urechi.

— A, face el, plutind pe spate. Asta da *viață*!

La micul dejun, Maggie mă roagă să-i citesc o poezie de H.D.

Îi citesc „Răsărit de lună“, care se încheie cu versurile:

E măreață,
doar pinii îi dau măsura.

— Îmi place versul „*avem un cântec*“, zâmbește Maggie. Femeile sunt cântece nemaiauzite, fiecare în felul ei.

Mac îmi dă o cană cu suc de portocale. Iau o înghițitură, în timp ce Maggie îmi povestește despre prima expoziție exclusiv cu lucrări de femei pe care a organizat-o la Londra.

— A fost printre primele astfel de expoziții de la Londra. Nu a venit aproape nimeni. Dar nu mi-a păsat. Nu mă mai mândrisem niciodată atâta cu vreo expoziție.

— Dar, dacă erai atât de mândră, sigur ai fi vrut s-o vadă și alții, nu?

— Ai dreptate, spune ea. Dar important era că *eu* le-am văzut pe femeile alea. Și ele s-au văzut una pe alta… Pentru că nici măcar noi, femeile, nu ne vedem întotdeauna între noi.

— Ai mai organizat expoziții doar cu artiste?

— Bineînțeles.

— Chiar dacă nu venea nimeni?

— Acele prime expoziții ridicau o întrebare: suntem artiști *femei*? Sau suntem doar artiști care se afirmă fără să-și ceară scuze?

— Are importanță cum alegem să ne numim? întreb eu.

— Cum să *nu* aibă? Ne construim lumile din cuvinte.

Mac se întoarce pe punte cu o lansetă.

— Cred că trebuie să mai adăugăm o regulă: douăzeci de puncte pentru un pește prins, spune el.

— Parcă erai vegetarian, spun eu.

— Mâncăm pește dacă e prins de noi, explică Maggie.

— Nu și somon, spune Mac.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— De ce nu și somon?

— Sunt monogami. Îi respect pentru asta.

— Eu aș mânca somon, spune Maggie râzând.

— Da, așa ești tu în dragoste, seduci și abandonezi, nu?

Maggie îi trimite o bezea.

— Credeți în suflete-pereche? îi întreb.

Mac încuviințează.

Maggie clatină din cap.

— Cred că poți să întâlnești pe cineva și să te simți ca acasă. Dar pentru mine dragostea a fost dintotdeauna la plural.

— Ce vrei să spui?

— Că am iubit și am fost iubită de mulți oameni.

Mă gândesc la Adam, la sentimentele bune întrepătrunse cu cele rele. Durere și plăcere. Echilibrul albastru. Și spun:

— Aș fi fericită dacă nu m-aș mai îndrăgosti niciodată.

Maggie scoate un *hmm*, apoi mă întreabă:

— Îmi poți spune mai multe?

— Pur și simplu cred… Mă întrerup – cum să explic o durere atât de strâns împletită cu ușurarea? Nu știu… Acum mă simt bine, iar în secunda următoare mă simt pustiită.

— Cât timp ai fost cu această persoană? mă întreabă.

— Patru ani.

— E o perioadă enormă din viață. Mai ales la vârsta ta.

Încerc să evoc amintiri din Sydney care să nu-l implice pe Adam. Dar el e acolo, unduind prin toate.

— Prima mea dragoste a săpat în mine, spune Maggie. Doamne, a fost acum mult timp. Dar îmi amintesc exact cum m-am simțit. Maggie inspiră adânc. Expiră. Am simțit că cioplise bucățele din mine atât de încet, încât nici nu mi-am dat seama ce făcea.

Ochii încep să mi se împăienjenească, încețoșând orizontul.

— Și, spune Maggie, abia mult mai târziu mi-am dat seama că prima mea dragoste nici nu a fost dragoste de fapt.

Dar eu *l-am iubit* pe Adam, așa îmi zic.

— Oli, ai văzut vreodată cum crește la loc o pădure după un incendiu? Cum răsar frunzele de peste tot, chiar și din trunchiuri?

— Da, spun, deși nu prea înțeleg unde bate.

— Ei bine, asta cred că ar trebui să fie dragostea.

O clipă mai târziu, se succed un zbârnâit, o destindere și o smucitură zdravănă.

— O, o! țip eu. Firul! Am prins un pește!

Mac trage de fir, azvârlind un pește în cockpit. E argintiu cu dungi albastre, irizat în lumina soarelui. Mac mă pune să țin peștele. Mă aplec să-l apuc bine, să nu se mai zbată, iar Mac scoate de sub bancheta lui din cockpit o sticlă de rom. Scoate capacul, acoperă capul peștelui cu mâna și îi stropește branhiile cu alcool. Peștele se potolește imediat de tot. Pune romul la loc și scoate un cuțit.

— Mulțumesc, îi șoptește peștelui și începe să-l taie felii.

Îmi feresc privirea.

— Oli, spune el, dacă nu suporți să știi că am omorât peștele, nu meriți să mănânci din el.

Mâncăm *sashimi* de macrou la cină, ancorați peste noapte în Port Macquarie. După masă, urc în patul meu cu pulpele învinețite, degetele de la picioare lovite și o remarcă de-a lui Maggie învârtindu-mi-se sub pleoape. Ceva despre peștele proaspăt, mâncat direct din ocean. O parte din ocean devine parte din tine.

— E timpul să câștigi câteva puncte pentru distanță, îmi spune Mac dimineața, la micul dejun.

Ridicăm ancora și pornim din golf în largul oceanului, unde briza începe să se întețească. Cerul e tot numai nori aranjați ca solzii de pește.

— E un cer-macrou, spune Mac uitându-se în sus. Norocul marinarului, înseamnă că vântul prinde puteri.

Mă așază la cârmă.

— Ai condus o mașină, nu?

Dau din cap.

— Da.

— Ei bine, poate e evident, dar se conduce la fel ca o mașină. Stânga e stânga. Dreapta e dreapta.

— Nu cumva vrei să spui că babordul e babord, iar tribordul e tribord?

Mac se uită la Maggie, care spune chicotind:

— O, hai că se pricepe, nu?

— Da, da. Ei bine, diferența e că strada e fixă. Nu se mișcă. Așa că îți dai seama ce va face drumul cu mașina, pentru că vezi șoseaua în față. Oceanul, pe de altă parte, e în continuă mișcare, așa că trebuie să-l citești în timp ce te miști pe el. Mai important, oceanul vorbește cu barca, iar ea reacționează la ce aude. Treaba ta e să asculți ce vorbesc și să îndrepți barca încotro vrei să se ducă. Îmi ia mâna, o pune pe timonă și și-o așază ușor deasupra pe a lui. Dar trebuie s-o convingi, cârmind-o exact cât trebuie… Dacă tragi prea tare de cârmă, e ca și cum ai țipa la barcă. Trebuie să fii fermă și încrezătoare, dar să o conduci cu blândețe.

Mac îmi dă drumul la mână și se așază în fața mea în cockpit, lângă Maggie.

O simt pe *Sea Rose* zvâcnind, încordându-se sub mâna mea de pe timonă.

— Cu blândețe, spune el.

Slăbesc strânsoarea, simțind cum alunecă barca în jos pe coama unui val.

— Acum strânge mai tare.

Îmi încordez mâna pe timonă, cârmind barca peste următorul val.

— Bravo! mă felicită Maggie.

— O să te obișnuiești cu cântecul oceanului, spune Mac. Cântecele lui de leagăn cadențate, urletele lui… nu știu cum! Râde. Nu-mi vine cuvântul.

— Și dacă e prea mult, închide ochii și gata, spune Maggie. Așa auzi mai ușor.

hibiscus de mare

Urc încet în noapte. Puntea e umedă și neagră, iar valurile din ce în ce mai înalte spală prora. Aerul e cald și înăbușitor. De-acum ne apropiem de tropice. Sunt desculță, într-o pereche de pantaloni impermeabili, maiou și o jachetă impermeabilă pe care am lăsat-o descheiată din cauza căldurii. Părul mi-e umed, mâinile transpirate. Tremur puțin.

Mac e la cârmă. Bate ușor în banchetă, lângă el. Mă așez. Îmi zâmbește.

— Ești pregătită, mă asigură, apoi mă îmbrățișează, se ridică și o ia prin cockpit spre tambuchi, întorcându-se în ultima clipă să-mi spună: Ne vedem în patru ore.

Apoi dispare sub punte.

Întunericul învăluie barca. Luna și stelele stau ascunse după o plapumă groasă de nori. Singura lumină vine de la instrumentele de navigație. Stropii apei iau o tentă roz. Dincolo de ei, lumea e incredibil de neagră. Ca un tablou monocrom de Yves Klein, cerul e totul și nimic. Pentru că, oricât de aproape și de palpabilă e bezna asta, e deopotrivă nespus de adâncă.

Așa că stau aici, în negura asta trandafirie, bizară, cu o mână pe barcă și cu cealaltă pe cârmă, atât de încleștată, că mi s-au albit de tot încheieturile degetelor, pentru că simt, acum când marea se contopește cu cerul, că dacă dau drumul bărcii o să

mă înghită bezna cu totul. Ca apa care se prăvălește. În abis. În tot. În nimic.

La început, am impresia că îmi joacă feste ochii când văd o fâșie subțire de portocaliu întinzându-se la orizont, la babord.

Minutele scrâșnesc. Pulsul îmi crește.

Fâșia portocalie se îngroașă, se lățește, până când culoarea capătă formă. Portocaliul prinde viață. Se mișcă, unduindu-se, dansând în noapte.

Îmi mijesc ochii, ațintindu-i asupra fâșiei portocalii. Mi se taie răsuflarea.

Flăcări. Sunt flăcări!

Oceanul e în flăcări. E o scurgere de petrol?

De-acum îmi tremură mâinile, inima îmi bate mai-mai să-mi sară din piept. O iau rapid prin cockpit și în jos prin tambuchi, spre sistemul de navigație, unde aprind lampa de birou și scot o hartă.

— Ce să fie? șoptesc.

E la babord. E uscat! Suntem aproape de coastă aici, doar la câteva mile de țărm. Simt cum mi se potolesc bătăile inimii; nu e o scurgere de petrol.

Urc înapoi pe scară în cockpit și mă duc pe puntea de la babord. Acum că mă uit atent, le văd. Limbi de foc. Pământul e în flăcări.

Îmi amintesc că Mac mi-a arătat o pată cenușie pe cer după-amiază.

— Suntem în țara trestiei-de-zahăr.

Aici, mi-a spus, fermierii curăță terenul dându-i foc.

Mă așez din nou la cârmă și inspir adânc. Dincolo de mine, cenușa aprinsă își ia zborul ca un roi de molii în jurul lunii. E

înspăimântător de frumos.

Mac urcă pe punte cu două căni de ceai când cerul se deschide în alb, flori de mare desfăcându-și petalele. Îmbobocesc zorii. O rază de soare despică orizontul. Mac îmi întinde ceaiul.

— Cum ai dormit? îl întreb.

— Ca un prunc, spune zâmbind larg. Ai scăpat cu bine după prima noapte de cart. Mă bate ușor pe spate. Sunt mândru de tine, puștoaico.

Iau o gură de ceai și simt cum mă încălzește pe dinăuntru.

Dincolo de proră, apa bleumarin se preschimbă în altceva. Privesc uimită cum se succed orele, strat după strat: decojirea orelor; marea devine albastrul serilor de vară, albastrul numărului patru, albastrul ciripitului păsărilor. Strălucitor și viu.

Mac radiază.

— Marea Coralilor, spune. Am ajuns.

La prânz mâncăm spaghete din conservă și pâine caldă. Maggie îmi spune că, după cinci zile pe mare, *totul* e gustos. Are dreptate. Suntem pe mare de aproape două săptămâni și zău că sunt cele mai bune spaghete pe care le-am mâncat în viața mea.

După masă, ud o cârpă cu apă de la chiuvetă și îmi șterg sarea de pe față. Cu cât înlături mai multă sare, cu atât dormi mai bine, am descoperit.

Mă bag în pat, pentru că am mai învățat și că pe mare dormi când poți. Dacă nu dormi, uiți cum se leagă nodurile.

Când mă trezesc, după-amiază târziu, găsesc în rucsacul meu o pungă de bomboane cu aromă de banane pe care am

uitat că le luasem la mine. Urc cu ele pe punte, mă așez în cockpit, bag una în gură și apoi îi întind punga lui Mac.

— Ce sunt astea?

— Bomboane cu aromă de banane.

Se dă înapoi.

— Aruncă-le peste bord.

— Ce?

— Bananele aduc ghinion pe mare.

— Au doar *aromă* de banane.

— Nu-mi pasă.

— Doar nu vorbești serios.

— Nu mă mir că ne luptăm cu vântul de două săptămâni. Ai adus banane la bord!

— Nu conțin nici urmă de banană!

— Oli, aduc ghinion. Aruncă-le peste bord.

Maggie intervine:

— E ghinion și să aduci femei pe mare. O să ne arunci și pe noi peste bord?

Mac râde.

— Poate ar trebui.

— Ai fi pierdut fără noi, spune ea cu un zâmbet strengăresc pe față.

Mai bag o bomboană în gură.

— Hei! Te-am văzut, puștoaico.

Dau ochii peste cap și scuip bomboana în apă.

— Și restul.

— De ce aduc ghinion?

— Bananele fac alimentele din jur să se strice mai repede, explică Maggie.

— Bine, spun, golind punga în mare.

O rafală de vânt se ridică din ocean, umflând pânzele. Viteza crește cu două noduri pe vitezometru.

— Vezi? zice Mac. Deja funcționează!

Mă așez lângă Maggie și îi șoptesc la ureche:

— Mai am o pungă sub punte.

Pufnește în râs, apoi îmi șoptește:

— Păstrează-mi și mie câteva.

Insulele încep să se profileze la orizont așa cum te-ai trezi duminică dimineața: încet, ca un tablou, strat după strat. De un albastru compact la început. Apoi pete verzi, conturul copacilor, o fâșie de nisip alb. O lespede maronie prinde formă, numai piatră zbârcită și îndoită, până când țărmul îți face cu ochiul.

O zi mai târziu, ancorăm pentru prânz pe o insulă mărginită de corali. Ca să ajungem acolo, trebuie să ne facem loc printre două recife. Coborâm pânzele și pornim motorul. Mac vine de la sistemul de navigație cu o hartă și o întinde în cockpit. Eu sunt la cârmă și-i ascult instrucțiunile.

— Ușor, ușor, îmi spune el. Încetinește puțin.

Trag de schimbătorul de viteze de la picioarele mele și virez spre tribord. Cum stau cu ochii pe cadranul de adâncime, cu coada ochiului zăresc o aripioară. Mă uit spre babord și văd o înotătoare gri.

— Un delfin! exclam, iar apoi văd corpul cenușiu unduind înapoi sub apă. O, Doamne, un rechin!

— Concentrează-te! țipă Mac.

— Tocmai am văzut un rechin!

— Vrei să ne bagi în stâncă?

— Scuze, mormăi.

— Acum cotește spre babord, spune el, pe lângă ciotul ăsta de corali.

Cârmesc barca, ocolind un petic de apă roz vălurită.

— Acum în marșarier, mă instruiește el.

Bag motorul în marșarier. Barca se scutură și se dă înapoi. Mac sare din cockpit și se duce la proră.

— Las-o pe liber! strigă el.

Las motorul pe liber, iar el coboară ancora.

— Foarte bine! Acum oprește-l, te rog!

Opresc motorul și ascult. Insula e însuflețită de ciripitul păsărilor. Un vultur de mare își ia zborul, se avântă de pe coastă și-și întinde aripile peste apă.

Mac sare înapoi în cockpit.

— Ai chef să înoți un pic?

— Să înot? fac eu. Tocmai am văzut un rechin!

— Mă îndoiesc, spune el. Probabil că era un delfin.

— Nu înota ca un delfin.

Mac mă ignoră și coboară sub punte cu Maggie. Câteva minute mai târziu, se întorc în costume de baie.

— Haide, Oli, zice Maggie.

— Nici nu mă gândesc, spun.

— Măcar încearcă apa, zice Mac.

— Bine, spun și mă dau spre capătul cockpitului.

Apuc cablul de siguranță și las ușor un picior, ca să-mi înmoi degetele în apă. Dar până s-o ating, simt pe spate mâini care îmi dau brânci în apă. Mă prăvălesc înainte, îmbrăcată în pantalonii scurți și maiou. E o căzătură spectaculoasă pe burtă.

Mă ridic la suprafață tușind și împroșcând apă. Mac și Maggie sunt pe punte, prăpădindu-se de râs. O iau înot spre scară, panicată că ceva mi-a atins piciorul, dar trebuie s-o aștept

pe Maggie, care coboară deja. Intră în apă așa cum te-ai întoarce acasă, lăsându-ți cheile pe masă și trăgându-ți sufletul. Cu un oftat de ușurare, oceanul o îmbrățișează.

În spatele ei, Mac sare în apă, stropindu-ne pe amândouă.

Acum râd și eu.

Când ne întoarcem pe punte, mâncăm biscuiți de secară cu Vegemite la prânz și compot de piersici la desert. Abia îmi bag o bucată de piersică în gură, când zăresc, mai încolo de pupă, ceva ce pare a fi o aripioară, un corp cenușiu unduind prin apă. Scot un țipăt, scuipând bucata de piersică în poală.

— Uite! V-am zis eu!

— A, da, e clar un rechin, spune Mac, iar Maggie pufnește în râs.

— Nu-i amuzant! zic eu. Puteau să ne mănânce!

— Sunt doar rechini de recif, nu te mănâncă.

— Da, spune Maggie. Cel mult un deget de la picior.

Am fost la Beijing, oraș înălțat în cer, etaj peste etaj. Bangkok, fierbinte și frământat. New York, impozant. Roma, ornamentală și opulentă. Totuși, când îmi fixez pe față tubul de respirat și mă scufund sub apă, îmi dau seama că nici un oraș pe care l-am văzut vreodată nu se compară cu un oraș din corali. Este extrem de sofisticat. Infinit de complex. Bancuri de pești se avântă printre alge galbene legănate. Fundul mării e ca un hibiscus în floare. Stele de mare împodobesc pietrele. Pești-înger imperiali alunecă prin apa străpunsă de razele soarelui. Îmi reglez presiunea în urechi și mă scufund mai adânc, până acolo unde peștii buzați Napoleon înoată ca niște uriași blânzi.

Parcă te-ai plimba printr-o galerie de artă. Pereți de scoici și cochilii în rame de frunze aurii. Statui de corali pe socluri acoperite de alge. Oriunde mă uit, oriunde mă întorc, mi se dezvăluie o nouă operă de artă. Marea, cel mai priceput custode.

Dar apoi înot peste o adâncitură, către un alt recif de corali, și văd doar alb, rozul și movul s-au scurs din coral ca sângele din venă. Câte un pește înoată printre oasele decolorate.

Când ies la suprafață, apusul irizează apa. Înot înapoi spre barcă, mă cațăr pe scară și găsesc un prosop în cockpit. Îmi șterg sarea de pe mine. Maggie e deja acolo, înfășurată în prosop și cu părul cenușiu lucios.

— Cum ți s-a părut? mă întreabă.

Am rămas fără grai.

— Frumos, nu?

— Da, spun. Dar e o bucată unde coralii sunt doar albi și nu prea vezi nici un pește. Ce s-a întâmplat?

— S-au decolorat, spune Mac urcând scara. Anul trecut reciful a fost cel mai grav afectat. Se întinde după prosop. Poți să dai vina pe schimbările climatice. Oceanul se încălzește și devine tot mai acid.

Simt o greutate incomodă în stomac, întrebându-mă dacă Mac i-a spus lui Maggie că tata lucrează în industria petrolieră.

— Știi, spune Maggie, am jelit când mi-am pierdut vederea, dar mă simt aproape ușurată că nu pot vedea reciful acum. Mi s-ar rupe inima.

Mac suspină.

— Marea Barieră de Corali e tărâmul morților vii.

Ancorăm peste noapte în golful Blue Pearl. La cină, Mac îmi spune că pe aici trăiește un pește buzat Napoleon pe nume Priscilla. Când te scufunzi, spune el, auzi cum rontăie reciful între fălci.

— Curând, spune Maggie, o să auzi cântecul balenelor.

— Cântecul balenelor? mă mir eu. Cred că glumești.

Maggie clatină din cap.

— Zău așa.

— Dacă e vreo balenă pe o distanță de zece mile, o auzi când bagi capul sub apă, spune Mac.

Râd.

— Mă luați peste picior.

— Așteaptă doar, spune Maggie.

Mac cotrobăie în dulapul de deasupra chiuvetei.

— Vrea cineva desert?

— Ce avem? întreb eu.

— Piure de mere, spune Mac întinzându-ne câte o cutiuță.

Cât mâncăm, mă gândesc la plimbarea noastră de dimineață pe insula Whitsunday spre plaja Whiteheaven. Ghirlandele de plante cățărătoare ce împresurau poteca. Crabii albaștri zbughind-o de colo-colo la reflux. Îmi închipui petele mâloase care pistruiază aripile diavolilor de mare din apele de la țărm. Ierburile rare ca niște șuvițe verzi de păr pe dunele de nisip. Ramurile răsucite și pietrele portocalii. Apoi închid ochii și îmi imaginez marea turcoaz înfășurată în jurul unui cot de nisip alb.

— Azi a fost o zi bună, spun. Mulțumesc din suflet că m-ați adus aici.

Maggie se întinde spre mine și-mi atinge antebrațul, pipăindu-l în jos, până la mâna care-mi stătea sprijinită de

masă. Mi-o ia într-a ei.

— Nu, spune ea. Noi îți mulțumim.

— Psst, șoptește Mac, încercând să mă smulgă din întuneric. Oli, trezește-te.

Simt o mână pe umăr. Ochii mi se deschid brusc.

— Scuze, puștoaico, nu voiam să te sperii. Dar trebuie să vii să vezi ceva.

— Ce e? mormăi eu, întorcându-mă pe o parte și ridicându-mă în cot.

— O să vezi, spune el.

Mă smulg din pat și îl urmez prin cabină, în sus pe scări, prin tambuchi, în cu totul altceva.

Oceanul strălucește în culorile curcubeului. Ca un mușchi argintiu care pulsează. Valuri de albastru-libelulă. Unduiri de aur roz.

— Ce e asta? șoptesc eu.

— Fosforescență.

Mă duc în spatele cockpitului și mă aplec peste parapetul de siguranță, privind în jos prin sticla neagră la fundul mării, scăldat cu totul în lumină. Solzii peștilor-curcubeu strălucesc ca nestematele într-o peșteră subacvatică. Un oraș din corali luminat ca Atlantida. Tot numai aur sclipitor. Forfotitor. Și nesfârșit.

Și mai e și sentimentul că eu însămi sunt undeva dincolo de mine. Ca și cum aș privi în spațiu, urmărind nașterea unei galaxii. Îmi țin răsuflarea în timp ce universul ia forma coralilor zbârciți. Alge roz înfloresc ca o furtună de vară.

Această lume subacvatică.

Toată numai argintiu și roz. O privesc.

Prefacere și desfacere într-un singur puls.

iris de mare

E lumină. Ca de faruri. Faruri de camion care se apropie de mine, se îndreaptă spre mine. Mă trezesc zvârcolindu-mă. Icnesc. Aerul îmi năvălește în plămâni. Aer fierbinte. Sunt la tropice. Mă uit iute prin cabină. Sunt în patul meu. Pe *Sea Rose.* Sunt teafără.

Dar ce *e* lumina aia? Mijesc ochii la albul orbitor care pătrunde prin hubloul de deasupra patului meu. Un reflector, poate. Îndreptat spre noi.

Traversez anevoie cabina, descui tambuchiul și urc în cockpit. Mă întorc cu fața spre lumină, gâtuită dintr-odată. Nu e deloc o lumină, doar oglindirea ei.

Niciodată n-am mai văzut luna atât de strălucitoare. Ridic mâna. Văd liniile care-mi brăzdează palmele, îmi deslușesc conturul amprentelor. Privesc în jos spre puntea scăldată în alb. Umbra mea în lumina lunii e puternică, îndrăzneață. Sfidătoare.

Apoi privesc în sus, lăsându-mi ochii să se obișnuiască. Deslușesc stelele împrăștiate pe cer ca un praf argintiu suflat în forme.

Cobor și îmi iau pătura și perna de pe pat, aducându-le sus, pe punte. Mă întind și admir priveliștea, doar că nu există nici un orizont de care să mă agăț. Sunt numai stele. Pretutindeni.

Plutind în spațiu. Plutind pe mare. Plouă cu mii de stele. Se scurg ca apa. Le prind pe piele.

Și e liniște. Atât de liniște.

Tușesc. Îmi aud tusea. *Nu m-au lăsat urechile.*

Dar liniștea asta… Întinsă aici, atinsă de stele. Liniștea asta e deplină.

Ca și cum aș fi în miezul furtunii. Irisul mării.

Pe măsură ce se albește cerul, insulele se trezesc în ciripit de păsărele.

Trilurile curg printre pini, se revarsă peste stânci și se lasă pe apă, unde se rotesc în cercuri largi, albastre. Insulele acestea sunt străvechi, mi-a spus Maggie aseară, între două poezii. Au făcut parte cândva dintr-un lanț muntos. Corpuri alcătuite din pini și bolovani uriași. Nu palmierii tropicali la care visasem eu.

— Dacă ridici mâna și acoperi priveliștea apei, a spus Mac, mai că te-ai crede pe o cărare prin desișuri, într-o pădure de munte, la sute de kilometri de mare.

Mă ridic în picioare în cockpit, acopăr golful cu mâna și simt cum se desprind anii. Încet, încet, apoi dintr-odată mă trezesc desculță pe pământul cafeniu, alergând printre pini, printre umbre și scoarță marmorată. Copiii pădurii își întind aripile, cântând cântece care se agață de vânt, se varsă în văi ca într-o pâlnie.

O briză îmi atinge obrazul, de parcă insula m-ar chema prin inelele sale în lemn, strat după strat, secol după secol. Îmi las mâna în jos și văd o țestoasă ieșită să ia o gură de aer, cu capul ca o piatră umedă. Mă grăbesc spre spatele cockpitului, să văd cum se scufundă la loc. Apa e extraordinar de limpede; o

urmăresc, tot mai în adânc, în timp ce alunecă printre mănunchiuri de corali.

— Te-ai trezit devreme, se aude o voce din spatele meu. Mă întorc și Mac îmi întinde o cană cu ceai. Observă pătura și perna din cockpit. Ai dormit aici, așa-i?

Iau o gură de ceai, dând din cap.

— Destul de special, nu?

Dau din cap, pentru că nu există în mine nici un sunet care să descrie fiorul liniștii.

Mai târziu, Maggie coboară pe scară în mare. Mac plonjează după ea. Sar și eu, făcută ghem. Când ies la suprafață, Mac scuipă apă de mare.

— Obrăznicătură, spune el stropindu-mă.

Râd și mă scufund din nou. Mă țin de nas ca să nu-mi scape bulele respirației și rămân sub apă, ascultând trosnetele coralilor. Sunetele fălcilor care ronțăie și al bulelor sparte îmi apar în spatele pleoapelor în explozii de galben și roz.

Ies la suprafață, inspir adânc. Aerul dimineții are gust de sare și lemn negru.

Maggie urcă înapoi pe scară. Mac mă întreabă dacă vreau să înot până la țărm.

— Sigur, strig eu și o iau înot spre plajă.

În timp ce înot, deschid ochii sub apă. Coralii de dedesubt se contopesc ca niște pete de vopsea pe o paletă.

De câte ori ies la suprafață ca să respir, pinii se conturează tot mai clar și mai apăsat, tot mai copleșitori în imensitatea lor, până când ajung aproape de mal, privind în sus spre copacii impozanți. Corpuri de lemn stând unul lângă altul, ca și cum

coasta muntoasă ar fi un amfiteatru în care un cor verde cântă fel de fel de melodii nemaiauzite.

Ies din apă, călcând pe secole de scoici zdrobite. Oscioare de coral marchează linia mareei. Urmele mele dansează printre cele lăsate de crabi, până la primul pin de la poalele pădurii. Mă întind să ating scoarța și-mi închipui preț de o clipă că simt vibrațiile cântecului său.

E măreață,

Doar pinii îi dau măsura.

Înapoi la bord, Mac arată spre vârful catargului și spune:

— S-au încâlcit funga velei mari și a spinacherului între ele. Cum te descurci la înălțime?

— Păi, răspund eu. Bine?

— Bun, spune el făcându-mi cu ochiul. Să te echipăm atunci.

— Stai puțin… *Ce?*

Dar nu mă aude. A coborât deja prin tambuchi, întorcându-se peste un minut cu un ham. Sunt în sutien și o pereche de pantaloni scurți. Mac îmi spune să-mi pun un tricou pe mine, ca să nu mi se frece hamul de abdomen.

Iau un tricou, urc pe punte și nici n-apuc să mă răzgândesc, că mă și ridică în ham, sus pe catarg.

— Cât de înalt e catargul? țip eu.

— Nu contează! îmi răspunde Mac.

Maggie e în cockpit.

— Mai ai puțin!

— N-ai de unde să știi! țip eu, iar ea chicotește.

Când ajung în vârful catargului, palmele îmi sunt transpirate. Mac îmi strigă să trec o frânghie roșie pe sub o

frânghie albastră sau așa ceva. Încerc să descâlcesc roșul de albastru, dar mâinile îmi tremură și nu pot să le apuc ca lumea.

— Ai reușit? strigă el.

— Lasă-mă un minut!

— Nu te grăbi.

Mă uit în jos la Mac și Maggie, mititei ca niște figurine de jucărie de la înălțimea asta. Inspir adânc, expir și dau drumul frânghiilor, lăsându-mă pe spate în ham. Mă desprind de catarg și atârn în aer, zâmbind cum zâmbești când te uiți la o fotografie de familie – care a trebuit refăcută pentru că toată lumea se prăpădea de râs.

Încep să mă calmez. Curând, reușesc să descâlcesc frânghiile, încântată că i-am scăpat pe Mac și Maggie de o problemă. Ca și cum aș face parte din barca asta. Din corpul ăsta. Din familia asta.

Soarele apune când propune Maggie să mai înotăm o dată înainte de cină.

— Ei, oricum sunt în costum, zic eu.

Sar de la proră în apa caldă ca o baie. Îmi amintesc povestea pe care mi-o spunea bunicul, despre soarele care trăiește în mare. Simt o strângere, o durere de inimă, când îmi amintesc cât mi-a plăcut povestea aia, ce om fusese pe vremea când mai trăia bunica. Îmi place să cred că sunt împreună acum și curg prin pământ într-un fluviu adânc, subteran. Zâmbesc și înot până la pupa, unde Maggie coboară scara. Se scufundă și ea, reapărând o clipă mai târziu, cu gura căscată.

— Oli, Oli! Un cântec de balenă! strigă ea și se scufundă din nou.

Expir, închid ochii și mă scufund. Plutesc în derivă o clipă, apoi îl aud.

Cântecul de balenă îl aud în vârtejuri de violet și albastru de Prusia.

Și, așa cum revelația că albastrul cerului este doar o iluzie marchează atât moartea inocenței, cât și nașterea imaginației, cântecul de balenă ascultat pentru prima oară este atât un sfârșit, cât și un început. Este un văl care se ridică.

Și e sentimentul istoriei care se întâmplă deodată. Ca și cum aș mai fi fost aici și corpul meu ar fi visat în vârtejuri de violet și albastru de Prusia. Ca și cum, în sfârșit, mă întorc acasă.

monștri marini

os de pește

Aerul de la tropice dogorește înăbușitor. Pășesc printr-o grădină cu frunze de palmier și ajung la un club de iahting. Îmi șterg buza de sus cu dosul mâinii, îmi prind părul la spate în coadă. Ochii mi se obișnuiesc treptat cu umbrele.

Mocheta clubului de iahting are un model cu pătrate de un galben și albastru viu, care îmi dau impresia că m-am întors cu trei decenii în timp. Sandalele mi se lipesc de mocheta umedă. Miroase a bere, a sare și a strugurel.

Mă duc la bar, unde o femeie umple halbe cu bere pentru doi bărbați cu gâturile arse de soare.

— A, face unul din bărbați după ce ia o înghițitură, așa mai merge.

Ciocnește cu prietenul său.

— Noroc, amice.

— Noroc.

Femeia se întoarce spre mine.

— *Bonjour*, spune.

— Scuze, zic eu. Engleză?

Dă din cap.

— Cu ce te servesc?

— De fapt, caut pe cineva. Un tip pe nume Vlad. Îl cunoști?

— Da, spune ea uitându-se prin bar. Acolo. Arată spre un bărbat care stă pe terasă, cu o bere și o țigară din care se încolăcesc rotocoale de fum în soarele după-amiezii.

— *Merci*, spun.

— Cu plăcere.

Ies pe terasă și mă opresc în fața lui, aruncându-i o umbră pe pieptul lat.

— Vlad?

Mă măsoară bănuitor.

— Da?

— Sunt Olivia.

Vlad își duce mâna streașină la ochi. Mă măsoară din cap până-n picioare cu ochii mijiți.

— Ne cunoaștem?

— Nu. Ei, cumva. Mi-ai trimis un e-mail.

Își stinge țigara, se încruntă.

— Zău?

— Ești căpitanul de pe *Poseidon*, nu?

— Da.

— Mi-ai trimis un e-mail legat de transportul spre Noua Zeelandă.

Deschide gura să zică ceva. Ezită.

— Cum spuneai că te cheamă?

— Olivia. Gândindu-mă la e-mailul pe care i l-am trimis, îmi amintesc cum m-am semnat. Oli?

— A! pufnește Vlad în râs.

Mă las de pe un picior pe celălalt. Cuplul de la masa din celălalt capăt al terasei se uită la noi, la bărbatul care râde, la mine, tăcută.

— Scuze, scuze, spune în sfârșit. Doar că nu mă așteptam să fii tu.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— La ce te așteptai?

— La un băiat.

— A, desigur…

Împinge scaunul din fața lui cu piciorul și-mi face semn să iau loc. Mă așez picior peste picior.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă.

— Nu, sunt bine. Mersi.

Ia o gură din bere.

— Ai mai fost pe mare, da?

— Ce?

Maioul îi lasă la iveală brațele roz și cărnoase. Ochii îi sunt ascuțiți, ca două cioburi de gheață albăstruie.

— Lucrez pe bărci de patru ani, spun eu. Parcă ți-am zis în e-mail, nu?

Vlad se apleacă în față pe scaun, sprijinindu-și ambele coate de masă. Și dintr-odată mă simt ca la interviu. De parcă n-aș avea deja postul. Mai ia o gură de bere.

— Da, mișto. Doar că mai am patru băieți pe vasul meu. Credeam că o să fie cinci.

— Știu să pun osul la treabă.

— Ai mai fost vreodată pe mare cu un echipaj doar din băieți?

Clatin din cap. Mă cuprinde încet o fierbințeală ciudată.

Scoate o țigară din pachetul de pe masă și apoi mi-l întinde. Dau să iau una, apoi mă răzgândesc. Să mă prefac că fumez ar fi sigur mai rău decât să refuz. Vlad își aprinde țigara. Inspiră, expiră. Mai ia o gură de bere.

— Cât de bine te descurci la bucătărie?

Dă-o-n mă-sa, la bucătărie? Îmi pică falca. Dar, până să scot vreun sunet, mai apare un tip. Îl bate pe Vlad pe spate, apoi își trage un scaun de la masa de lângă noi.

— Vă întrerup? întreabă și ni se alătură.

Vlad clatină din cap, iar tipul nou îmi întinde mâna.

— Eu sunt Cam, spune.

Are ochi căprui-închis.

Îi strâng mâna.

— Olivia, spun.

Îmi strânge mâna. Observ că are nasul un pic încovoiat, poate și l-a spart cândva, însă îi dă un aer neobișnuit de simpatic.

Vlad intervine.

— Oli, spune el. *Ea* e Oli.

— Ha! râde Cam. Nu zău!? Nu mă așteptam deloc să fii tu.

— Am auzit, spun dându-i drumul la mână.

Vlad trage din țigară, suflând fumul peste masă.

— E totuși o surpriză plăcută, spune Cam, iar Vlad își dă ochii peste cap.

Simt că mă îmbujorez. Fierbințeala aceea ciudată mi se răsucește în jurul taliei.

Vlad ridică din umeri, apoi mormăie:

— E ghinion să ai o gagică pe mare.

— Am lucrat în bucătărie la ultimele două transporturi, mint eu, știind că niciodată în patru ani nu am lucrat pe o barcă singură la bucătărie.

Dar simt cum postul ăsta îmi scapă printre degete și deja am pierdut destule săptămâni pe docurile din Nouméa, așteptând

să mă alătur unui echipaj. Mă gândesc la contul meu bancar. Abia dacă mai am bani pentru câteva nopți la hostel.

— Știu să gătesc, insist.

Cam rânjește.

— Ai votul meu. Apoi se întoarce spre Vlad. Haide, amice, spune înghiontindu-l în braț. Doar nu ți-e frică de o superstiție prostească, nu?

Vlad râde. Sunetul e roz sec.

Se crapă de ziuă când părăsesc hostelul și pornesc spre doc. Mi-am împachetat viața într-un rucsac care îmi atârnă pe umăr. Hainele, pașaportul, un portofel cu monede în diferite valute, câteva produse de toaletă, mănușile de navigație, echipamentul impermeabil, câteva scrisori de la Maggie și Mac și exemplarul meu din *Ghidul de teren al rătăcitorului* pe care mi l-au trimis de ziua mea.

În drum spre clubul de iahting, trec printr-o piață de-a localnicilor. Printre fructele sălbatice e un șir de saronguri, legănându-se într-o briză gălbuie. Mai e și o masă cu bijuterii din scoici. Pește curățat de solzi și filetat. Nuci-de-cocos sparte, servite cu paie din plastic. Și tablouri. Mă opresc o clipă să admir viziunea artistului cu reciful văzut de la înălțime. Lujeri turcoaz. Muguri de coral ca niște semne din naștere albastru-pal. Și gândul îmi zboară la un transport în Indonezia din urmă cu doi ani. Scufundări pe coasta insulei Lombok. Pește proaspăt prins și mâncat pe punte.

Apoi mă gândesc la săptămâna liberă pe care am petrecut-o pe insula Bali. Sorbind cafea locală într-un *warung*, cu un ventilator care-mi țăcănea deasupra capului. Mă gândesc la cascadele din munți, cuibărite în jungla luxuriantă. Cum m-a

învăluit apa într-un șuvoi alb răcoros. Apoi mă gândesc la obiectele de artă, la tablourile înghesuite prin piețe. Cum am avut privilegiul să intru în atelierul unui bărbat și să văd cum prinde contur insula Bali în straturi de vopsea. Cât de mult a schimbat felul în care priveam peisajul. Ca atunci când zărești uscatul prinzând contur, observam *totul*. Muchiile sculptate ale caselor și templelor din curți. Ofrandele fumegânde de flori și orez. Străzile mărginite de stâlpi înalți din frunze de palmier uscate și cârpe în cinstea festivalului Galungan. Cum le-am scris lui Maggie și Mac despre toate aceste culori nebunești pe care nu le mai simțisem niciodată.

Îmi chiorăie stomacul, readucându-mă în prezent, în piață. Îmi caut portofelul în rucsac și cu ultimii bani îmi cumpăr un suc de pepene roșu și o banană, mâncând și bând din mers.

Îl găsesc pe Cam la intrarea clubului de iahting. Zâmbește când mă vede.

— Cum îți merge? mă întreabă îmbrățișându-mă.

Ridic din umeri.

— Bine. Puțin obosită.

— Ei, arăți grozav, spune el.

— Mersi, mormăi căscând.

Cam îmi zice să nu casc așa de față cu băieții.

— Toată lumea stă de cart în echipajul lui Vlad, chiar dacă lucrează la bucătărie.

Dau din cap, închizând bine gura.

Îmi deschide ușa, atingându-mă ușor pe curbura spatelui când intru.

Poseidon e legat pe ultimul rând de dane. Carena e vopsită în stacojiu, un roșu plin. Ca buzele țuguiate. Coada de homar.

Sunt trei bărbați pe punte. Vlad stă la prora. Ceilalți doi sunt în cockpit.

Cineva fluieră. Cum ai fluiera dintr-o mașină. După o femeie.

Mă uit în sus spre locul de unde a venit sunetul și văd un tip atârnat într-un ham de vârful catargului.

— Hei! strigă el făcând cu mâna.

— El e Ajax – spune-i AJ, zice Cam arătând spre el.

Zâmbesc și îi fac și eu cu mâna.

La pupa, Cam îmi face cunoștință cu Hunter și Zach.

Le strâng mâinile.

— Îmi pare bine.

— Da, și mie, spune Zach.

Hunter zâmbește.

— Ești pregătită să stai o săptămână întreagă cu idioții ăștia?

— Ia nu te lua de alții, frate, spune Zach.

— Cât se poate de pregătită, râd eu.

— De unde ești? mă întreabă Hunter. Nu-mi dau seama după accent.

Mă gândesc de câte ori am schimbat școala în copilărie și mi s-a pus aceeași întrebare. *Themyscira*, spuneam.

Nu există, răspundeau ceilalți copii.

Ba da.

Ba nu.

Cele mai puternice femei din lume locuiesc acolo.

Aiurea. Nu există un asemenea loc.

Mă uit la Hunter, care stă la bustul gol, într-o pereche de pantaloni scurți spălăciți.

— Australia, spun. M-am născut acolo. Dar am crescut în Asia – mai mult în Hong Kong.

— De ce?

— Serviciul tatei.

— Tre’ să fi fost mișto.

Ridic din umeri.

— Da, n-a fost rău.

— Vlad e englezoi, spune el. Zach e din California și Cam e din Noua Zeelandă. Dar nu te teme. Îmi face cu ochiul. Îți țin eu spatele. Eu sunt australian. Din Perth.

În spatele nostru, Zach îl coboară pe AJ de pe catarg. Când ajunge jos, AJ își desface carabina și sare în cockpit. Cu hamul încă pe el, corpul i se profilează printre curele. AJ se uită la mine, cu un zâmbet abia schițat. Îmi întinde mâna, dar, când i-o întind și eu pe a mea, o întoarce și o sărută.

— *Enchanté*, spune.

Hunter își dă ochii peste cap.

— Ești francez? întreb eu.

— Mama e, da.

— Ei, și eu sunt încântată de cunoștință, spun îmbujorându-mă.

Își dă jos hamul și îl pune sub bancheta din cockpit. Apoi, stând drept, se întoarce spre mine. E impresionant, cu ochii de un verde mătăsos, nebărbierit și cu o claie de păr negru ca roca vulcanică. Își dă jos tricoul și își șterge sudoarea de pe frunte cu el.

— Da, spune el. Ce încântare.

Vlad coboară în cockpit.

— Vântul de nord o să sufle până mâine după-amiază. Aș vrea să profităm cât mai mult de el, bine, băieți? Se întoarce spre mine. Hai să-ți arătăm barca, să putem pleca până-n prânz.

Pe mare, uscatul se șterge ca o acuarelă lăsată în ploaie, detaliile contopindu-se laolaltă până când munții se pierd în cerul de hârtie. Iar apoi nu mai e decât marea. Aici. Acolo. Pretutindeni. Ca și când barca ar fi devenit propria ei lume micuță. O planetă roșie, care plutește în albastru.

Respir adânc, simțind cum mă deschid în gol.

E clipa pe care o savurez cel mai mult de fiecare dată: despărțirea de uscat, când apropierea și depărtarea se contopesc. E o întoarcere. Acasă.

În prima noastră noapte pe mare, fierb câțiva cartofi, îi zdrobesc și îi amestec cu plante aromatice, usturoi, unt, sare, piper și muștar. Ca garnitură, fac legume la abur cu lămâie și sare.

Deși e unul dintre cele mai mari iahturi pe care am lucrat, lung de optsprezece metri, interiorul e modest, fiind un iaht de curse. Confortul e sacrificat de dragul vitezei și eficienței. Are o singură cabină la proră, cu un pat pe care se depozitează și pânzele. Alături este o baie a cărei ușă nu se încuie. În mijlocul cabinei principale sunt două rânduri de paturi etajate – hamace atârnate de pereți. Apoi vin bucătăria, unde se înmoaie morcovii și broccoliul meu, și sistemul de navigație, unde ne planifică Vlad ruta. În partea din spate a navei, în spațiul de sub cockpit, se depozitează alte pânze.

Nu există pereți care să separe spațiul pentru dormit de cel pentru muncă sau pentru mâncat. Nici un perete după care să te schimbi. Pe un iaht, am învățat, nu există discreție. Pe iahtul *acesta*, cerul roșu e larg deschis. Totul e la vedere.

Îi duc lui Vlad mâncarea la postul lui de la sistemul de navigație. Vreau să-l întreb ce rută plănuiește, dar ceva din

spatele încovoiat, din tonul încordat cu care îmi spune „Mulțumesc“, fără să-și ridice privirea, mă intimidează. E doar cu câțiva ani mai mare ca mine, dar îmi dă mai multe emoții decât vreun căpitan dinainte. Parcă ghinionul ăla de care zicea îmi atârnă deasupra capului. Ca un nor arcus. Așa că mă abțin să pun vreo întrebare care i s-ar putea părea prostească.

Celorlalți băieți le duc cina pe punte. Zach stă la timonă, cârmind. E în pantaloni scurți și o cămașă de in descheiată, care-i flutură în vânt. E proaspăt bărbierit, cu o tunsoare scurtă mângâiată de soare și o brățară subțire de piele. Maxilarul proeminent îl face să pară mai în vârstă decât noi, deși toți avem douăzeci și ceva de ani.

Hunter, cel mai tânăr din echipaj la cei douăzeci și unu de ani ai lui, stă într-o parte a cockpitului, în spatele lui Zach. Deși are o claie de păr creț și încâlcit pe cap, pe corp nu are nici un fir de păr. E slab, iar pielea albă îi plesnește pe mușchii fini.

— Te-a ars soarele azi, îi spun întinzându-i farfuria.

Hunter se uită la umerii rozalii și râde.

— Scuze, *mamă*.

După ce le dau mâncarea lui Cam și AJ, cobor să o iau pe a mea. Când mă întorc pe punte, AJ îmi face loc pe banchetă între el și Cam. Când mă așez, amândoi băieții se dau un pic mai aproape.

— E delicioasă, spune AJ.

— Știam eu că am făcut bine să te angajăm, adaugă Cam.

Iau o gură de cartofi și parcă-mi stă în gât. Înghit cu greu.

Vlad intră în cockpit peste câteva clipe, cu părul blond-roșcat lucindu-i în soarele târziu. Într-o mână ține mâncarea, iar în cealaltă, o tăbliță albă. Se așază, își lasă farfuria la picioare și

sprijină tăblița de genunchi. Scoate un marker din buzunarul pantalonilor scurți.

— Vom sta de cart câte două ore și jumătate fiecare, spune el, începând cu ora opt.

Cinci marinari, ture de câte două ore și jumătate de la ora opt. Fac calculele. Cineva o să doarmă toată noaptea.

— Eu stau primul de cart, spune el scriindu-și numele pe primul rând de pe tăbliță. Apoi Hunter, tu poți să stai de la zece jumate la unu. Zach, tu stai de la unu la trei jumate. Își ridică privirea spre mine, Cam și AJ. Care dintre voi vrea să ia cartul cel mai greu?

Cam ridică din umeri.

— Nu mă deranjează.

— Bine atunci, spune Vlad. Tu stai de la trei jumate la șase. Iar AJ la răsărit, de la șase la opt jumate.

— Cum rămâne cu Oli? întreabă Hunter.

— Poate să stea cu Cam.

— Dar dacă stau și eu, spun, o să avem carturi mai scurte.

— Exact, zice Hunter.

— Cred că, până ne obișnuim unii cu alții, spune Vlad, e mai bine să faci echipă cu cineva.

Simt din nou fierbințeala aia ciudată care mi se întinde încet pe gât.

— Cel puțin în prima noapte, zice Zach.

— De acord, spune Cam. Paza bună trece primejdia rea.

Mă trezește o mână pe umăr.

— Oli, e timpul să stai de cart.

Mă dau jos din pat. Lumina lunii îmi scoate la iveală coapsele goale. Mă dau într-o parte, ascunzându-mă în umbră,

ca să-mi caut pantalonii scurți prin pat. Îi găsesc la picioarele patului și îi trag rapid pe mine. Cam îmi întinde jacheta impermeabilă. O pun pe mine după ce ieșim prin tambuchi în cockpit.

Sub punte e o căldură de carne încinsă.

— Cum ai dormit? mă întreabă.

Mă gândesc la ora de somn pe care am pierdut-o strângând după cină. Și la sforăiturile care deja răsunau când m-am băgat în sfârșit în pat. Am stat trează ore în șir, încercând să-mi imaginez că sforăiturile erau o furtună dezlănțuită în patul de deasupra mea.

— Bine, spun.

— Bun, zice el. Și eu.

Mă așez la cârmă. Sunt desculță, cu jacheta descheiată. Briza mării îmi alunecă pe trunchi, mângâindu-mă plăcut. O trag adânc în piept. Simt cum curge cerul prin mine.

În noaptea asta luna e o așchie, ca un ochi de pisică. La lumina ei slabă, cerul se deschide într-o fâșie de stele. Se unduiește în spațiul negru ca albia răsucită a unui râu curgând deasupra capetelor noastre.

— Ia te uită, spune Cam privind în sus. Am uitat de *asta*.

— Ai uitat? întreb.

— A trecut ceva de la ultima mea ieșire pe mare, zice el.

Și tot în mine nu au încredere că pot să stau de cart de una singură.

— E într-adevăr incredibil, spun cu ochii ațintiți la marea de stele.

— Nu sunt credincios sau ceva, zice el, dar aici îți vine destul de greu să crezi că nu există Dumnezeu. Nu?

Ridic din umeri, amintindu-mi o discuție cu Mac și Maggie din alte vremuri, pe o altă mare. Vorbeam despre bunicul.

— O să-l mai vezi, îmi spusese Maggie.

Am clătinat din cap.

— Nu cred în rai.

— Nu la asta mă refeream, mi-a zis. Poți să vezi și în alte feluri, Oli. Văd vântul în nuanțe de roșu. Râsul lui Mac îl văd verde. A ezitat o clipă. Și pe Robynne o văd într-o briză care suflă roz în pânze.

De partea cealaltă a cockpitului, Mac a închis ochii și l-am văzut cum se relaxează din tot corpul, cu un zâmbet abia schițat pe buze.

— Ești bine? întreabă Cam, trăgându-mă înapoi în prezent, pe marea noastră.

O briză se ridică din apă. Corpul unei femei umflă pânzele.

— Da. Doar mă gândeam la ceva ce mi-a spus o prietenă cândva.

— Trebuie să te concentrezi când stai de cart, zice el.

— Știu.

— Scuze, nu vreau să-ți spun ce să faci sau ceva.

Îmi încrucișez brațele.

— La început, mă mai furau și pe mine gândurile, continuă el. Trebuie doar să fii atentă – atât vreau să-ți zic.

— Nu e prima dată când stau de cart.

— Ce?

— Lucrez pe bărci de patru ani.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și cinci.

— Ei, pe bune? Râde. Suntem de-o vârstă.

Mă uit peste umărul lui, la instrumentele de navigație.

— Scuze, spune el, doar că nu arăți de douăzeci și cinci de ani.

— Mersi?

— Nu, vreau să zic că ești foarte sexy.

La micul dejun, tai papaia și pepene roșu cuburi și le torn într-un castron mare, pe care îl așez în mijlocul cockpitului. Toată lumea s-a trezit, mai puțin AJ, care doarme după cartul de dimineață.

În bucătărie fierb cinci ouă, le las să se răcească în apă rece, le duc pe punte și le împart băieților. Când i-l dau lui Cam, rânjește.

— Mersi, iubi.

Hunter face pipi în apă în spatele bărcii. Și-o scutură în vânt, apoi și-o vâră înapoi în pantalonii scurți și se întoarce să-și ia oul fiert din mâna mea.

— Ce scârbos, spun râzând. Spală-te pe mâini mai întâi.

Își dă ochii peste cap, își întinde mâinile peste parapetul de la pupa și le bagă în ocean. Întorcându-se spre mine, își scutură mustăcind mâinile, stropindu-mă pe piele.

Țip, mă dau în spate, mă împiedic de un colac de parâme și cad pe spate. Tare.

Aterizez pieziș pe vinci, îndoindu-mi trunchiul total nefiresc, și ceva trosnește în mine.

Simt trosnetul într-o nuanță de violet-violent.

Se aud râsete în jur, dar șocul durerii distorsionează sunetul; se ondulează în jurul meu de parcă aș fi în adâncuri. Cerul și marea se contopesc. Nu pot să respir. Durerea mă săgetează din coastă în valuri. Electrizantă. Fierbinte. Mi-a luat foc coasta. Mă întorc pe spate, cu ochii strâns închiși.

— Ești bine?

Nu pot să respir. Nu pot să *respir*.

— Taci. Cred că e rănită.

— Oli, ești bine?

— Unde te doare?

— Ajutați-o să se ridice.

Mâinile mă apucă de umeri. Mâinile mă ridică în picioare. Dar picioarele nu mă ajută deloc. Îmi tremură, mi se înmoaie și mă prăbușesc în brațele cuiva. Brațele lui.

Mâinile mă țin dreaptă. Mâinile mă pipăie pe trunchi, pe coaste. Țip de durere. Apoi vomit. Numai că nu am nimic în stomac. Doar apă și fiere. Se varsă pe picioarele cuiva.

— Scârbos!

— Taci în pula mea.

— Oli?

— Duceți-o sub punte.

Zac în pat, respirând slab. Fiecare răsuflare e un junghi violet.

Aud voci de la sistemul de navigație.

— Trebuie să ne întoarcem.

— Nu putem.

— Chiar cred că…

— O să se facă bine.

— E rănită!

— Cred că e grav.

— E doar o vânătaie mai urâtă.

— E fată.

— Probabil e obosită după cart.

— Tre’ să doarmă puțin, atât.

— Oli? îmi șoptește un glas la ureche.

Deschid un ochi.

— Te poți ridica? Am analgezice.

Cam mă ajută să mă ridic în pat.

— Poftim, spune el băgându-mi două pastile în gură. Bea.

Îmi întinde o cană cu apă.

Iau o gură, înghițind pastilele.

Mă ajută să mă așez la loc. Mă întind după brațul lui, apucându-l bine de încheietură.

— Ne întoarcem, da? îi spun respirând sacadat.

— Da, spune bătându-mă ușor pe umăr. Vezi dacă poți să te odihnești puțin.

Mă trezesc scăldată într-o sudoare rece. În cabină e o lumină slabă. Printr-un hublou, văd cum apune soarele. Aud voci pe punte. Trebuie să merg la baie.

Mă chinui să mă dau jos din pat și mă împleticesc prin penumbră, spre toaletă. Încuietoarea e stricată, așa că ușa se leagănă în balamale, deschizându-se și închizându-se, trântindu-se de câte ori urcăm sau coborâm de pe un val. Fiecare izbitură îmi reverberează în corp.

După ce trag apa, orbecăi prin cabină către sistemul de navigație, unde mă uit pe harta electronică, să văd cât de departe suntem de Nouméa.

Icnesc.

Când respir brusc, mă trece un val fierbinte de durere prin tot corpul.

— Scârbele naibii, mormăi prăbușindu-mă pe scaun.

Căldura aceea ciudată îmi șerpuiește pe spinare, încolăcindu-mi-se în jurul gâtului.

Mă holbez la ecran, unde *Poseidon* e un punct micuț într-un hău albastru. Se îndreaptă s p r e N o u a Z e e l a n d ă.

ochi de pește

Cerul începe să se șteargă când apare o altă barcă pe harta electronică. E deja întuneric când zărim luminile bărcii la orizont. Ca niște steluțe roșii și verzi.

— Știi care e regula când treci pe lângă o altă barcă? mă întreabă Zach.

Hunter răspunde înaintea mea:

— Când roșu și verde îți ies în cale, bagă viteză și-nfige-o tare.

Îmi dau ochii peste cap.

— Virezi la tribord, spun eu.

Dar nu mă aude nimeni din cauza râsetelor.

Măsor timpul în bătăi de inimă. Simt fiecare bătaie în coasta fisurată. Violet-violent. Tic, tac.

Pregătesc cina pentru cea de-a treia noapte pe mare. Cușcuș și legume fierte. Vlad coboară pe scară chiar când pun mâncarea în farfurii. Scap un cartof, mă aplec să-l ridic. Durerea mi se revarsă din coastă și mi se răspândește în trunchi. Mă chircesc.

— În halul ăsta, ai? mă întreabă el.

Deși nu pare o întrebare. Mă îndrept, mă cutremur. Îmi vine să vomit.

— N-am nimic, zic eu.

— Bine, spune el zâmbind strâmb.

Ia două farfurii și le duce sus, în cockpit. Îl urmez cu alte două farfurii și apoi mă întorc sub punte după celelalte.

Vântul se stinge în jurul nostru în timp ce mâncăm. Pânzele se înmoaie și încep să fluture.

După cină, Vlad, Cam și Zach se strâng la sistemul de navigație, vizavi de bucătăria unde spăl vasele. AJ coboară pe scară.

— Ai nevoie de ajutor?

— Da, ai putea să le ștergi, te rog?

— Desigur, spune el, scoțându-și la iveală gropițele din obraji când zâmbește.

De la sistemul de navigație, îl aud pe Zach propunând să pornim motorul. Vlad spune să nu irosim combustibilul dacă nu-i musai. Îi întind o farfurie lui AJ, mă șterg pe mâini de pantalonii scurți și traversez cabina către sistemul de navigație.

— Ce-ar fi să ne abatem puțin de la rută, în jos încoace, ca să prindem capătul furtunii ăsteia? spun eu arătând la sud-vest pe hartă, spre marginea unui front atmosferic care ar promite vânturi mai puternice.

— E total în altă direcție, obiectează Zach.

— Știu. Dar aici suntem într-o zonă moartă.

— Mai bine aici decât *acolo*, bombăne Zach.

— Ce? mă răstesc eu.

— Am zis: mai bine aici decât tocmai acolo, spune el fluturând din mână. Mergem în Noua Zeelandă, ai uitat?

— Hai s-o lăsăm baltă, spun întorcându-mă la chiuveta plină de vase.

Când îi dau lui AJ ultima farfurie, mâna lui o atinge pe a mea. O ține acolo o clipă, mângâindu-mi ușor palma cu vârfurile degetelor. Zâmbește. Gropițele alea ale lui.

— Mi-a plăcut ideea ta, îmi șoptește la ureche.

Și-mi vine să zic: *Păi poate că ar trebui să spui ceva* și *Pe tine chiar te ascultă* și *Și mie-mi place ideea mea, pentru că e al dracului de bună.* Dar nu-i spun nimic din toate astea. Pentru că atingerea mâinii lui pe a mea strălucește blând în umbrele de sub punte și nu vreau să se stingă lumina. Așa că doar zâmbesc îmbujorată și-i mulțumesc.

Bum. Tic. Bum. Tac.

Băieții decid să nu se abată de la rută. Doar întind mai tare pânzele și-i dau înainte în briza de trei noduri, deși mareea ne împinge înapoi cu două noduri. Trei pași înainte, doi pași înapoi. Noua Zeelandă e dureros de departe. Simt greutatea oceanului sub noi. E peste tot.

— M-am plictisit, spune Hunter aruncându-și cărțile pe masă.

— Nu suporți să pierzi, atâta tot, zice Cam.

— *Nu*, pur și simplu nu mai suport încă o partidă din asta prostească.

— Ce mai putem să jucăm? întreb.

— Ce ziceți de „Niciodată n-am…“?

— Niciodată n-am ce?

Hunter face ochii cât cepele.

— N-ai auzit niciodată de „Niciodată n-am…“?

Clatin din cap.

— De cât timp ziceai că lucrezi pe bărci? întreabă Cam.

Zach râde.

— La început ținem trei degete ridicate și spunem, pe rând, lucruri pe care nu le-am făcut niciodată, iar dacă altcineva de la masă le-a făcut, îndoaie un deget, explică Hunter.

— Și pierde cel care îndoaie primul toate degetele?

— Sau câștigă, spune Hunter, zâmbind cu gura până la urechi. De obicei trebuie doar să-ți termini băutura…

— Păi, zice rom, zice Cam.

— Într-adevăr, spune Hunter zâmbind obraznic.

— Nu cred că Vlad ar fi de acord, zice Zach.

— De ce nu-l întrebi? spune Hunter.

— Întreabă-l tu.

— Bine.

Hunter se ridică de la masă și urcă pe scară spre cockpit, unde Vlad stă singur de cart.

Se întoarce după un minut, cu un zâmbet larg pe față.

— Câte un păhărel de căciulă.

— Super, spune Cam ridicându-se să aducă romul din cabina din față.

În bucătărie, găsesc o sticlă de cola pe care s-o amestecăm cu romul și le torn tuturor câte un pahar. Hunter adaugă romul. Zach râde pe înfundate văzând cât de mult toarnă Hunter.

— Ce? spune Hunter. Suntem băieți setoși.

Iau o înghițitură. Băutura e atât de tare, că-mi dau lacrimile.

— Hei! face Hunter. N-am început încă.

— Bine, toată lumea, haideți, trei degete sus, zice Cam.

Las băutura și ridic trei degete.

— Doamnele mai întâi, spune Hunter. Zici „Niciodată n-am…“ și apoi lucrul pe care nu l-ai făcut niciodată.

— Bine. Niciodată n-am jucat „Niciodată n-am…“.

— E plictisitor! spune Hunter.

— E deștept, îl contrazice Cam și toți trei trebuie să îndoaie un deget.

— Mă rog, spune Hunter. Niciodată n-am fost la ciclu.

Îmi dau ochii peste cap, îndoi un deget și băieții izbucnesc în râs. Larma îl trezește pe AJ în pat. Se întoarce pe-o parte și se ridică într-un cot.

— Ce jucați? întreabă frecându-se la ochi.

— „Niciodată n-am…“, spune Hunter.

AJ zâmbește.

— Ador jocul ăla.

— Joacă cu noi, frate, îi zice Zach.

AJ se dă jos din pat. E doar în chiloți. Mă prinde că mă uit la el.

Îmi las privirea în jos, simțind că mi se încing obrajii. AJ se așază lângă mine, atingându-mi ușor genunchiul cu al lui. Ridică trei degete.

— Niciodată n-am avut o mamă franțuzoaică, spune Cam.

AJ îndoaie un deget.

— Ce chestie mai e și asta?

— Trebuia să ajungem la egalitate.

— Bine, zice Zach. Niciodată nu i-am tras-o unei gagici pe o barcă.

Toți băieții, inclusiv Zach, îndoaie un deget.

— N-ai făcut niciodată sex pe o barcă, Oli?

— De-acum intru la bănuieli că nici n-ai lucrat vreodată pe o barcă, mă tachinează Cam.

— Niciodată nu i-am tras-o unei gagici pe o barcă, spun.

— Unui tip atunci? întreabă Zach.

— Nu mai e rândul tău.

— Niciodată n-am eșuat cu barca la mal, spune AJ.

Hunter îndoaie un deget.

— Futu-i, mormăi.

Hunter ridică din umeri.

— N-a fost vina mea.

Îmi amintesc ce mi-a zis Mac: când merge ceva prost pe un iaht, *toată lumea* e responsabilă.

— Niciodată nu m-am îndrăgostit de cineva pe o barcă, spun.

Urmează o pauză lungă.

— Trebuie să îndoi un deget, Oli! zice Hunter sărind în scaun.

— Ce? De ce?

— Pentru că nimeni n-a făcut ce-ai spus tu, zice Zach.

— Niciodată n-am…, începe Hunter. Rânjește. Niciodată n-am făcut sex cu un tip pe o barcă.

Toți ochii se întorc spre mine.

Ochi verzi. Ochi albaștri. Ochi negri.

Toți larg deschiși. Ca un banc de pești. Plutind în fața mea în apă. Pe poziții.

Ochi de pește. Larg deschiși. Oare peștii au pleoape?

— V-am zis eu, șoptește Zach.

Mă înfior. Mă gândesc la prima dată când am făcut sex cu Adam. Cum, înainte să se împingă în mine, m-a întrebat: *Nu ești virgină, nu?* Cum reușise să facă din virginitate ceva jenant.

Și aș putea să le spun că nu amestec munca cu distracția. Sau pur și simplu că nu s-a ivit niciodată ocazia. Dar o simt din nou acum, într-o străfulgerare roșie, rușinea aia.

Așa că îndoi un deget.

— Ha! țipă Hunter. Știam eu! Dă-l pe gât!

Îmi termin băutura dintr-o înghițitură. Oricum am pierdut jocul.

Odată mi s-a întâmplat să văd ceva ce nu trebuia să văd. Două femei cu buze roșii, lucioase și țuguiate. Pe jumătate dezbrăcate, cu sânii umflați. Și tata, pe canapea între ele. Cu cămașa descheiată, cravata pe podea, încolăcită ca un șarpe. Tatăl *meu.* Mâinile lui întinse peste corpurile lor, ca un pod.

Privirea de pe chipul lui. Un chip ca nisipul măturat de vânt. Nestatornic. Mereu în schimbare. Nisip suflat în forme. Forma dorinței. A plăcerii. Nisip suflat în mirare. În spaimă. Nisip suflat în Furie.

Mi-a dat putere, mă gândeam. Ceea ce *am văzut*. Pentru că o mamă și-ar crede fiica. Văzusem, iar acum era pierdut.

Dar oamenii nu aleg să creadă mereu ceea ce văd. Sau să creadă ceea ce aud. Ci simplifică realitatea ca să supraviețuiască.

Nu știi ce-ai văzut. Tatăl tău nu ar face niciodată una ca asta. Nu te cred. De ce-mi faci așa ceva?

Poveștile pe care ni le spunem singuri. Denaturând amintirile. Nisip suflat în forme.

Vlad își vâră capul prin tambuchi și îi spune lui Cam:

— Tu și Oli urmați.

Îmi găsesc jacheta impermeabilă și urc pe scară până în cockpit. Cam mă urmează la cârmă. Se așază lângă mine, atât de aproape, că ni se ating picioarele.

Sub punte, băieții se pregătesc de culcare. Se urcă în paturile lor. Luminile se sting. Apoi rămânem singuri aici, în lumina rozalie a instrumentelor de navigație, în tăcere.

Cam bagă mâna în buzunar și scoate telefonul și o pereche de căști *in-ear*.

— Vrei să asculți?

— Depinde ce asculți tu.

— Am descărcat o grămadă de chestii. Ce vrei să asculți?

— Ai auzit de Unknown Mortal Orchestra?

— Mă gândeam mai degrabă la… ceva hituri…

— Ascult orice, spun eu luând una din căști.

Cam pune „Welcome to the Jungle“ de Guns N’ Roses.

— Ador piesa asta.

Zâmbește și mă înghiontește cu cotul în vânătaie.

— Au, țip ducându-mi mâna la rană. Ce dracu’?

Bum. Tic. Bum. Tac.

— Scuze, spune masându-mi umărul. Îți mai aduc niște analgezice.

— Mersi, mormăi eu, iar el se ridică și coboară prin tambuchi sub punte, întorcându-se după câteva minute cu o sticlă de apă și un pumn de pastile. Le înghit și îi dau sticla înapoi. O pune într-un suport de lângă vinci și se așază înapoi lângă mine. Mă cuprinde blând cu brațul pe după umeri.

— Ești bine?

Dau din cap.

— Nu-mi place să te văd așa, șoptește Cam.

— Ce? spun întorcându-mă spre el.

Și apoi e ca și cum aș vedea ceva ce nu trebuia să văd. Ca și cum aș fi în afara mea, dorindu-mi să nu-l văd aplecându-se să mă sărute.

Mă dau înapoi.

Un chip ca de nisip. Nisip suflat în forme. Forma dorinței. A mirării.

— Ce? spune el.

Nisip suflat în rușine. Încearcă să facă o glumă, dar nu-i iese.

— Scuze, zic.

Își ia brațul de pe mine.

— Credeam că..., spune el foindu-se pe banchetă, incapabil să mă privească în ochi.

Așa că mint.

— E doar... nu vreau să se întâmple pe barcă. Știi tu... când sunt toți ceilalți aici.

Pentru că nu vrem întotdeauna să credem ceea ce vedem.

Deși Cam a zis *Da, corect. Și eu cred la fel*, a doua zi se poartă ca un cățeluș rănit, cu coada între picioare.

Când îi întind prânzul, nu-mi mulțumește.

Când mă așez lângă el în cockpit, se dă mai încolo.

Mai târziu, la apus, Vlad vine pe punte cu tăblița albă și markerul și spune:

— Oli și Cam, voi luați cartul de la trei jumate la șase.

— Dar am mai stat o dată de cart pe bezna aia, izbucnește Cam.

AJ, pe puntea de la tribord, sare în cockpit.

— Eu nu am stat încă, spune el. Ce-ar fi să fac schimb cu Cam?

— Să stai cu Oli? întreabă Vlad.

AJ ridică din umeri.

— Da, de ce nu?

— S-a rezolvat.

Vlad șterge numele lui Cam și îl scrie pe al lui AJ.

Cam își întoarce privirea de la mine și se uită în zare. Scot un oftat de ușurare.

AJ se așază în fața mea în cockpit. Zâmbește și-mi închipui că toți ceilalți dispar pe rând, până când rămânem doar eu și el aici, pe punte. Corpul îmi freamătă de încântare.

mațe de pește

Luna e umflată. Și coasta mea la fel. În noaptea asta, și valurile se umflă. *Poseidon* se ridică mai sus, se prăvălește mai abrupt. Brațul mi se lovește de coastele învinețite. Durerea nu mă lasă deloc, oricât de des s-ar întâmpla.

Vreau să mă scufund.

— Te simți bine?

— Da, tresar eu. Mă chinuie coasta în seara asta.

— O să termini repede cartul.

Zâmbetul lui AJ lucește în lumina lunii.

Dau din cap, de parcă sub punte nu m-ar durea la fel de rău.

Luna nu lasă noaptea să se scufunde în bezna neagră. Dincolo de noi se întinde albastrul profund, ca o mlaștină oceanică. Conturul valurilor parcă e desenat cu cerneală argintie. Acum îmi mângâi vânătaia umflată. Parcă îndur durerea o idee mai ușor dacă țin mâna dreaptă la subrațul stâng. Dar apoi ne lovim de două valuri care s-au contopit. Abia coborâm de pe coama unuia, că ne și izbim de următorul. Apa năvălește peste proră, măturându-mă de pe locul meu din cockpit, și aterizez pe partea stângă. Urlu de durere. Durerea s-a îngălbenit. Parcă mi-ar împlânta cineva un cuțit încins în coastă.

AJ mă ajută să mă întorc pe banchetă și se așază lângă mine. Suntem amândoi uzi leoarcă și, cu toată arșița, tremur ca varga. Mă cuprinde cu un braț.

— Cum de ți-e așa de frig? Suntem la tropice!

Ne ridicăm pe un alt val și observ ceva dincolo de proră – un butoi imens, poate, care lucește în lumina lunii.

— Ai văzut?

Coborâm într-o scobitură întunecată și obiectul dispare.

— Ce să văd?

Ne ridicăm din nou și îi arăt.

— Acolo!

AJ sare în picioare.

— Ce naiba e aia?

Dintr-odată, coada unei balene se ridică din mare la vreo zece metri de butoi, cu zece metri mai aproape de noi decât corpul ei propriu-zis.

— Băga-mi-aș! se grăbește AJ spre cârmă. Ține-te bine.

Mă agăț de un cablu de siguranță, în timp ce el sucește timona spre tribord și coborâm de pe coama valului pieziș, astfel încât barca se lasă pe o parte. Aud cum zboară farfuriile din dulapurile de jos, făcându-se țăndări în bucătărie. Am încuiat dulapurile. Știu că le-am încuiat. Se aud țipete de sub punte.

Chiar în clipa aia, coada izbește apa cu o lovitură rece și violentă, ca o palmă peste față. Când deja plângi. Balena își ițește capul la suprafață și expiră prin event. Norii se desfac.

Din cer plouă cu mațe de pește.

Sub punte:

— Rahatul ăsta duhnește oribil, în pula mea.

— Voi doi nu cumva să dormiți în paturi, o să le împuțiți, spune Cam punându-și echipamentul impermeabil.

AJ pufnește.

— Unde altundeva să dormim?

— Dormiți în cabina de la proră.

— Acolo sunt pânzele, nătărăule.

— Atunci mută-le, *nătărăule.*

Vlad se ridică în capul oaselor în pat.

— Calmați-vă, băieți, bine?

— Mi se fâlfâie, bombăne AJ. Mă prinde de mână. Vino, Oli.

Îl urmez pe AJ în cabina de la proră. Și chiar cu o clipă înainte să închidă ușa, îl văd pe Cam privindu-mă mânios din cealaltă parte a bucătăriei. Are niște ochi atât de tăioși. Îți sfredelesc pielea, nu alta.

AJ mută pânzele pe o parte a patului, făcând destul loc pentru un singur corp. Barca se zdruncină și ne lovim cap în cap. Râsul lui înfundat îmi mângâie obrazul.

— Ești bine?

— Da.

— Bun, șoptește el, dându-mi părul încâlcit de pe față, cu ochii zâmbitori în întuneric.

Îmi atinge bărbia, ridicând-o ușor cu degetul mare și arătătorul. Buzele noastre se ating ușor.

AJ e încet-încet. Apoi e dintr-odată.

Dintr-odată, e o limbă vârâtă pe gâtul meu. E o mână băgată pe sub tricoul ud. E o mână rece care îmi strânge carnea sânului ca și cum ar stoarce sânge dintr-o lămâie.

Și, dintr-odată, toate culorile dorinței, toate atingerile mâinilor, toate cuvintele șoptite, gropițele, ochii surâzători, toate se sting ca un fitil de lumânare între degetul mare și

arătător. AJ e o ciupitură usturătoare. Piele tăbăcită. O beznă pișcătoare.

Mă dau înapoi și strecor cuvântul „Așteaptă“ pe culoarul îngust dintre gura lui și a mea.

— De când voiam să te sărut!

— AJ, oprește-te.

Mă sărută din nou, ciupindu-mă atât de tare de sfârc, încât văd roz începătoșat în fața ochilor.

Mă înec cu carne.

— Ești al naibii de sexy.

Fur o răsuflare. Aerul e înăbușitor și umed.

— AJ.

— Mm. Rânjește, trecându-și limba peste buze. Ce-mi place cum îmi spui pe nume.

— Te rog.

Mi se pune un nod în gât și ochii mi se umplu de lacrimi.

După umărul lui, lumina se furișează printr-un hublou micuț. Dar aici, jos, nu e de un argintiu lin. E de un cenușiu ghimpat.

Mi-e dor de ea. Luna îmi lipsește tare mult.

— Te rog…

Îmi închide gura cu un sărut.

Cu gura astupată de săruturi. Luată pe sus. Țintuită de perete. Fix la așa ceva se presupune că visăm, nu?

Mă zvârcolesc… mă zbat.

Se împinge atât de tare cu tot corpul în al meu, că văd stele în fața ochilor, iar sărutul meu înstelat se preschimbă în pantaloni trași până la glezne și aerul care mă izbește între picioare ca o rafală de ger în miezul iernii. Îmi ridic pantalonii.

Apoi iar îi ridic, și iar, și iar. Formulez o frază cu oasele mele; scriu o frază cu corpul meu.

Apoi el întoarce foaia.

Exist?

Asta să fie violul? O să mă violeze acuma? De ce nu mă împotrivesc? Luptă-te! *Mă lupt!* Ba nu te lupți. Luptă-te! Luptă-te! *Nu pot să mă mișc. Nu pot să respir.* Spune ceva. *Nu pot să respir.*

Își bagă un deget în mine.

Povestea asta are atâtea începuturi.

Prima dată când l-am văzut pe AJ, cocoțat pe catarg, uitându-se la mine de sus, fluierându-mă, iar eu am zâmbit în sinea mea. Când m-a ajutat să spăl vasele și ni s-au atins mâinile și am vrut să dureze mai mult. Când am mințit că am făcut sex pe mare. Degetul îndoit. Când m-am certat cu Adam la restaurant și am nimerit beată rangă pe barca unui bătrân. Când l-am prins pe tata înșelând-o pe mama. Prima dată când i-a închis gura. Apoi, ieri după-amiază, la asfințit, când AJ a făcut schimb cu Cam, să stea de cart cu mine la ceasul cel mai întunecat al nopții, iar eu m-am bucurat atât de mult. Au mai fost privirea tăioasă a lui Cam și ușa trântită. Și apoi a fost sărutul pe care mi-l doream. Un sărut pe care-l căutasem, un sărut pe care mai că-l cerusem. Cum să nu? E super. AJ e un tip super. Îmi place de el. Îmi plăcea de el. Norii se desfac.

Mațe de pește.

Șira spinării mi se freacă de peretele tare al cabinei. De corpul bărcii. Care se opintește printre talazuri. Îmi rupe chiloții. Își proptește piciorul între coapsele mele, deschizându-mă. Carne despicată. Își descheie fermoarul. Mă mușcă de gât. Își trage pantalonii scurți de pe el.

Se întâmplă.

Chiar se întâmplă?

Chiar se întâmplă.

Și apoi, din senin, un gând îmi încolțește în minte. E un început; un nou început; începutul *meu.* Începutul poveștii pe care mi-o spun ca să supraviețuiesc.

Dacă fac sex acum, e decizia mea. Eu decid. O să fac sex. O să fac sex cu AJ. Decid pe loc. E decizia mea. Eu aleg.

Aleg.

Noi alegem să respirăm, nu-i așa?

solzi de pește

Mama mea e sufletul petrecerii. Îi place la nebunie. Îi plac șampania turnată în cupe, perlele și unghiile date cu ojă. Râsul ei. Buzele ei rujate. Genele ei lungi, negre, fâlfâind ca niște fluturi negri. Totul e perfect sincronizat. De parcă în spatele pleoapelor ei ar sta cineva care-i arată cartonașe. *Râzi. Zâmbește. Clipește. Clipește.*

Eu îmi sorbeam zgomotos supa. Îmi vărsam vinul. Râdeam când trebuia să zâmbesc. Zâmbeam când trebuia să râd. Eram o povară.

Așa că a încercat – Doamne, cât a încercat! – să mă învețe și pe mine. Stai dreaptă. Șterge-ți bărbia. *Râzi. Zâmbește. Clipește. Clipește.*

Mi-a cumpărat rochii, pantofi și ciorapi asortați. Mi-a împletit părul și mi-a prins codițele cu panglici.

Dar apoi, când am împlinit treisprezece ani, mi-au apărut coșuri – fața mi-era întinată.

— De la taică-tu ți se trage, mi-a spus. Eu n-am avut niciodată probleme cu tenul.

Și totul a ajuns să se rezume la ten. Tenul *cu probleme*. Și la petrecere. *Petrecerea* anului. La noi acasă. Și la tenul meu. Și la petrecere. „Ce-o să creadă lumea?“

M-a luat cu ea să cumpărăm produse de machiaj cu care să acoperim coșurile și să le ascundem. Doar că tenul meu, tenul meu cu probleme, n-a răspuns prea bine. Eram alergică la cosmetice.

— Mamă, mă mănâncă! i-am spus.

Dar nu mă asculta. Soseau invitații și se desfăcea șampania. Perlele, unghiile date cu ojă.

Cum a fost zborul? V-a plăcut la New York?

Până să se întoarcă să mă prezinte, pielea îmi era plină de erupții.

Râzi. Zâmbește. Clipește. Clipește.

M-au dus la baie, unde Mae Grace m-a ajutat să-mi curăț machiajul, iar apoi m-au trimis în camera mea, unde am rămas tot restul petrecerii.

O, da, biata Liv nu se simte prea bine. O răceală. Trebuie s-o fi luat de la școală.

A doua zi, pielea mi se cojea. Ca solzii de pește care se usucă la soare. Era inflamată și roșie, și albicioasă pe la margini.

Dar nici nu se compara cu *asta*.

Îmi dau jos pantalonii, barca se clatină. Mă sprijin de perete. Barca coboară de pe creasta unui val. Mă prăvălesc înapoi pe vasul de toaletă. Mă lovesc tare. Mă cutremur de durere. Îmi desfac picioarele, mă aplec. Pielea mi-e jupuită. E roșie și inflamată, vânătă pe la margini. Se cojește. În solzi. Ca solzii de pește care se usucă la soare. Când fac pipi, mă ustură. Îmi arde vaginul, de parcă aș sta întinsă pe punte cu picioarele rășchirate. Deschise spre soarele pârjolitor. În văzul tuturor. Încep să plâng, astupându-mi gura cu mâna, să nu mă audă nimeni țipând.

Nici un băiat n-a strâns farfuriile sparte din bucătărie.

— Trebuie *neapărat* să încui ușile, Oli, spune Zach stând deasupra mea în timp ce mătur cioburile. E regula numărul *unu*, adaugă.

— Le-am încuiat, îi zic.

Sunt sigură că da. Cel puțin așa cred. Întotdeauna le încui. Nu? Sunt sigură că da.

— E clar că nu, mormăie Zach trăgându-și pantalonii scurți pe el.

Hunter își vâră capul prin tambuchi.

— Ce-avem la micul dejun?

— Ceva de mâncat cu mâna, îi răspunde Zach.

— Ce? De ce?

— Oli n-a încuiat dulapurile, așa că toate farfuriile s-au spart când era să lovim balena aia. Nici nu știu cum ai putut să dormi la faza asta.

Hunter clatină din cap.

— Asta-i regula numărul unu când lucrezi în bucătăria unui vas, Oli.

— Mi s-a mai spus, îi zic strângând ultimele bucăți. O să fac sendvișuri.

Pe punte, le dau sendvișuri lui Hunter și lui Zach. Vlad și Cam sunt sub punte, dorm. AJ vine în cockpit cu o canistră din care se scurge petrol. O ridică și spune:

— E spartă.

— Arunc-o, zice Hunter.

AJ ridică din umeri, apoi o aruncă peste bord. Aterizează cu un pleoscăit, apoi începe să se scufunde, lăsând în urmă o dâră de petrol răsucită ca niște cuvinte rostite în alte timpuri.

Se apleacă peste bord, se șterge pe mâini, apoi se așază în cockpit. Când îi întind sendvișul, îmi face cu ochiul. Parcă ar fi a treia pleoapă unsuroasă a unei șopârle, alunecând orizontal. Mă trec fiori pe șira spinării.

— Te-am văzut, observă Hunter. Flirtul ăsta îmi întoarce stomacul pe dos.

— Fără idile la bord, vă rog, spune Zach.

AJ râde. Sunetul e verde-acru. Sub pielea mea. În mine.

— Cred că-i prea târziu, spune Hunter arătând spre gâtul meu.

— Dă-o-n pula mea de treabă, mormăie Zach.

— AJ și Oli s-au mozoliiit, începe să cânte Hunter.

AJ îi dă un bobârnac peste ureche.

— Nu fi copil! îi zice, iar Hunter începe să chicotească.

Mă duc în celălalt capăt, să stau la cârmă cu Zach. Când trec pe lângă AJ, simt că mă bate ușor pe fund. Mă cutremur din tot corpul. Hunter se hlizește și mai vârtos.

— Cred că ar trebui să încercăm să prindem un pește azi, spun, disperată să schimb subiectul.

— Excelentă idee, Oli, zice Zach, ridicându-se să ia două mulinete de sub scaunul său. Să ne luăm la întrecere?

— AJ deja a prins ceva, strecoară Hunter și iar se pune pe râs.

De data asta râde și AJ.

— Bine, bine, spune Zach sec. Foarte amuzant. Prinde mulinetele de barcă, una de parapetul de la babord și cealaltă de tribord. Eu și Oli stăm la mulineta albastră. Voi, nătărăilor, o aveți pe aia roșie. Cine pierde curăță peștele de mațe.

— Ce fel de pariu mai e și ăsta? rânjește AJ. Îi scot bucuros mațele.

Hunter râde.

— Prietene, ești futut la creieri.

— Știți cum se omoară cel mai bine un pește? întreabă Zach.

— Îi torni alcool în branhii, zic.

— De unde știi?

— Mi-a spus un prieten.

Dă din cap și se așază la loc lângă mine.

— Te-am subestimat, spune încet, să nu-l audă ceilalți doi.

Deschid gura să vorbesc, să-i zic *Da, așa e…* Dar nici n-apuc să-mi încep fraza, că guta din spatele lui Zach se smucește, slăbește și apoi se întinde tare. Zach sare ca ars și strigă:

— Am prins unul!

— Mă duc după rom, spune Hunter și dispare jos.

Când se întoarce pe punte, Zach tocmai azvârle peștele în cockpit. Hunter desface sticla.

— Doar nu aruncăm bunătate de rom aiurea, zice AJ dându-l pe Hunter la o parte. Întinde mâna și desface manivela vinciului. Dă-l încoace, îi spune lui Zach, care îi șutează peștele prin cockpit.

Uitându-mă cum se zbate peștele, mă gândesc că romul lui Hunter ar putea să-l omoare cât ai clipi. Turnat direct în branhii. Cât de drăguț. Pentru că trei minute sunt o veșnicie când nu poți să respiri.

Nici nu știi cât durează. Dezgustător de mult. Pentru că nu e doar sexul, atât de uscat și de sufocant, mai sunt și ocuparea spațiului, invadarea căminului. Poluarea. Cum apăsarea corpului lor te face să-ți plesnească pielea pe tine, cum te sfâșie.

În câte alte feluri te silesc să tragi de tine, să tragi de tine cu orele, întinsă cu ochii deschiși, cu respirația lor zgâriindu-ți gâtul, ca un cuțit care răzuiește solzi de pește de pe corpul tău

năclăit. Întinsă pe spate, trează, așteptând să răsară soarele, zăcând acolo cu spermă prelingându-se din tine, așteptând să dispară luna, pentru că nu suporți să te vadă în halul ăsta.

Ar fi mult mai omenos să-ți toarne alcool în branhii, direct în creier.

Dar nu face asta. AJ nu vrea să irosească romul, așa că lovește peștele cu manivela vinciului. Iar. Și iar. Pentru că afurisitul se zvârcolește mai departe. Și, chiar și când peștele rămâne fără vlagă, cu fața acum mutilată, cu capul zdrobit, nu sunt convinsă că n-o să simtă cum îi smulg cârligul din gură, că n-o să simtă fiecare înțepătură roșie, solz după solz răzuit. Solzi ca niște cioburi de sticlă plutind într-o baltă de sânge, scânteind în soare.

Sub punte, Cam se dă jos din pat. Se freacă la ochi și se uită la mine, țintuindu-mă cu privirea.

— Ce naiba ai pe gât?

Îmi duc mâna la gât, îmi pipăi vânătaia. Simt mușcătura *iubirii* din scobitura gâtului.

— AJ a fost, nu?

Dau din cap.

— Ai făcut sex cu el?

— El a făcut sex cu mine.

Sau poate ar trebui să spun: a făcut sex pe mine, în mine. Și-a vârât scula în ceva. A băgat o chestie în mine. S-a chinuit s-o bage, pentru că nu intra. Se mai întâmplă, știi. Scoica se închide, buzele roz se pecetluiesc ca să apere perla neagră. Se închid, se ferecă, se strâng, se înțepenesc, tac. Eu tac. Și apoi am gemut, pentru că am ales să fac sex. Aleg să fac sex. Trebuie să scoți sunetul ăsta când alegi să faci sex. Trebuie să scoți sunetul ăsta

când te simți bine, ooo, e atât de bine, că îmi tremură piciorul. Tremur din tot corpul. Gem. Scoți sunetul ăsta când îți face cineva sex, atât de adânc, că îmi pun mâna pe burtă și îl simt cum se înfige, îl simt cum se împinge din interior. Iar piciorul îmi tremură pentru că s-a înfipt atât de adânc în mine. Sunt mâl adânc de ocean albastru. Atât de adânc în ocean, că-mi pocnesc timpanele. Și tremur din tot corpul pentru că am impresia că o să-mi străpungă buricul tot înfigându-se, așa că îmi apăs burta cu mâna, ca să nu mi se sfâșie carnea.

— Tu vorbești serios sau ce pula mea? întreabă Cam.

E furios.

Răsuflu ușurată… corpul meu s-a făcut auzit. M-am făcut auzită. El mă aude.

— Da.

Cam clatină din cap și spune:

— Nu-mi vine să cred că ai putut să-mi faci una ca asta.

— Stai, *ce*?

— Îmi *plăcea* de tine! îmi scuipă el. Și acum trebuie să-l văd în fiecare zi. Pe bune, nu puteai să mai aștepți măcar până când coboram de pe barcă?

— *El* a făcut sex cu mine.

— Și ce? Tu n-ai vrut?

Nu spun nimic. Se așterne tăcerea.

— Asta încerci să zici?

Sunetul lipsei oricărui sunet e galben-bolnăvicios.

— Că te-a violat?

— N-o să zic asta.

— Deci nu te-a violat?

— Nu-i chiar așa, spun ținându-mă de burtă – simt ceva împungându-mă pe dinăuntru. E… e complicat.

A fost alb-negru, ca atunci când mi-am ridicat pantalonii a patra oară și am zis „Nu“. Și a mai fost și gri, ca atunci când mi-am dat tricoul jos sau când m-am aplecat și mi-am săltat fundul. Ca atunci când i-am luat-o în gură, pentru că mă durea mai puțin. Alb-negru, ca atunci când mi-a împins atât de tare capul cu mâna în ceafă, că m-am înecat și-am vomitat în gură.

— Există ceva la mijloc.

— Ori te-a violat, ori nu, spune Cam.

Șoptesc. Dar îmi vine să urlu.

— Suntem în mijlocul oceanului, Cam, ce pizda mă-sii! Nici măcar n-o să zic cuvântul ăla.

Viol.

Viol are cea mai intensă nuanță de roșu pe care-am văzut-o în viața mea.

— Oli, dacă te-a violat, îl omor.

— Fix asta e problema! Dacă rostesc cuvântul ăsta, se fute totul.

— Dar dacă a făcut-o, trebuie să-și primească pedeapsa.

Îl simt pe AJ în mine.

— Nu vreau nimic din toate astea, spun, cu lacrimile năvălindu-mi în ochi.

— Păi, și-atunci de ce mi-ai mai spus?

— Tu ai întrebat, îi zic ținându-mă mai departe de burtă. Mă las pe spate pe un pat și corpul mi se îndoaie la mijloc.

— Nici măcar nu știu dacă te cred.

— Ce?

Îl simt pe AJ. E în mine. E în mine! Nu pot să respir. E în mine. Ca sângele stricat, ca laptele brânzit. Coasta rănită îmi pulsează. Îi miros sperma pe mine, lipicioasă pe pielea uscată, ca a peștilor după ce le-au fost răzuiți solzii. Spinteci burta

peștelui și îi curg mațele pe-afară. Îmi spinteci mie burta. Uite-l pe el cum curge afară. Mațe de pește. Rahatul ăsta duhnește oribil.

— Păi nici nu știu dacă să-mi pară rău de tine sau să te urăsc.

— Ar trebui să mă crezi.

Cam mă privește drept în față. Ochii aceia pătrunzători; mai că-ți sfredelesc pielea. Ce se întâmplă când străpungi un glob ocular, când îl înțepi cu acul? Plesnește? Ce țâșnește din el? Îmi închipui că globul meu ocular e un balon cu apă, plin cu mucus și lichid galben-bolnăvicios, galben-bolnăvicios ca tăcerea mea, sunetul lipsei oricărui sunet. Înfige-mi un ac în ochi și o să-mi plesnească globul, iar voma o să mi se scurgă pe obraji, ca o ploaie de mațe de pește.

Clatină din cap.

— Nu știu dacă te cred… Adică, dacă n-ai vrut, de ce n-ai țipat și gata?

sânge de pește

Marea e brăzdată de vergeturi.

De ce n-am țipat *și gata*?

Mă răsucesc în pat.

Iar și iar.

Mă răsucesc în pat.

De ce n-am țipat și gata? Îmi răsună în urechi.

Iar și iar. Cum mi-am ridicat pantalonii. Iar și iar.

Nu încetează dracului odată.

De ce n-am țipat *și gata*?

De parcă m-ar fi auzit cineva țipând când el era la *doar* câțiva centimetri de mine și n-a auzit un „nu“.

De parcă numai asta ar fi lipsit.

Un strigăt.

De parcă m-ar fi salvat.

Mă răsucesc în pat.

Și simt o umezeală. O umezeală între coapse.

— Rahat, șoptesc ridicându-mă în capul oaselor și desfăcându-mi picioarele. Chiloții îmi sunt leoarcă. E peste tot în pat.

Clipesc și lacrimile îmi alunecă pe obraji.

Mă dau jos din pat și mă grăbesc să ajung la baie. Iau pumni întregi de hârtie igienică, îmi dau jos pantalonii și mă șterg,

aruncând hârtia plină de sânge în toaletă.

În clipa următoare, îmi dau seama ce-am făcut.

— O, Doamne, bâigui, *idioată* mai ești!

Încerc să pescuiesc hârtia din vasul de toaletă. Dar deja se dezintegrează. Scot bucățile mai mari și le bag în punga de plastic pe care-o folosim drept coș de gunoi. Sper să am noroc să reușesc să trag apa cu celelalte bucăți.

Trag maneta spre dreapta și umplu rezervorul cu apă curată de mare. Apoi trag iar de manetă și încep să pompez. La început merge bine. Apoi nu mai merge deloc.

— *Futu-i!*

Simt umezeala dintre coapse, simt cum mi se prelinge pe picior în jos. Barca se clatină și ușa băii se deschide larg. Aproape mă prăvălesc și eu afară, dar mă prind de chiuvetă ca să mă salvez. Ușa băii se trântește brusc. Zgomotul mă inundă ca un val.

Mai iau niște hârtie și mă șterg pe picior. Îmi vâr o mână de hârtie între picioare și o îndes bine. Încerc să mai trag o dată apa, dar în zadar. Am înfundat toaleta.

Închid capacul și merg la rucsacul meu depozitat în spatele sistemului de navigație. Răscolind prin el, găsesc patru tampoane. Mi-a venit devreme ciclul. Prea devreme. M-a prins nepregătită. Niciodată nu-mi vine devreme. Lacrimile îmi curg acum șiroaie, în timp ce mă grăbesc înapoi la baie, pun hârtia în coș și introduc un tampon.

Îl simt intrând. Încetișor. În întregime. Îi simt uscăciunea. Striațiile aspre. Corpul meu se împotrivește. Scoica se închide. Așa că trebuie să împing ca lumea ca să intre.

Îmi arunc chiloții plini de sânge în coșul din bucătărie și mă apuc să pregătesc micul dejun. Fierb ultimele ouă. Apoi nu ne

mai rămân decât produsele neperisabile. Pungi de fulgi de cereale cu lapte la cutiuțe cu termen de valabilitate lung. Acum, că nu ne-a mai rămas nici un castron din care să mâncăm, torn laptele în pungile de plastic din cutiile cu fulgi și le împart, cu tot cu linguri.

— Tu nu mănânci, Oli? mă întreabă Zach.

Sub cerul posomorât, îl mint că am mâncat deja.

Îmi chiorăie mațele. Îmi apăs tare burta cu palma. Îmi reduc corpul la tăcere. Pentru că mai bine te simți gol decât ocupat.

După ce termină de mâncat, Hunter, care a stat de cart ultimul, coboară sub punte să se culce.

— Ce pula mea? strigă el din cabină.

Ceilalți băieți o iau la fugă prin cockpit și se îngrămădesc în jurul tambuchiului.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Vlad.

— E o pată mare, neagră în patul meu.

Vlad dispare prin tambuchi, urmat de ceilalți.

— E sânge! spune Vlad.

Îl aud pe Zach întrebând:

— Cine a dormit în patul ăsta?

— Oli, spune AJ.

Îmi țin respirația.

— Dumnezeule, cred că e sânge menstrual, spune Zach în cele din urmă.

— Ce scârbos! țipă Hunter.

Îmi strâng genunchii la piept și mă fac ghem. Cât de mică pot. Mă încleștez bine. Rămân nemișcată.

Apoi se stârnește și mai multă vânzoleală în partea din față a cabinei. Voci înăbușite sub punte. Cineva a descoperit toaleta înfundată. Un vas cu sânge și apă de mare.

Vlad apare pe punte, roșu la față. Spumegă de furie.

— Ce naiba ai făcut cu toaleta? îmi spune. Toată lumea tre' s-o folosească.

— Știu, îmi pare rău. M-am zăpăcit, zic și-mi dau iar lacrimile. Am încercat s-o desfund.

— Ei bine, n-a mers, spune, apoi mormăie pentru sine: Știam eu că-i o idee proastă să te aduc aici.

Ceilalți băieți urcă prin tambuchi în cockpit. Stau deasupra mea, vulturi de mare dând târcoale prăzii.

— Da, e total futută! spune Cam.

Lacrimile îmi picură libere pe obraji, ca o ploaie.

— Unde-o să ne căcăm? întreabă Hunter.

— Da, chiar mă taie, zice Zach.

— Peste bord, presupun, spune Vlad pufnind.

— Îmi pare rău!

Cam mă privește furios.

— Da, așa și trebuie.

Mă ridic.

— O să încerc s-o repar.

— Scârbos! țipă Hunter.

Mă întorc și văd o pată roșie pe locul unde am stat.

— Pute! spune Cam.

— Mă pupi! zic. Nu pute deloc.

— Miroase a sânge de pește! spune Hunter.

AJ se uită la mine.

— Ce ne facem cu tine?

— Puneți-o în barca de salvare, zice Hunter și râde cu AJ.

— Hai că în sfârșit ți-a venit o idee bună, spune Cam râzând și el.

— Doar nu vorbiți serios, zic.

— Da, gata, spune Zach. Terminați cu prostiile.

Lui Cam i se șterge brusc zâmbetul de pe față.

— Eu nu glumeam.

Lui Hunter îi piere râsul.

— Cam, așteaptă, zice. Glumeam și eu.

— Eu vorbesc cât se poate de serios.

Mă uit țintă la el.

— Ești un căcat cu ochi!

— Cum mi-ai spus? întreabă el cu fața contorsionată și schimonosită.

Cu mușchii feței zvâcnindu-i de furie, mă prinde de umăr și de sub coapse și mă ridică în aer.

— Lasă-mă jos! țip la el.

Cam mă ciupește de coapse. Îi strigă ceva lui Hunter, îi dă ordin să tragă barca de salvare.

— Termină! țipă Zach. Las-o jos!

Cam îl ignoră.

Întorc repede capul și-l văd pe Hunter stând la pupa. Încremenit ca un pește izbit în cap.

— Hai odată, Hunter! zbiară Cam.

Îl văd pe Hunter cum tresare când îl aude, ca străbătut de un șoc electric.

— *Acum!*

Ezitând, Hunter începe să tragă barca de salvare în spatele iahtului.

— Lasă-mă jos! țip, lovindu-l pe Cam cu pumnii în spinare.

Mă zvârcolesc și mă smucesc. Zgârii și îmi înfig ghearele. Mă strânge și mai tare, luând-o încet spre spatele iahtului.

— Încetează! țipă Zach la el. Nu poți să faci așa ceva!

Mă uit peste umărul lui Cam și văd că AJ îl împinge pe Zach. Tare. Cade pe punte.

Surprind privirea lui Zach. Îl implor. *Ajutor.*

Dar el se retrage în cockpit.

— Te rog, Cam! spun, plângând tare de-acum. Te rog!

Își înfige degetele în carnea mea.

— Taci! îmi zice. Curvă proastă.

Hunter a tras barca de salvare în spate.

Cam se uită spre Vlad, care stă și ne privește placid din cockpit.

— *Vlad!* țip. *VLAD!*

Se uită la mine, apoi la Cam, fără să spună nimic. O liniște galben-bolnăvicios se întinde în cockpit.

— În mă-ta de jigodie! țip și atunci îl văd făcând ochii mari, lezat de jignirea mea.

Tresare. Și-apoi se întoarce cu spatele.

Lui Cam nici nu-i trebuie altă încurajare.

Îmi dă drumul cam de la un metru în barca de salvare.

Aterizez pe-o parte, într-o străfulgerare violet. Am ochii împăienjeniți cât lasă ei funia în apă și încep să mă îndepărtez, până când ajung deja la câțiva metri în spatele iahtului, târâtă după el ca un pește în undiță.

Norii se risipesc după-amiaza târziu.

Sus, pe punte, Hunter atârnă peste parapet, în spatele bărcii, ca să se cace. Rahatul pleoscăie în apă și plutește legănat de valuri pe lângă barca de salvare. Se aud râsete din cockpit.

Am gâtul foarte uscat. Mă bate soarele, storcându-mi apa din corp. Ca un coral decolorat. Apuc funia și încep să mă trag spre

barcă. Hunter mă vede și arată cu degetul spre mine, mormăind ceva către ceilalți.

Din spatele cockpitului, Cam apucă cuțitul pentru pește și îngenunchează, amenințându-mă că o să taie funia, cu un rânjet schimonosindu-i chipul.

Îi dau drumul. Funia slăbită se scufundă, apoi se întinde din nou.

Îmi întorc privirea de la ei. Caut detalii în peisajul monocrom. În oceanul-tablou. Un loc al dorului.

Mă gândesc la corpul ei. Amintiri și dorințe. Robynne. Topindu-se ca gheața în gri. Și văd acum. Cât de ușor aș putea să dispar. Noi alegem. Nu-i așa?

Vântul s-a întețit acum, suflând din spate. Băieții au întins ghiul și au proptit focul cu o prăjină. Vlad cârmește spre tribord de la timonă, apoi puțin spre babord, pentru a atenua ruliul în timp ce navighează în direcția vântului.

Stau în barca de salvare. Cu toată arșița, tremur ca varga. Sângele curge din mine, roșu-închis pe bancheta albă. Mă iau singură în brațe. Mă strâng tare. Ca și când, dacă mi-aș da drumul, m-aș destrăma ca pielea sub apă.

În față, îl văd pe Vlad părăsind cockpitul și coborând prin tambuchi. Hunter îi ia locul la cârmă. Nu are deloc experiența lui Vlad, așa că barca începe să se clatine puternic. Nu trece mult și capătul ghiului începe să se cufunde în apă.

Văd cum se mișcă înainte și înapoi, înainte și înapoi, adâncindu-se tot mai mult în mare cu fiecare legănare.

Prea adânc. Pânzele slăbesc. O rafală puternică trece pe lângă mine. Se întinde peste ocean, între barca de salvare și

iaht, ca o beznă vălurită. Ajunge la pupa. Se ridică. Umflă pânzele. De tot. Și apoi ceva plesnește.

Ghiul se rupe într-o explozie de albastru, cu un bubuit care ricoșează peste apă, în vid. În nimeni.

Se aud strigăte la bord. Țipete.

Vlad vine în fugă în cockpit, urmat de AJ. Acum sunt toți în cockpit, se agită ca șobolanii.

— *Doamne sfinte!* mormăi uitându-mă la ghiul rupt.

Încep să mă trag spre barcă, împotriva siajului, împotriva curentului. Funia îmi arde palmele, dar trag mai departe, cu o mână, apoi cu cealaltă, cu trunchiul chinuit de spasme, până când ajung la pupa bărcii și mă întind să apuc cablul de siguranță.

Cu o mână mă prind de iaht, iar cu cealaltă îmi țin echilibrul, apoi apuc scara și mă cațăr în cockpit.

Zach și AJ coboară pânzele. Cam e la cârmă, încearcă disperat să stabilizeze barca. Vlad urlă la Hunter. Toți sunt scăldați în galben. Bolnăvicios și panicat.

Mă cațăr pe puntea de la babord, să inspectez pagubele.

— Coboară de-acolo! țipă Vlad la mine.

— Preventerul era legat de palanul de gardă! îi strig.

AJ sare în cockpit.

— Da – unde trebuie să fie!

— Nu! strig. Trebuie să-l legi de *capătul* ghiului. Altfel, se întâmplă *asta*. Se rupe.

— De unde știi tu? se răstește Hunter la mine.

Întrebarea lui mă inundă. Apoi toate celelalte. În valuri. *Ești sigură, Oli? Ai mai lucrat pe vreo barcă, Oli? Nu te duce capul să închizi ușile dulapurilor, Oli? Te-a violat sau nu, Oli? De ce n-ai țipat și gata?*

— Știu, pentru că nu sunt tâmpită, ce pizda mă-sii! strig.

Apoi mă trezesc strigând tot felul de lucruri. Până nici nu mai văd bine în fața ochilor.

— Taci! răcnește Vlad. Taci. În mă-ta. Din gură!

— Te bag în mă-ta, Vlad! țip. E numai vina *ta*!

— Nu mai suport, spune agitându-și mâinile în aer.

Împingându-l pe Hunter din cale, vine la mine, mă apucă de încheietură și mă trage în cockpit. Mă târăște spre tambuchi, cu degetele înfipte în carnea mea. Mă împinge înainte pe scară, sub punte, trăgându-mă prin burta bărcii, până în cabina din față. Acolo mă ia pe sus și mă azvârle înăuntru. Nimeresc între niște saci cu pânze și o undiță. Gâfâi. Nu mai am aer.

Mă ridic anevoie în picioare, chiar când se trântește ușa. Încerc s-o deschid, dar se împinge în ea din partea cealaltă. Greutatea lui împotriva greutății mele.

— Dă-mi drumul! strig. Nu poți să faci așa ceva! Vlad! Te rog! Dă-mi drumul! Deschide ușa! Te rog. Te rog, scâncesc. *Te rog.*

Dar e cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

băşică de peşte

Noaptea cade peste cabină. *Cade.* Ca o cascadă.

Peste tot în jur sunt saci cu pânze, ca nişte saci cu piele. Mă fac ghem şi mă gândesc la ce mi-a spus cineva odată. În alte vremuri. Pe o altă mare. Într-o clipită. Ceva despre cum nici nu observi întunericul până nu ajungi chiar în miezul lui. Până nu se-aprind felinarele şi nu priveşti în jur, spunându-ţi: *Rahat, ce repede s-a întunecat!*

Dintr-odată. Întunericul e total. E-atât de negru, că nici nu-mi dau seama dacă am ochii deschişi sau închişi. Luna a dispărut. Stelele sunt la un milion de kilometri distanţă. E-atât de întuneric. Dacă n-aş auzi huruitul continuu al motorului, aş crede că sunt moartă.

În acest pliu de întuneric, nu văd cabina doar puţin mai lată decât braţele mele şi nici echipamentul de pescuit stivuit la perete. Nu văd pânzele împăturite. Şi nici pata de pe saltea lăsată de sperma lui AJ. În pliul acesta de întuneric. Sunt în siguranţă, de parcă aş fi moartă.

Între somn şi trezie, îmi imaginez că se clatină pământul cu mine. O mişcare continuă, înainte-înapoi, înainte-înapoi.

Dar acum mă dezmeticesc şi văd că saliva mi s-a uscat pe bărbie, am o crustă pe dinţi şi îmi deschid pleoapele umflate

spre soarele care se vede printr-o lucarnă aflată la doar vreun metru deasupra capului. Soarele se leagănă înainte și înapoi pe cer și îmi dau seama că pământul chiar se clatină. Mă sprijin într-un cot. Capul îmi zvâcnește de parcă m-ar fi lovit cineva cu o cărămidă. Mă uit în jur și, pe măsură ce camera prinde contur, aștept ca totul să capete noimă. Dar nu se întâmplă. Pereții sunt arcuiți, lați cât patul – dacă așa ceva s-ar putea numi pat. Sunt întinsă pe o saltea foarte subțire, înghesuită între un sac mare cu pânze și o undiță. De afară se aude un bufnet ciudat, iar când ridic privirea, soarele încă se leagănă. Simt o strângere în piept, o contracție cumplită a cutiei toracice, de parcă răsuflarea mi-ar fi rămas prinsă acolo, fără cale de scăpare. Unde dracu' *sunt*?

Aș putea fi oriunde. Oricând. Pe orice mare.

Dar apoi simt umezeala. Și când privesc în jos, la dezastrul roșu dintre picioarele mele, totul capătă noimă, toate piesele se aliniază rânduri-rânduri ca solzii de pește.

Nu stau pe *Rose* aici. Sunt pe *Poseidon.*

Mă doare burta. Trebuie să fac pipi. Mă dau jos din pat. Aud voci sub punte. Cam și AJ. Lovesc în ușă cu pumnii. Vocile nu se mai aud.

Nu mai lovesc în ușă. Iau o pauză. Ascult.

— N-o lua în seamă.

— E nebună de legat.

Țip.

Și apoi mă prăbușesc, făcându-mă ghem. Bășica de pește se golește, îmbibă salteaua.

Maggie, mi-aș dori să-mi fi spus. Pe mare nimeni nu te aude când țipi.

Medusa

Ochi negri lăptoși. Medusa. Mușc. Colții se afundă. În brațul lui. Vene violet se umflă în carne. Zvâcnesc. Cu venin verde, fierbinte. Ca niște ochi de șarpe care prefac bărbații în piatră. Statui. Aliniate sub punte.

Barca se clatină. Mă trezesc brusc.

Se aud pași dincolo de ușă. Ușa se deschide cu greu. Mă inundă o rafală de aer proaspăt ca un val. Inspir adânc.

Vlad mă măsoară din cap până-n picioare, cu o față dezgustată.

— Într-o oră ajungem în portul Auckland, mormăie, iar apoi pleacă.

Medusa. Scăldată în sânge și pișat.

Toată lumea e sus, în cockpit, când mă târăsc din cabina de la proră în corpul central al bărcii. Găsesc un tampon în geantă și haine curate și mă schimb în spatele sistemului de navigație, de teamă că, dacă mă întorc la prora, s-ar putea închide ușa după mine, încuindu-mă acolo. Pe veci.

Când revin pe punte, înapoi la lumina zilei, sunt tăcută.

Atât de tăcută, încât nici răsuflarea nu mi se aude.

Deasupra mea, ghiul rupt e cârpit. Vlad stă la cârmă, conducându-ne spre port.

Când acostăm în Auckland, Hunter îl întreabă pe Cam:

— Te bucuri s-o vezi pe Amy?

— Un plod nou-născut cam omoară romantismul, spune Cam ridicând din umeri.

— Cine-i Amy? întreabă Zach.

— Logodnica lui, răspunde Hunter.

Cam se uită la mine. Mă înfior.

— Aveți un telefon? o întreb pe barmanița de la clubul de iahting.

— Scuze, scumpa. Ce-ai zis?

— Aveți un telefon?

Clatină din cap. Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi, văd ca prin ceață.

— Îți dau mobilul meu, dacă vrei.

Încuviințez. Formez numărul și duc telefonul la ureche. Nu răspunde.

Încerc din nou.

Maggie răspunde la al patrulea țârâit.

— Alo?

Încerc să vorbesc, dar nu iese nimic.

— Alo? repetă ea.

Încep să plâng.

— Oli? întreabă ea, brusc îngrijorată. Oli, tu ești?

Inspir adânc.

— Ia-mă de-aici.

deșert

nisip albastru-pal

Urăsc chestia asta. Să mă uit fără să văd nimic. Scrutez barul și apoi canapelele. Trec dintr-o încăpere în alta. Ies pe terasa berăriei. Le zâmbesc nesigur chipurilor pe care nu le cunosc. Sperând să-mi zâmbească unul drept răspuns. Sperând că unul, cel care trebuie, se va lumina, se va deschide și se va desface.

De ce-am lăsat-o pe Natasha să mă convingă să vin aici?

Berăria Faltering Fullback are mai multe terase etajate, straturi-straturi de lemn și plante. Halbe și rotocoale de fum.

De ce a propus tocmai pubul ăsta pentru o întâlnire pe neve?

Pândesc un tip care stă singur, cu o halbă plină în față. Îi zâmbesc doar o idee. Îmi zâmbește larg.

Apropiindu-mă de el, întreb:

— Hugo?

— Aș putea fi.

— Ce?

— Ia loc și o să fiu oricine vrei tu să fiu.

Îmi dau ochii peste cap, mă întorc și intru înapoi în pub. Încăperea e ticsită. Un tip se dă în spate și mă calcă pe picior.

— Scuze, mormăie.

— Nu-i nimic, îi spun, trecând în grabă pe lângă el.

A fost o idee proastă, îmi zic, ocolind barul spre ușa din față.

Iar apoi îl văd cu coada ochiului. Un bărbat care pare la fel de pierdut ca mine, uitându-se de colo-colo prin încăpere. Privind fără să vadă. E în blugi și tricou. Un polar descheiat. Păr șaten rar, ochelari rotunzi și doi cercelușI în urechea stângă.

Nu m-a văzut încă. Aș putea pleca. Dar ceva mă reține. Ceva din postura lui. Înalt și slab, deși puțin aplecat de spate. De parcă toată viața s-a chinuit să pară mai scund. E o modestie înduioșătoare.

Mă observă. Chipul i se luminează, i se deschide, i se desface. Și, cât răsuflă el ușurat, îl simt cum mă inundă ca un val. Un val cald de entuziasm și înfiorare. Cum mă simțeam pe vremuri când intram în ocean și mă scufundam, iar apa îmi pieptăna părul, întinzându-mi-l de pe umeri, să se descurce și să se răsfire.

Își face loc prin mulțime, țintuindu-mă cu privirea. Când ajunge la mine, întinde mâna. O strâng. Facem cunoștință.

— În sfârșit! spune.

Zâmbesc.

— În sfârșit.

Mergem cu paharele de vin pe terasă și găsim o masă între frunze de palmier și noduri de iederă. Afară, în frig, suflăm norișori când vorbim.

— Și de cât timp lucrezi pentru Natasha? întreabă.

— De aproape doi ani.

— Oho, spune.

Râd.

— Nu-i tocmai ușor să lucrezi pentru sora ta.

— Am auzit.

— Dar merită, spun. E foarte pasionată… și neînfricată. Te inspiră.

Zâmbește.

— Sunt sigur.

Iau o înghițitură de vin.

— Dar înainte?

— Poftim?

— Înainte de Natașa, adică. Unde lucrai?

— La o galerie comercială micuță din Greenwich.

— Care dintre ele?

— Galeria Willow.

— O știu, spune. Foarte impresionant.

Ridic din umeri.

— Am avut noroc.

— Cum adică?

— O prietenă de-a mea a deschis galeria împreună cu Lindy pe la sfârșitul anilor ’80.

— Lindy Harrs, spune. Altă femeie foarte pasionată.

— Chiar că e. Am locuit cu ea când am ajuns prima oară la Londra.

— Chiar ai avut noroc, spune zâmbind blajin. Și cine e prietena care ți-a făcut cunoștință cu Lindy?

— A, zic. Margaret Walker.

— Maggie? Știi că a fost mentora surorii mele, nu?

— Da, zic. Știu. Natasha a venit la prima expoziție la care am fost custode la Willow și am intrat în vorbă, ne-am dat seama că amândouă o cunoșteam pe Maggie… Cred că asistenta ei tocmai se mutase la New York sau ceva. În orice caz, peste o săptămână mi-a oferit slujba.

— Păi mă bucur.

— De ce?

— Pentru că altfel poate nu ne-am fi cunoscut.

Simt că mi se încing obrajii. Îmi iau privirea de la el.

— Știi că a fost ideea mea? mă întreabă.

— Ce? Întâlnirea pe neve?

Dă din cap, zâmbind jenat.

— De fapt, ne-am întâlnit anul trecut sau așa ceva.

— Ha! Pe bune? întreb, regretând imediat că mi-am trădat uimirea.

— La un vernisaj la galeria Tash, spune jucându-se cu un suport de pahar. Eram acasă de sărbători.

— La ce expoziție?

— Kate Ballis.

— Am fost. Sigur. Dar nu cred că am făcut cunoștință… nu?

Clatină din cap.

— Nu. Dar eu te-am văzut. Lasă suportul de pahar, ridică privirea și se uită în mine. Te-am văzut și-am vrut să te cunosc.

Și ceva din zâmbetul lui arcuit, din umerii lui ușor aplecați, din căldura acestei clipe, face timpul să treacă fără nici un efort. Ca și cum nu mai trebuie să rămân fermă pe poziție. Nu mai trebuie să mă țin de nimic. Fiindcă mi-a deschis un spațiu în care să mă pot relaxa.

Când mă întorc de la toaletă, două pahare noi cu vin așteaptă pe masă, alături de Hugo.

— Mi-ai făcut deja cinste! spun.

Ridică din umeri.

— Nu mă deranjează.

— Încerci să mă îmbeți?

Face ochii mari.

— Ce? Nu!

Mă așez la loc.

— Scuze, glumesc. O glumă foarte proastă.

— Da, nu-i chiar cea mai reușită, spune râzând.

— Vorbește-mi despre tine, zic dornică să schimb subiectul. Care-i povestea ta?

— Povestea mea? Ha! Ei, nu vreau să te plictisesc…

— N-o să mă plictisești.

— Ce vrei să știi?

— Natasha spunea că tocmai te-ai întors din State. Ce-ai făcut acolo?

— Mi-am dat doctoratul, zice. La Berkeley.

— Doctoratul în ce?

— Știința mediului, zice. Am studiat felul în care se transformă deșerturile ca urmare a schimbărilor climatice.

— Și ce-ai descoperit?

— Că e greu să îndrăgești specia umană.

Mă las pe speteaza scaunului.

— Ce vrei să spui?

— Unii dintre noi sunt capabili de distrugeri inimaginabile. Și mai grav e că oamenilor de la putere nu pare să le pese.

— Unora le pasă.

— Nu destul, spune.

Mai iau o gură de vin.

— De-asta e munca ta atât de importantă, îmi zice.

— Munca *mea*? spun. Lucrez într-o galerie de fițe. Cum e asta important?

— Arta îi mișcă pe oameni, Oli. Eu descopăr informațiile, dar *arta* le comunică într-un fel care îi face pe oameni să se implice.

La urma urmei, dacă am fi ființe pur raționale, n-am mai fi ajuns în beleaua asta.

Ridic din umeri.

— Nu sunt artistă.

— Da, dar tu decizi ale cui opere sunt văzute – ai puterea.

Îmi termin de băut vinul și mă uit la Hugo, să văd dacă mai vrea un pahar, dar abia dacă s-a atins de al lui.

— Nu-ți place vinul? întreb.

Zâmbește. Ridică din umeri.

— Încerc doar să mă bucur cât mai mult de clipă.

Ca la un semn, un agent de pază se apropie de masă.

— Îmi pare rău, oameni buni. Tre' să plecați.

Mă uit la ceas.

— Ia te uită, zic zâmbindu-i lui Hugo. Ce zboară timpul când te distrezi.

Se ridică, lăsându-și paharul aproape plin cu vin pe masă, și ne luăm fularele.

Când îmi înfășor fularul la gât, mi se agață unul dintre cerceii lungi în el. Hugo mă ajută să mi-l scot.

— Mersi, îi zic.

Ia cercelul și-l studiază.

— Îmi place, spune.

— Mie-mi plac ai tăi, îi răspund.

— Hai să facem schimb. Îți dau un cerceluș de-al meu pe unul din ăsta lung de-al tău. Zâmbește. Așa va trebui să te mai vezi o dată cu mine.

Simt că roșesc.

— Mi-ar plăcea, spun.

Își scoate un cerceluș și mi-l întinde, apoi își pune în loc cercelul meu. Dă teatral din cap, făcând cercelul să se legene

foșnind înainte și înapoi, argint sclipitor în luminile grădinii.

Apoi mă ia de mână și ieșim împreună din pub. Și zâmbesc, pentru că, atunci când pielea mea o întâlnește pe a lui, simt că toate astea s-au mai întâmplat. Ca ploaia care se întoarce în deșert, amintirea unui peisaj. Nisipul albastru-pal.

Florile sălbatice înfloresc. Chiar dacă doar pentru o zi.

nisip roz

Ajung prima și deschid galeria. Oriunde te uiți, doar pereți albi și beton lustruit. Expunem lucrările fotografului Tom Blachford. Palm Springs sub clar de lună. Mă opresc în dreptul preferatei mele, sorbind din cafeaua de dimineață. Fotografiile cu timp de expunere mare dau cerului o nuanță albastru-prăfuit. Simt că mă cufund în el. Ca și cum aș păși somnambulic printre frunze irizate și piscine strălucitoare. Munți somnoroși, surprinși într-un vis îndepărtat. Lumina lunii inundând peisajul. Unde ar trebui să fie mare sunt case. Argintii, cu acoperișuri ascuțite. Și ferestre, deschise spre necunoscut.

Mă așez la biroul meu, parcurgând cu o mână lista e-mailurilor și cu cealaltă jucându-mă cu cercelul lui Hugo din ureche. Gândindu-mă la plimbarea până la gara Finsbury Park. Că aș fi vrut să nu se termine. Gândindu-mă că am fost la un pas să ne sărutăm. Cât de stânjenitor a fost. Cât de drăguț a fost.

Natasha intră în galerie turuind. La început am impresia că vorbește cu mine, dar apoi îmi dau seama că vorbește în cască. Nu știu pe nimeni să vorbească mai tare ca ea, de parcă distanța dintre ea și persoana de la capătul firului îi dă dreptul să ridice vocea cu zece gradații.

E la costumul ei negru caracteristic, cu ochii creionați și buzele date cu ruj roșu-aprins, iar părul scurt îi cade în unghi

ascuțit pe obraz.

— Bine, excelent! spune. Ne vedem foarte curând… Pa!

Pășind țanțoș spre mine, își scoate casca și-și ia cafeaua care o așteaptă pe birou.

— ’Neața! zic.

— Cum a fost? întreabă imediat.

— Nici să nu te gândești!

— Ei, haide!

— Ești șefa mea. E ciudat!

— Sunt prietena ta, spune.

— E fratele tău!

— Da. Dar măcar poți să-mi spui ce impresie ți-a lăsat.

— A fost drăguț. Hugo e foarte drăguț.

— O să te mai vezi cu el?

Dau din cap.

— Bun. Asta mi-a spus și Hugo.

— Deci ai vorbit cu el?

— Sigur că da.

— Și ce-a spus?

— A, deci *acum* vrei să discutăm?

Îmi dau ochii peste cap. Râde, apoi îmi spune:

— Cloudy Robertson tocmai a aterizat. Am stabilit să luăm cina mâine-seară.

— Lucrările ei când ajung?

— De ce mă întrebi pe mine? E expoziția *ta*.

— Scuze, zic. Gândeam cu voce tare.

— Am nevoie să te ocupi ca lumea de tot!

— Mă ocup, îi spun.

— Bun, zice sorbind din cafea. Dacă-ți iese la marele fix, expoziția asta o să fie bestială.

Mă las pe spate în scaun și mă gândesc la Maggie. La prima ei expoziție doar cu femei. *Important era că* eu *le-am văzut pe femeile alea. Și ele s-au văzut una pe alta… Pentru că nici măcar noi, femeile, nu ne vedem întotdeauna între noi.*

Iau una dintre broșurile publicitare pentru *WOMXN*, prima mea expoziție doar cu femei, și o bag în geantă, gândindu-mă: *Trebuie să i-o trimit lui Maggie*.

După prânz, stau în fața unei fotografii de-a lui Blachford cu doi potențiali cumpărători, vorbindu-le despre ea, când îl zăresc pe Hugo intrând alene în galerie. Îmi pierd imediat ideea.

— Scuzați-mă, am…

Natasha îmi sare în ajutor.

— Preiau eu, îmi spune, apoi îmi șoptește: A venit cineva să te vadă.

Le cer scuze celor doi și mă îndrept spre Hugo.

— Scuze că te abordez la muncă, spune îmbujorându-se tot. Am după-amiaza liberă și speram c-o să mă poți însoți la o plimbare.

— Sigur că poate, strigă Natasha din celălalt capăt al galeriei.

— Păi se pare că sunt liberă, spun. Stai să-mi iau haina.

Ne plimbăm pe malul Tamisei, sub un cer cenușiu. Fluviul e cafeniu spălăcit. Bătut de vânt, ca o cârpă boțită. E toamna târziu și se apropie sărbătorile; pe străduțe s-au atârnat ghirlande luminoase colorate și South Bank a fost împodobit cu un șir de brazi de Crăciun.

— Ziua mea e în decembrie, spune Hugo. Când eram mic, credeam că toate decorațiunile astea erau pentru ziua mea.

— Câți ani împlinești?

— Douăzeci și nouă.

— A! Suntem cam de aceeași vârstă, îi spun. Împlinesc douăzeci și nouă în martie.

Zâmbește și mă ia de mână.

— Oho! exclamă. Ai mâna înghețată!

Hugo o încălzește între mâinile lui.

— Am sânge rece, spun, iar Hugo începe să râdă.

Când mă uit în sus, văd Roata Mileniului.

— Îți vine să crezi că locuiesc aici de trei ani și încă n-am urcat în chestia aia?

— Îți vine să crezi că m-am născut și am crescut în Londra și nici eu n-am urcat?

— Atunci trebuie să mergem, spun.

— Hm, păi…

Pare să șovăie.

— Haide! spun. Întotdeauna mi-am dorit să mă dau în ea.

— Dar…

— O să fie super, îl asigur, conducându-l către roata uriașă, cu brațele ei albe și lungi și ochii de sticlă.

Ne așezăm la rând în spatele unui grup de elevi. Țipete, chicoteli și îmbrânceli. O fetiță se întoarce spre noi și ne privește bănuitor.

— Ce mare ești, spune ea.

— Mulțumesc! îi răspund în glumă.

— Nu tu! țipă fetița. *El!*

O altă fată se întoarce spre noi.

— E soțul tău?

— Sunt pisica ei, spune Hugo.

— Nu ești pisică! Ești bărbat!

— Miau! face Hugo și fetițele se strică de râs.

— Haideți! le cheamă profesoara, conducându-le în roata uriașă.

— Veniți cu noi? ne întreabă una din fete.

Clatin din cap.

— O să mergem în tura următoare. Eu și pisica mea n-avem loc.

— Pa, doamna cu pisica! strigă fetițele.

— La revedere!

— Miau, miau! spune și Hugo făcându-le cu mâna.

Ușa cabinei se închide peste chicotele lor și copiii pornesc. Vine următoarea capsulă și pășim și noi înăuntru. Hugo trage aer în piept. Când îl dă afară, respirația îi tremură.

— Te simți bine? întreb, observând dintr-odată cât de palid e, cu chipul total golit de culoare.

Încuviințează din cap, țuguindu-și buzele.

— Ești sigur?

Se închide ușa și îmi strânge mâna. Cabina se pune în mișcare. Îi tremură picioarele.

— O, Doamne, șoptește.

— Pe bune, ești în regulă?

— Putem să ne așezăm?

— Ce? întreb, dar deja i se înmoaie picioarele.

Cade grămadă. Deja respiră accelerat.

— La naiba! mormăi, înțelegându-i acum ezitarea.

Oamenii din jur se holbează la noi. Dar, cu cât ne ridicăm mai mult de la sol, cu atât cerul pare să se închidă, ca și cum lumea s-ar face mai mică, iar norii ne învăluie până când rămânem doar noi doi, aici, în iris. Mă așez în fața lui și îi iau ambele mâini în palme. Își ține ochii închiși.

— Deschide ochii, îi șoptesc.

Deschide mai întâi un ochi, apoi pe celălalt, uitându-se agitat prin cabină.

— Uită-te doar la mine, îi spun zâmbind și îl văd țintuindu-mă cu privirea. Suntem doar noi.

Hugo îmi strânge iar mâinile tare.

— Respiră, îi șoptesc. Ești gata? Inspiră.

Inspirăm împreună.

— Iar acum expiră.

Expirăm împreună.

— Inspiră… expiră.

Se apleacă mai mult spre mine. Mă aplec și eu spre el. Până când ne lipim frunțile. Și închidem ochii. Nasurile ni se freacă ușor. Buzele ni se ating. Ca uscatul conturându-se în zare.

Când ieșim din capsulă, lui Hugo încă îi tremură picioarele.

— De ce-ai propus să urcăm în Roata Mileniului dacă ai rău de înălțime? întreb.

— N-am propus, spune.

— Ba da.

— Doar te-am întrebat dacă ai urcat vreodată, protestează el, iar eu râd.

— Hopa!

— Îmi pare rău că n-ai apucat să vezi priveliștea, îmi spune.

— Nu-ți face griji, spun. Doar că va trebui să mergem din nou…

— Îmi place optimismul tău, râde el.

— Încotro acum?

Hugo zâmbește.

— La Tate?

— O să-ți arăt tabloul meu preferat, spun. Nu-ți face griji. E la parter.

Așa că rătăcim prin Tate, luând-o cotit printre tușele roșii ale lui Rothko și cele roz ale lui Dalí, până la *IKB 79* de Yves Klein.

— Deci ăsta-i preferatul tău?

Încuviințez din cap, zâmbind și mai larg.

— De ce?

— Pentru că, oricât de aproape și de palpabilă ar fi pânza, albastrul sugerează mereu distanța… O absență.

Mă ia de mână, împletindu-și degetele cu ale mele, și se cufundă în tablou. În albastru. În tot și nimic.

— Care-i preferatul tău? îi șoptesc.

— O să ți-l arăt, îmi spune, conducându-mă înapoi prin galerie, până la portretul unui bărbat care ține în brațe o fată, pe un țărm negru, stâncos. Ăsta e.

— De ce?

— Răspunsul meu nu-i așa de inteligent ca al tău, spune.

— Ia să vedem.

— Pentru că e un moment frumos. Dar are și un aer bântuit.

Mă uit în tablou. În apă. Netedă și întunecată. Trupuri luminate nefiresc în noapte. Stânci albastru-verzui și carne roz.

— Îmi place că tabloul poate fi două lucruri odată, spune.

Când ieșim de la Tate, s-a lăsat noaptea.

— Am uitat că soarele apune atât de devreme aici, spune, după ce am locuit atâta timp în California. M-am obișnuit cu lumina zilei. Am uitat cât urăsc că se întunecă la trei după-amiaza.

— Mie întunericul îmi place cel mai mult la Londra, spun.

— Serios?

Nu pare să mă creadă.

— Da. E intim. Îmi place să simt cât de strâns mă învăluie. Totul pare mai aproape.

Clatină din cap.

— Îmi place vara. Zilele lungi, întinzându-se până noaptea târziu…

Îmi vine să-i spun că nu-mi place cât de deschise sunt verile în Londra, deschiderea luminii. Cât de vulnerabilă mă simt. De parcă mi-ar desface picioarele.

Dar nu-i spun. Pentru că întâlnirile sunt tărâmul poveștilor frumoase.

Cloudy Robertson sosește la galerie – e la fel de formidabilă ca lucrările ei. Are niște ochi albaștri pătrunzători, sprâncene arcuite, pometi proeminenți și o claie de păr roz.

Picturile au sosit cu puțin înaintea ei. Lanțuri muntoase cu ceruri întunecate și mări verde-acid sunt stivuite în fundul galeriei, lângă portretele lui Vivienne, sculpturile în gresie ale lui Holly și proiectorul pentru instalația de lumini a Mikaelei.

— Blachford? întreabă Cloudy, uitându-se lung la ultima fotografie luată de pe perete.

— Da, spune Natasha. A vândut tot.

— Și tu o să reușești, zic venind s-o salut. Lucrările tale sunt absolut incredibile când le vezi pe viu.

— Mulțumesc, spune.

Îi întind mâna.

— Eu sunt Oli.

— Cloudy.

— Mă bucur mult să te cunosc în sfârșit!

— Și eu, spune ea.

— Ea e Natasha, zic și cele două dau mâna.

— Mergem să bem ceva? propune Natasha.

Ne învoim amândouă și merg să aduc hainele. A Natashei e o haină extravagantă de blană neagră, despre care jură că e falsă. Eu am o jachetă de blugi cu o glugă neagră cusută în interior. Hainele lui Cloudy, la fel ca tablourile ei, sunt doldora de culori.

Afară, aerul serii ne mușcă de călcâie.

— Să mă fut, ce ger e aici! exclamă Cloudy.

— Bun venit în Anglia! spun.

— Săptămâna trecută pe vremea asta, eram pe plajă în Sydney, zice. La patruzeci și două de grade!

— Glumești.

— Vara nici n-a început bine și deja am avut trei zile la patruzeci și ceva de grade. E nebunie curată, spune.

— Înspăimântător, zice Natasha.

Mă gândesc la Maggie și la Mac, fierbând ca peștii în apartamentul lor. Îmi propun să-i sun.

Când ajungem la bar, Natasha ne comandă câte un Espresso Martini.

— Ei, spune ea, așezându-se între mine și Cloudy, cum a fost cu Hugo ieri?

— Ți-am mai zis – nu vorbesc despre Hugo cu tine.

— Cine e Hugo? întreabă Cloudy.

— Fratele *ei*, spun arătând cu degetul spre Natasha.

— Ies împreună, îi explică ea.

Îmi dau ochii peste cap.

— Unde te-a dus? mă întreabă Natasha aplecându-se spre mine.

— Am mers la Roata Mileniului și…

— Ha! Vorbești serios? întreabă Natasha râzând. Hugo are rău de înălțime!

— Da. După cum am și aflat curând…

Se oprește din râs și spune încet:

— Probabil că te place foarte mult.

Suntem în barul preferat al Natashei. Piele roșie și lemn maro-închis. Luminat difuz, cu obiecte de artă împodobind toți pereții și lumânări înfipte în sticle pe toate mesele. Cloudy ia lumânarea noastră și o înclină, picurând ceară pe un suport de pahar. Cu degetele, o sculptează în forma unui șold rotund, neted. Ceara e opalină în lumina pâlpâitoare.

Ne terminăm băuturile și Natasha se duce la bar, întorcându-se după câteva minute cu trei cocktailuri cu lichior de soc. Scot fructul de litchie din scobitoare și îl mănânc dintr-o înghițitură. Sucul țâșnește și-mi umple gura.

— Ei, și ce planuri ai după expoziție? o întreabă Natasha pe Cloudy.

— O să-mi vizitez o fostă iubită la Berlin, îi răspunde artista. A fost prima mea iubire, de fapt.

— Cum te simți la ideea revederii? o întreb.

— Am emoții, spune. Dar sunt și entuziasmată.

— Se poate să reînnodați idila? întreabă Natasha.

Cloudy clatină din cap.

— Cu timpul, am luat-o fiecare în direcția ei. Dar mă simt încă legată de ea.

Mă gândesc la Maggie, cum mi-a vorbit despre fluviile care se unesc, oamenii care curg împreună, vărsându-se vijelios în lacuri imense și despărțindu-se. Reîntâlnindu-se la gura de vărsare.

— Și, oricum, sunt cu altcineva acum, spune Cloudy. E electrizantă.

— E și ea artistă? întreb.

Cloudy clatină din cap.

— Ella e poetă. Spune lucrurile pe care eu nu pot să le spun cu vopselele mele. Iar eu spun lucrurile pe care ea nu le poate spune în cuvinte.

— Sună perfect, zice Natasha.

— Chiar e, spune Cloudy. Iar sexul e incredibil. Când ne-am cunoscut, n-am mai pus o săptămână piciorul afară din atelier.

Natasha ridică din sprâncene.

— Impresionant.

— Aș putea trăi numai în sex, spune Cloudy râzând.

Natasha râde și ea.

Iar în sunetul care iese din mine, încerc să-mi imaginez pereții sexului lui Cloudy – dacă ai mei sunt ghimpați, ai ei sunt sigur cu totul altfel.

nisip alb

Pentru vernisaj, îmi pun pantaloni negri, o maletă neagră și un sacou alb pe care l-am cumpărat cu o liră de la piața din Portobello Road. Are pernuțe la umeri, care mă fac să par mai spătoasă decât sunt. Mai puternică decât sunt.

Natasha mi-a dat bani de taxi, ca să nu trebuiască să iau metroul. Mi se pare decadent și deloc necesar. Chiar *e* decadent și deloc necesar. *Dar trebuie să-ți intri în rol*, mi-a spus.

Deși, când ajung, nu a sosit nimeni încă. Să-mi intru în rol pentru cine?

Cobor din taxi, descui galeria, aprind luminile. Și un sentiment de mândrie îmi inundă pieptul. Lucrările arată fenomenal. Peisajele furtunoase ale lui Cloudy. Portretele lui Vivienne cu femei excluse în mare parte din istorie până acum. Trupurile cu forme pline ale lui Holly, sculptate în gresie, cu aur la gât. Și, în spatele galeriei, instalația de lumini a Mikaelei e un caleidoscop de culori, refractate în jurul plasei de sârmă. În forma unei femei care se întinde.

Sosește Natasha în obișnuita ei uniformă neagră.

— Unde-s cei de la catering? întreabă.

— Tocmai au sosit, în spate. Le-am spus să înceapă să aducă totul înăuntru.

— Bun, zice. Privind roată prin galerie, își lasă mâna pe umărul meu. Abia aștept să vadă toată lumea.

Mă gândesc la Maggie, la serile în care n-a venit nimeni. Cât de curajoasă a fost. Cât de îndrăzneață. Și mă umflu în pene. Gândindu-mă că, și dacă n-o să vină nimeni, tot am reușit ceva. Am văzut tot ce-i aici.

Când sosește Hugo, galeria e ticsită. Își face loc prin mulțime și mă prinde de mână. Mă sărută pe obraz.

— E incredibil, îmi spune. Felicitări!

Poartă cercelul meu lung.

Natasha mă găsește sporovăind la bar cu un client. Așteaptă să terminăm de vorbit, după care zice:

— Oli, ea e Alison Waite. E director executiv la Southern Star Expeditions.

— Bună! spun întinzând mâna. Mă bucur de cunoștință.

— Ai auzit de noi? mă întreabă.

— Nu, recunosc, înainte să dea cineva peste mine, mai să-mi verse băutura.

— Ai fost pe față! spune, apoi arată spre capătul galeriei, unde nu s-au strâns atâția oameni. Ce-ar fi să vorbim acolo?

Mergem, găsim un colț liniștit și stăm acolo, în picioare.

— N-am auzit de Southern Star, îi zic. Îmi pare rău.

— Nici o problemă, spune zâmbind. Organizăm expediții în Antarctica. În clipa de față încerc să reunesc un grup de artiste, muziciene și scriitoare care să meargă acolo și să creeze lucrări despre schimbările de peisaj.

Mă gândesc la Oceanul Antarctic. Vast și vălurit.

— A… minunat, murmur, deși abia dacă se aude.

— Ce-ai spus? întreabă. Nu prea se aude bine aici.

Inspir adânc.

— Am spus că sună minunat.

— M-am ținut la curent cu operele femeilor care au expus astăzi aici. Am rămas tare impresionată.

Oceanul Antarctic. Neîndurător.

Îmi termin vinul dintr-o înghițitură.

La capătul celălalt al galeriei, Natasha bate în pahar cu un cuțit de brânzeturi, cerând liniște.

— Hai să continuăm discuția mai târziu, sugerează Alison.

— Sigur, îi spun și-mi croiesc drum prin mulțime, să mă alătur Natashei și artistelor noastre.

Natasha le mulțumește tuturor că au venit, apoi se întoarce spre mine.

— Iar acum Oli, custodele acestei expoziții magnifice, va spune câteva cuvinte.

— Reluând ce a zis Natasha, aș vrea să vă mulțumesc tuturor din suflet pentru prezența din această seară, spun cu vocea tremurându-mi de emoție.

Natasha își lasă mâna pe spatele meu și-i simt energia curgând prin mine. În mine. Inspir adânc.

— Această expoziție a fost inspirată de o femeie pe care mulți dintre voi o cunoașteți, fie personal, fie doar din auzite. Vorbesc, desigur, despre Maggie Walker. Ea a organizat una dintre primele expoziții dedicate exclusiv femeilor de la Londra, acum mai bine de cincizeci de ani… la care nu a venit nimeni. Dar important a fost, mi-a spus ea, că *ea* le-a văzut pe acele femei. Și că acele femei s-au văzut unele pe altele. Pentru că nici măcar noi, femeile, nu ne vedem întotdeauna între noi. Tema acestei expoziții este lumina reflectoarelor. Ce înseamnă să pui în lumină lucrări diverse și să le acorzi spațiul pe care îl

merită. Și vă sunt nespus de recunoscătoare tuturor că *vedeți* aceste lucrări și investiți în aceste femei. Pentru că ele nu sunt artiști *femei*. Îmi ridic paharul. Sunt *artiști*. Care se afirmă. Fără să-și ceară scuze.

Mă uit spre Cloudy, Vivienne, Holly și Mikaela. Stau ținându-se de mâini, iar mulțimea închină paharele. Le *vede*. În toată splendoarea lor.

Când formalitățile iau sfârșit, Hugo vine la mine. Îmi spune că am ținut un discurs minunat, că *sunt* minunată. Îmi spune că îl inspir.

Vreau să-l cred.

Seara e cumplit de geroasă. Un ger care-ți arde pielea expusă. Îmi suflu în mâini, frecându-le una de cealaltă.

Hugo e la câțiva metri de mine, cu brațul întins, încercând să cheme un taxi.

După ce trec trei taxiuri fără să oprească, văd că se mai apropie unul și pășesc în stradă, ridicând mâna, așa încât e silit să frâneze.

Hugo mă apucă de braț și mă trage înapoi pe trotuar cât oprește taxiul lângă bordură.

— Ce naiba a fost asta? mă întreabă. Putea să te calce.

Îl ignor și urc în taxi. Mă urmează.

— Oli?

— Știam c-o să oprească.

— Nu, nu știai, spune căutându-mi mâna și strângându-mi-o tare. Nu te-ai speriat?

Ridic din umeri.

— Nu prea.

— Eu m-am speriat, zice.

Îmi iau privirea de la el și mă uit pe geam. Și poate că băutura din stomac e de vină sau poate felul cum mă ține de mână – însă îi spun fără să mă mai gândesc:

— Am impresia c-o să mor înainte să împlinesc treizeci de ani.

— Ce? face el.

— Am o presimțire c-o să mor până-n treizeci de ani.

— Ei, se prea poate, dacă mai faci chestii din astea.

Îmi vine să-l întreb: *De ce nu-mi pasă, Hugo? De ce nu mi-e frică?* Dar nu reușesc să spun nimic.

Unele filme îți arată cum se întâmplă totul. Cum o să vă țineți de mână în taxi. Cum o să râdeți pe înfundate pe alee. Cum o să vă poticniți pe scări. Cum o să te sărute pe gât la ușă, cât te chinui să-ți găsești cheile. Cum o să vă alunece hainele de pe voi. Cât de lipsit de orice efort e totul. Cât de simplu se presupune că e totul.

Dar n-ai de unde să afli cum să-ți miști corpul când lucrurile sunt undeva la mijloc. Când deschizi ușa și îți dorești să fi pus rufele murdare la spălat. Pentru că filmele nu-ți arată golurile astea de la mijloc. Când hainele nu alunecă fără efort. Când pantalonii se împotmolesc la glezne, iar maleta mai că-ți smulge cerceii din urechi. Când trebuie cumva să găsiți poziția potrivită. Să vă urcați în pat. Să-ți sugi burta. Să-ți îndoi cumva piciorul, deși nu prea știi dacă merge îndoit așa. Când vă dați cap în cap.

Pentru că tocmai în scenele tăiate la montaj bâjbâie oamenii și sunt stângaci și miros urât și spun chestii pe care nu le cred cu adevărat. În vâltoarea clipei. Chestii gen: *Cred că s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine.*

— Și eu, spun.

Și vreau să cred că așa e.

Pentru că acum se dă jos de pe mine. Mă înfășoară cu trupul lui ca într-un cocon de mătase. Vreau. Chiar vreau să cred că așa e. Dar, odată ce respirăm mai liniștit și transpirația ni se usucă pe piele, simt o durere surdă într-o parte.

Tremur.

— Ți-e frig? mă întreabă, trăgând pătura peste noi și strângându-mă și mai tare în brațe.

Clatin din cap. Pentru că nu simt frig. Nu simt nimic.

Închid ochii. Strâns. Îi simt degetele alunecându-mi pe spate, de parcă aș fi nisipul alb în care sapă el albii de râuri.

Mă trezesc când zorii albesc cerul. Hugo doarme cu gura deschisă. Îmi suflă aer acru și fierbinte pe gât. Îi dau brațul la o parte și cobor din pat. Doarme dus. Stau deasupra lui, studiindu-i corpul. Curbura spatelui. Un omoplat ieșit în afară. Picioarele lungi. Peticul mic de păr de la baza coloanei. Mâna care se odihnește între pliurile bumbacului. Degetele osoase.

Simt că-mi tremură mâinile.

Pare uriaș în patul meu. Și nu vreau decât să mă întind la loc. Dar vreau să mă întind fără el lângă mine. Îi dau un ghiont, șoptind:

— Hugo… *Hugo.*

Se trezește icnind.

— Scuze, șoptesc. Vreau să ies la alergat.

Mă privește somnoros. Și mi se pare că poate îi vine să zică: „Nu știam că alergi“. Sau „Nu pot să rămân până te întorci?“. Dar, spre ușurarea mea, nu zice nimic. Zice doar:

— Bine. Da. În regulă. Apoi zâmbește. Poate așa o să ajung și eu la muncă mai devreme.

Îi culeg hainele de pe podea și i le dau. Cât se îmbracă, îmi zic că poate ar trebui să mă echipez pentru alergat, dar nu am cu ce, așa că doar mă înfășor într-un prosop.

Mergem împreună în living. Și, când dau să-i deschid ușa, îmi spune:

— Știi, m-am gândit la ce-ai zis aseară…

— Ce-am zis aseară?

Deși sunt sigură că știu deja la ce se referă.

— Că ai impresia c-o să mori până să împlinești treizeci de ani.

Mă cuprind cu brațele.

— Să mori înainte să împlinești treizeci de ani nu e romantic, spune. Ochii îi sunt negru-tăciune, pe jumătate în umbră. Clatină din cap. Ar fi o pierdere.

Traversează livingul, mă prinde de talie cu ambele mâini și mă sărută pe frunte. Buzele lui stau lipite îndelung de fruntea mea. Închid ochii. Îmi țin respirația. Noi alegem să respirăm, nu?

Hugo pleacă, închid ușa, intru în camera mea și iau toate așternuturile de pe pat. Apoi merg în baie, intru la duș și vomit.

Îmi frec corpul până e roșu-usturător și stau la duș până când se răcește apa. Cuvântul *pierdere* se învolburează pe gresie ca o pată de ulei.

Hugo sosește la galerie după prânz, cu un buchet de flori. Crini albi. Fantome printre frunze. Ca niște ochi întredeschiși.

— Poftim, spune dându-mi florile. Sunt pentru tine.

Iau buchetul.

— Sunt frumoase.

Zâmbește.

— Cum a fost la alergat?

— La ce?

— La alergat, azi-dimineață.

— A, da... da, spun simțind că mă îmbujorez. A fost bine. Chiar dacă nu am alergat prea mult.

Vorbesc încet, să nu mă audă Natasha cum îl mint pe fratele ei.

nisip violet

Eu și Hugo ne întoarcem la galerie după un prânz lung la Covent Garden. Mă tem să nu supere Natasha că am lipsit atâta, dar când intru pe ușă, o văd că stă lângă biroul meu, făcându-mi semn să mă apropii.

— Oli, spune, ia loc. Ia loc.

— Ce? zic.

Să iau loc? Simt că mă cuprinde panica. I s-a întâmplat ceva lui Mac? Lui Maggie?

— Am o veste colosală! spune.

— E de bine? întreabă Hugo.

— Da, i-o taie Natasha.

Mă așez la biroul meu.

— Bine, să auzim.

— O mai ții minte pe Alison Waite?

— Pe cine?

— A fost la vernisaj. Ți-am prezentat-o.

— Mi-ai prezentat o groază de oameni.

— E director executiv la Southern Star Expeditions.

Simt că înlemnesc.

— Tipa cu Antarctica?

— *Da*, ea.

— Ce vrea?

— Ei bine, spune Natasha, îți amintești că ți-a vorbit despre o expediție pe care o organizează pentru artiste, scriitoare, muziciene…?

— Cred că da.

— Vrea să organizezi tu expoziția când se întorc din Antarctica.

— Pe bune? întreb.

— Da! Și nici nu ți-am dat încă vestea cea mai bună!

— Care veste? o întreb râzând.

— Vrea să le însoțești în expediție.

— Ce?

— Vrea să mergi cu ele în Antarctica!

— *Cum?*

— Cu barca! Din America de Sud! exclamă.

— Nu se poate! Ce tare! intervine Hugo.

— Nu, răspund clătinând din cap. Spune-i că nu.

— Ce? face Natasha stupefiată.

Mă uit în jos, la betonul lustruit, și îmi închipui că se preface în apă. Îmi imaginez galeria inundată. Cum se întinde apa până aici. Acolo. Peste tot. Pretutindeni în jur, cale de kilometri.

Se clatină pământul cu mine. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi.

— Îmi pare rău, dar răspunsul meu e nu, spun și mă retrag la toaletă.

Mai târziu, când ies de la duș, începe să sune telefonul. Văzând că numărul e australian, mă grăbesc să răspund, dar am degetele ude, iar ecranul telefonului nu reacționează la mâini ude. Telefonul tace. Mă șterg pe mâini și sun înapoi.

Maggie răspunde la al doilea țârâit.

— Bună, scumpo! îmi zice.

Vocea îi e răgușită, însă simt că mi se lățește zâmbetul pe față când o aud. Parcă îmi umple întreaga ființă.

— Bună, Maggie!

— Cum a fost la expoziție? întreabă.

— Bine. Foarte bine, spun încântată. O să-ți trimit cu poșta broșura expoziției.

— Da! Chiar te rog!

— Cum te simți?

— O, nu-ți face griji, spune. Te sun dintr-un motiv mai important.

— Da? Care? întreb.

Maggie începe să tușească. Tusea aceea profundă care te face să te înfiori de milă. Îl aud pe Mac vorbind în fundal. Ceva despre apă și să sune mai târziu.

— Nu, nu, o aud printre accesele de tuse, din altă parte a camerei. Sunt bine.

Aștept până se întoarce la telefon.

— Natasha îmi spune că ai primit o ofertă în Antarctica.

Simt că mă dezumflu toată.

— Da. E o posibilitate.

— Știi, hârâie, mă bântuie gândul că toate sufletele din lume se întorc în Oceanul Antarctic… E cea mai veche gură de vărsare din lume… Îmi place să cred că Robynne e acolo… Că s-a dus acasă.

Nu zic nimic.

— Of, Oli, spune într-un sfârșit, trebuie să mergi!

— Nu pot, zic. Maggie… pur și simplu nu pot.

nisip auriu

O vreme, timpul trece fără efort.

Pur și simplu. Cerul se lărgește. Zilele se lungesc. Și nu mă deranjează. Pentru că dragostea asta crește în jur ca verdeața după incendiu, așa încât corpul meu nu mai este vulnerabil. Cu Hugo alături, expunerea la lumină e suportabilă. Magnoliile înfloresc. Pământul e presărat cu petale. Se simt moi sub picioare când mergem desculți prin Regent's Park.

La apus, ne întindem unul lângă altul sub un cireș înflorit, ca un baldachin roz.

— E aproape ora albastră, șoptește Hugo.

Mă întorc pe o parte, privindu-l în față. Îi simt respirația pe obraz.

— Ora albastră?

— Da, spune zâmbind. E atunci când apune soarele și totul capătă o tentă albastră…

Hugo îmi atinge buzele, bărbia. Îmi dă părul pe spate, prinzându-mi fața în palmă. Închid ochii, iar el mă trage mai aproape. Și apoi mă sărută. Ușor. În timp ce soarele se lasă după copaci și ne cufundăm în albastru.

Râde.

— Ce e?

— Nu știu, zice. E o prostie.

Zâmbesc văzându-i obrajii rozalii dintr-odată.

— Spune-mi.

— Ești, gen, cea mai tare chestie care mi s-a întâmplat vreodată.

Iar acum încep și eu să râd. Doar o clipă, vocea din mine care-ar vrea să răspundă *De-ai ști tu* e dată uitării.

La fereastra dormitorului meu, mugurași galbeni se prefac în stele. În fiecare dimineață, când mă trezesc, găsesc și mai multe flori. Și observ că, la fiecare înmugurire, arăt mai mult din mine. Las ușa de la baie deschisă când mă schimb, ca să poată vorbi mai departe cu mine. Până la urmă, nu mă mai schimb deloc la baie.

Îmi scot bluza, îmi dau jos pantalonii și îmi desfac sutienul, lăsându-l să cadă pe podea. Îmi dau jos încet și chiloții și, când ajung la glezne, ridic privirea spre el. Hugo stă întins pe patul meu, în pantaloni de trening. Sprijinit de o pernă, se uită la mine cu ochi surâzători. Privirea îi alunecă pe pielea mea ca norii pe cer.

Privindu-mi corpul, îmi amintesc că mi-a spus cineva odată: *Nu ești* chiar atât de *slabă*. Și cum, cu oasele ieșindu-mi ascuțit prin piele, păstrasem în mine acele cuvinte. Crezusem în ele. Întorcându-mă mereu la ele, ca la rugăciunea dinainte de culcare.

Apoi mă gândesc cum am ajuns aici, la Londra, cu Maggie, după ce zăcusem o lună în patul ei din Sydney, neputând să mă mișc, neputând să vorbesc. La frigul crâncen care m-a cuprins când am coborât din avion. Cât m-a durut totul. Cum m-au convins Maggie și Lindy în cele din urmă să mănânc din nou și m-am îngrășat încet-încet. Cum, pentru prima dată în viața

mea, nu m-a deranjat că se închide golul dintre coapsele mele, sau că mi se rotunjește burta, sau că mi se îngroașă brațele. Pentru că greutatea în plus a devenit o armură de carne care mă ocrotea, care îmi ocrotea secretul. Carnea mă făcea să mă simt în siguranță.

Totuși evitam oglinzile. Și pentru că nimeni nu mă vedea vreodată în corpul ăsta, puteam să exist în el. Până când acest nimeni a devenit *Hugo*. Și, brusc, propria mea carne m-a copleșit.

— Vino încoace, îmi spune.

Pășesc spre el, lăsându-mi chiloții pe podea. Se lasă pe spate, cu brațele desfăcute. Urc în pat, respirând ușor ca să-mi sug burta.

— Ești incredibilă, îmi șoptește și răsuflu fără să vreau, relaxându-mi mușchii abdomenului.

Mă întind lângă el. Își lasă degetele să alunece pe carnea mea, pe arcul șoldului, pe rozul coapsei mele. Atingerea lui îmi face pielea de găină.

— Futu-i, cât te ador, spune.

Și mi se pune un nod în gât. Dar apoi mă sărută, mișcându-se deasupra mea. Îmi sărută scobitura gâtului, claviculele, sânii, burta. Interiorul coapselor. Limba lui. Și apoi degetele lui, încet și tandru. Mă ating. Până când închid ochii și mă las pe spate. Coapsele încep să-mi tremure.

Și curând e ca și când ar turna aur lichid în mine, pentru că simt cum mi se răspândește căldura în abdomen, îmi curge în picioare. Mușchii mi se încleștează în jurul lui, iar corpul începe să mi se contracte. E o senzație pe care n-am mai simțit-o niciodată. De parcă mi s-ar umple corpul. Se umple. E plin.

Dar apoi îmi scapă un sunet și deschid brusc ochii. Îi văd șocul pe chip, ochii mari și gura căscată. Îmi acopăr gura cu mâinile, înăbușindu-mi icnetul. Sperând că n-a auzit. Dar a auzit. Se strâmbă, încercând să-și înăbușe râsul.

— Nu râde de mine! strig la el.

— Nu râd! îmi spune și strânge din buze, încercând din răsputeri să nu chicotească.

— Ba râzi! spun și mă întorc pe o parte, neputând să mă uit la el.

— E doar un pârț, Oli! spune râzând acum în hohote. Chiar nu-mi pasă! Sincer!

Venindu-mi să intru în pământ de rușine, îmi trag genunchii la piept și mă fac ghem.

— Îmi vine să pic undeva într-o groapă și să mor acolo, bolborosesc.

— Ei, vezi să fie loc pentru doi, spune îmbrățișându-mă.

Și îmi dau seama că, așa cum mugurii galbeni de la fereastră înfloresc și se preschimbă în stele, e imposibil să nu te deschizi când te iubește cineva cu fiecare centimetru din tine.

nisip galben

Sosește vara și canicula devine subiect prin ziare. Toate parcurile s-au îngălbenit, florile s-au închis în ele.

— Înspăimântător, tot repetă Hugo. Absolut îngrozitor.

Ne întâlnim cu Natasha la Paddington într-o sâmbătă din iunie. Bem câte o cafea neagră în gară când sosește. Hugo mă ține de mână peste masă.

— Vai, voi doi! spune ea apropiindu-se de noi. Inima mea!

Îmi dau ochii peste cap și Hugo râde.

— Nu știam că ai inimă, zice el, iar ea îl ciupește de ureche.

Mă uit la ceas.

— Ar fi bine să mergem.

Hugo dă pe gât cafeaua. Se strâmbă. Tușește.

— Băga-mi-aș! zice. Nu trebuia să fac asta!

Natasha râde.

— IQ-ul tău mă bagă în ceață.

— Da, bine, spune el. Haideți să mergem. Ne omoară Jules dacă pierdem trenul.

În trenul de Oxford, Hugo îmi povestește iar despre munca surorii lui mai mici. Nu aud decât *lasere… gaze… camere foto… explozie de atomi!*

— E supertare, zice radiind de mândrie. E ceva cu totul nou! Nimeni n-a mai făcut așa ceva până acum.

Îl ating pe obraz și se potolește.

— Scuze, spune jenat. Prea multe informații?

— Nu, nu, zic chicotind. Doar că nu-nțeleg nimic.

Mă gândesc când mi-a povestit Hugo prima dată despre sora lui mai mică. Mi-a spus că studiază chimia fizică și am crezut că înseamnă că studiază *iubirea*. Îmi amintesc și-acum cât s-a străduit să nu pufnească în râs.

— Nu-ți face griji, zice Natasha. Și pentru mine e cu totul altă limbă.

— Jules e clar preferata mamei, spune Hugo.

Natasha îi aruncă o privire tăioasă.

— Doar pentru că e mezina.

— E doar invidioasă, îmi șoptește Hugo la ureche.

— Nu te prea pricepi la șoptit, *Hugo*, se răstește Natasha la el.

Îl sărut pe Hugo și mă întorc cu fața la geam, lipindu-mi obrazul de sticla rece. Dincolo, câmpurile sunt decolorate, ca oasele coralilor.

Hugo se uită și el acum pe fereastră, dar nu comentează. Doar oftează. Aerul pe care-l dă afară e galben-dureros.

Julia ne întâmpină la gară. Hugo mi-o arată pe peron, deși nu prea e nevoie. Îi seamănă leit. Înaltă și slabă, cu ochelari cu rame de baga, o fustă scurtă ecosez și un tricou pe care scrie *Nu există PLAN-eta B. Punct.*

— Oli! Mă strânge în brațe. În sfârșit! Face un pas înapoi, zâmbind. Am auzit *atâtea* despre tine, spune arătând spre Hugo. Dumnezeule! Efectiv nu-i mai tace gura! Oli, Oli, câââât o iubesc pe Oli…

Hugo se întinde și îi astupă gura cu mâna.

— Și ea e Jules! zice roșind.

Îi trimit o bezea.

— Mă bucur așa de mult că ați venit! spune Jules îmbrățișându-și frații.

— Arăți bine, îi zice Natasha.

— Deci care-i planul? întreabă Hugo.

Jules se uită la mine; îmi fac vânt cu ziarul pe care l-a luat Hugo în tren.

— Păi, voiam să propun să-i arătăm lui Oli colegiile înainte de prânz, dar am putea să mergem mai întâi la râu, nu? Aveți costume de baie?

— Eu nu înot, spune Natasha.

Jules scoate limba la sora ei mai mare.

— Oli?

Clatin din cap.

— Însă de-abia aștept să văd colegiile.

— Bine atunci! spune bătând din palme. Ce ziceți să vedem mai întâi colegiul meu?

— Perfect, spun.

Hugo mă atinge pe spate, netezindu-mi tricoul cu palma. Simt cum se umezește materialul între omoplați.

— Ești bine?

Dau din cap.

— Sigur?

Mă gândesc la apă, la corpul ei ca de șarpe.

— Da, zic zâmbind fals. Sunt bine.

Hugo mă ia de mână și o urmăm pe Jules spre ieșirea din gară.

— Worcester e la doar cinci minute de-aici, spune Jules.

Afară lumina mai că te orbește. Îl strâng pe Hugo puțin mai tare de mână și văd că zâmbește. Jules ne arată Saïd Business School, explicându-ne că diversele clădiri ale universității sunt răspândite prin tot orașul. Dăm colțul, sub o magnolie. Simt soarele lipicios pe gât.

— Și iată că am ajuns! zice desfăcându-și larg brațele. Pam-pam!

— Mamă, spun ridicând privirea.

Ceasul de pe peretele de deasupra noastră este mare și rotund. Lăptos ca luna.

O urmăm pe Jules pe poarta principală, într-o curte pătrată, cu o peluză tunsă impecabil. La dreapta e o clădire impunătoare, cu ferestre înalte boltite și cu vrejuri de iederă răspândite pe gresie ca venele pe sub piele. Totul în floare. Roz și albastru învălmășindu-se laolaltă.

La stânga e o clădire cu fațadă cenușie, zbârcită. Când trecem prin pasajul ei, Jules ne spune că e medievală, iar Hugo se apleacă, să nu dea cu capul de tavanul jos. Pasajul se deschide într-o peluză întinsă, mărginită de lalele și trandafiri. În mijlocul ei sunt trei stejari, printre ale căror frunze veștede se strecoară soarele. Trecem pe sub coroanele lor ca printr-o ploaie aurie. Dincolo de ele, cărarea se lărgește la marginea unui lac. Pe malul celălalt văd două lebede.

Îmi scapă un hohot de râs.

— Nu-mi vine să cred că ai așa o curte… Îți taie respirația!

— Știu, spune Jules. Sunt o norocoasă!

— Nu vorbi așa, i-o întoarce Hugo. Ai muncit pe rupte ca să ajungi aici.

— Nu spun că n-am muncit mult, îi răspunde ea. Adică, ce dracu', sunt singura femeie din grupa mea. Dar mai sunt și albă,

iar locul ăsta a fost construit pentru albi.

Hugo spune: „Corect!“ și ne continuăm plimbarea, trecând pe sub o arcadă de piatră cu o dantelărie de plante agățătoare, până la un copac cu crengile atârnate deasupra lacului. Pe ramurile lui stau doi studenți și citesc.

Încă mă gândesc la ce-a spus Jules, că locul ăsta a fost construit pentru albi, și o întreb ce-a vrut să zică cu asta.

— Bine, nu e ca și cum universitatea n-ar spune niciodată că acceptă doar albi sau că nu vrea oameni de culoare. Nu stă nimeni la ușa din față, să zică cine poate să intre și cine nu. Dar sunt o mie de obstacole la tot pasul care te împiedică să ajungi la clădirile astea.

Încerc să-mi imaginez ce obstacole ar putea exista la tot pasul, dar descopăr că nu pot să vizualizez ce formă are un lucru pe care nu l-am mai văzut. Iar în absența acestei înțelegeri, a capacității de a-mi imagina, îmi dau eu seama, *cunoașterea* mea este lacunară. Conștientizarea acestui *dincolo de*, a ceva din afara experienței mele, e dureros de evidentă și, cu toate astea, tot o resimt ca pe un șoc.

— Nu prea m-am gândit niciodată ce înseamnă să fii alb, îi mărturisesc lui Jules.

Ea ridică din umeri.

— Presupun că asta înseamnă, de fapt, să fii privilegiat.

Luăm prânzul la o piață aflată peste drum de colegiul lui Jules și-apoi ne plimbăm prin centrul orașului, trecând pe lângă Biblioteca Bodleian, către Biserica Universității. În jur studenții pedalează pe biciclete, cotind cu nonșalanță estivală.

Plătim patru lire și urcăm treptele bisericii. Urcușul e abrupt și pereții strâmți, până când ajungem la un balcon atât de

îngust, încât putem să ieșim doar în șir indian. Hugo mă ține atât de strâns de mână, încât simt că-mi pulsează sângele în vârfurile degetelor. Mă uit peste umăr și-l văd cu ochii strâns închiși. Mă strecor între el și balustrada balconului.

— Hei, fac punându-mi palma pe obrazul lui. Deschide un ochi. Doar noi, îi zic.

Zâmbește. Și apoi îl sărut și simt cum i se destind mușchii. Mă îmbrățișează strâns și mă răsucesc în brațele lui, cu fața spre cer. În depărtare, dincolo de turle și de țiglele acoperișurilor, e un șir de nori tiviți cu liliachiu. Hugo își lasă bărbia pe umărul meu și-mi șoptește la ureche:

— Doar noi.

Pe drum spre Port Meadow, Jules se repede acasă să ia două costume de baie, prosoape și o pătură de picnic. E o arșiță grea. Sudoarea mi se adună între sâni. Simt cum mă ofilesc pe picioare.

Când ajungem pe pajiște, Jules spune că în cei trei ani de când e la Oxford n-a mai văzut-o niciodată să prindă culoarea asta. Câmpul se întinde până departe, la o pădure. Galben, ca nisipul deșertului. Observ o pasăre moartă între smocurile de iarbă. Penele ei și-au pierdut luciul, prăfuite.

— Asta e casa mea departe de casă, zice Jules despăturind pătura de picnic și întinzând-o pe malul râului.

Natasha se descalță și se așază pe pătură. În fața noastră e un râușor mărginit de flori sălbatice, care se varsă în Tamisa în aval. Un pod de lemn se întinde peste apă la confluența celor două ape. Copiii se cațără pe balustrada lui și se aruncă țipând și râzând. Pe celălalt mal, adolescenții mai în vârstă fac plajă și fumează. Cineva a pus muzică. Respir rapid și sacadat.

Lângă mine, Jules se înfășoară într-un prosop, să se schimbe în costumul de baie. Hugo își dă jos pantofii, apoi tricoul și blugii, rămânând doar în boxeri și niște șosete desperecheate. Natasha zâmbește superior și-și mută privirea. Jules râde și-l face nătăfleț. Nici nu crâcnește. Îmi surprinde privirea și zâmbește. Iar în această clipă, orice asperitate se netezește. Chiar te iubesc, îmi zic.

— Oli! spune Jules, fluturându-mi în față un costum de baie.

— O, mormăi. Păi…

Mi-l aruncă și observ că îmi tremură mâinile. Țin costumul de baie la piept, lăsându-mi privirea pe apă.

Râul. Ca o rană care se deschide. Întunecat ca un hău.

Mă dau fără să vreau în spate pe mal.

— Haide! spune Hugo tachinându-mă. Doar nu ți-e frică de apă, nu?

Trage jucăuș de costumul de baie.

— Termină, îi zic împingându-i mâna.

Jules vine și mă întreabă în șoaptă:

— Știi să înoți, Oli?

Ridic din umeri.

Hugo, luându-mă acum mai cu binișorul, îmi atinge brațul șoptindu-mi la ureche:

— Doar noi… Zâmbește. Nu trebuie să-ți fie rușine.

— Nu mi-e rușine! i-o tai.

Îmi rostește numele în șoaptă.

— Nu mă atinge.

Hugo se dă înapoi, vizibil rănit. Și vreau să spun ceva. *Orice*. Dar cuvintele mi se încheagă doar pe jumătate. Ca fumul mereu schimbător. Sufocant.

— Oli, zice Natasha lovind ușor cu mâna pământul de lângă ea. Haide, așază-te aici, lângă mine, bine?

Mă prăbușesc pe pătură și-mi trag genunchii la piept, cu picioarele lipite strâns. Închise. Închizându-mă în mine. În tăcere.

Hugo se ghemuiește alături și Natasha îi face semn să plece.

— Vino, spune Jules trăgându-l pe fratele ei de braț.

Hugo se uită la mine, în mine, căutând. Mă întorc.

— Vino, Hugo, o aud din nou pe Jules. Las-o puțin.

Închid ochii. El oftează, apoi pleacă. Pașii lui lasă urme albastru-pal.

nisip mov

Nu vorbim niciodată despre ce s-a întâmplat la râu. Hugo presupune că nu știu să înot, de-asta mi-e așa jenă – nimic mai ușor. Cum să-i explici cuiva care nu a trecut prin foc cum e să-ți ardă pielea?

Plouă. Rămân tăcută. Orele se prefac în zile. Frunzele se decolorează. Rămân tăcută. Încep să cadă frunzele. Cad și cad, până când pământul e mov-mâlos. Se lasă întunericul și în sfârșit pot să respir.

În noiembrie, un val de aer rece se abate de la răsărit. Vântul e cenușiu-amar, iar când ieșim din gara London Bridge, mă învăluie o rafală. Cu totul. O las. O las să mă cuprindă. Dureros de strâns. Pentru că marginile sunt subțiri. Și, din ce în ce mai des, simt cât de permeabile îmi sunt granițele. Toate golurile din carnea mea. De parcă s-ar scurge bucăți din mine. În tot. În nimic.

Deasupra, cerul e împânzit de vânătăi pestrițe. Hugo merge la câțiva metri înaintea mea. Se întoarce și întreabă:

— Cum arată?

Îmi amintesc când l-am văzut pe Will ultima dată, în vara în care a terminat liceul. Mă dusesem acasă cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, să împachetez restul lucrurilor din

apartamentul din Manly, să-l poată vinde tata. Eram între două slujbe pe iaht și, cum tata era încă furios că renunțasem la un stagiu ca să trăiesc pe mare, îmi petrecusem dimineața de Crăciun cu Will și Annie, înainte să iau prânzul la Mac și Maggie. Până în Ajunul Anului Nou, găsisem deja de muncă pe un alt vas, *King Tide*, și navigam printre capurile din Pittwater.

Ridic din umeri.

— A trecut foarte mult timp.

Și, o clipă, privind lung marea de fețe, mă gândesc: *Ar putea fi oricare.* Dar apoi îl zăresc peste drum. De mână cu dragostea lui. Și buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet.

Îi fac cu mâna și-mi face și el. Radiază.

Se face verde pentru pietoni și Will se grăbește să traverseze. Ajungând la noi, lasă mâna iubitului său și mă îmbrățișează. E și mai înalt decât mi-l amintesc. Înalt și slab, cu părul oxigenat, cercel de aur și un trandafir tatuat pe gât. Îmbrățișarea noastră are o căldură sinceră și simt cum se topesc anii dintre noi.

Face un pas în spate și spune:

— Oli, el e Ramos.

— Mă bucur mult că te cunosc în sfârșit! zic și apoi li-l prezint pe Hugo.

— Mergem spre restaurant, ce spuneți? întreabă Hugo.

Will aprobă.

— Am înghețat!

Din mers, îi întreb pe Will și Ramos cum s-au simțit în călătoria lor.

— Nemaipomenit, spune Ramos.

— Mi-a plăcut Parisul la nebunie! adaugă Will.

Îmi povestesc cum au stat la Paris, în arondismentul al XI-lea, la un prieten de la Arte. Cum au fost zilnic prin galerii. Cum

s-au îmbrăcat în haine *vintage* cumpărate din coșuri cu chilipiruri la un euro. Cum s-au plimbat pe malurile Senei. Cum și-au spart banii pe rozeuri și mese cu trei feluri de mâncare. Cum au fost la picnic la poalele Turnului Eiffel, pe un covor de frunze portocalii. Cum au petrecut pe o străduță.

— Sună minunat! spun când ajungem la restaurant. Mă bucur mult pentru voi.

Înăuntru au dat căldura la maximum. Ne scoatem jachetele și le agățăm în cuier, iar Hugo comentează că nici nu-i nevoie să dea căldură.

Restaurantul e îmbrăcat în faianță albă, cu chit negru între plăci. Plante revărsându-se din tavan. Natasha e deja la masă, cu o sticlă de vin și cinci pahare.

— Ea e Natasha, șefa mea.

Își dă ochii peste cap.

— În clipa asta nu sunt șefa ta.

— Mă bucur tare mult să te cunosc! spune imediat Will. Îți urmărim galeria de… păi, dintotdeauna.

— A, face Natasha. Mulțumesc. Mă bucur să aud.

Hugo toarnă vinul în pahare, un ospătar ne împarte meniurile, iar eu îi întreb pe Will și pe Ramos despre lucrările lor. Ramos explică cum a evoluat arta lui fotografică de la absolvire, cum nu mai are acces la o cameră obscură, iar negativele îi sunt developate de altcineva.

— A creat o anume distanță, cred, în lucrările mele… Am mai puțin control.

— Totuși, spune Will, lucrările tale sunt incredibile. Se întoarce spre mine. Ia uite, face, scoțând telefonul.

Pe ecranul de blocare al telefonului e o fotografie cu două trupuri goale, contorsionate. Atât de abstractă, încât nici nu-ți

dai seama de unde se întind membrele. Nu are început. Și nici sfârșit.

— Mamă! șoptesc.

Natasha lasă meniul.

— Ia arată-mi, spune.

Iar Ramos se încordează din toți mușchii, crispându-se. Natasha studiază atent lucrarea, în liniște. Citesc pe chipul lui Ramos cât de dureroasă și de copleșitoare e liniștea asta, dar știu că e semn bun. Dacă Natasha n-ar fi fost interesată, deja și-ar fi mutat privirea.

— Da..., zice în cele din urmă, iar Ramos se luminează la față. Foarte impresionant. Apoi se uită la Will. Și lucrările tale?

— Sunt artist performativ, spune. În principal, combin pictura pe corp cu mișcarea. Ador ideea că pânza mea respiră.

— E foarte tare, zice Ramos. Eram amândoi la Arte de un an, dar nu ne cunoșteam. Învățam la alte departamente...

Will îl întrerupe.

— Dar apoi Ramos mi-a văzut un performance, spune el teatral, dându-și părul de pe față. Și asta a fost tot.

Ramos râde. Ridică din umeri.

— E adevărat.

Zâmbesc.

— Ați colaborat vreodată pentru vreo expoziție?

— La asta visăm, nu?

Will aprobă.

— Dintotdeauna ne-am dorit, dar, după ce-am terminat Artele, ne-a fost greu să găsim un spațiu.

— Poate va trebui să vă mai chem pe-aici curând, spun. Mi-ar plăcea să văd cum interacționează corpul nemișcat din fotografii și corpul viu, în spectacol.

Amândoi amuțesc de încântare.

În cele din urmă, Will zice:

— Am citit despre prima ta expoziție doar cu femei.

— A, da, spun. Am fost foarte mulțumită. Lucrările au arătat fenomenal.

— Urmărim de ani buni lucrările lui Vivienne.

— E sclipitoare, nu?

— Și atât de deschisă în legătură cu tranziția ei, spune Will. Cunoaștem o mulțime de tineri care o admiră enorm.

— A fost prima ei expoziție de după operația de afirmare a genului, spun. M-am simțit onorată să-i expun lucrările.

— Uimitor, zice Ramos.

— Au venit și părinții tăi la vernisaj? mă întreabă Will.

Clatin din cap.

— I-am invitat.

— Futu-i! spune Will.

— Tata abia dacă a vorbit cu mine ani buni după ce-am renunțat la stagiul ăla.

— Dar acum îți merge atât de bine…

— N-a luat niciodată arta în serios.

Hugo mă ia de mână pe sub masă, strângându-mi-o ușor.

— Am aflat mai târziu că era la Londra în săptămâna expoziției.

— Oribil, zice Will.

— Asta e. Mama vine să mă vadă în februarie. O să fie interesant.

— Părinții ăștia…, râde Will.

— Credeam că ai mei sunt în regulă cu noi doi, zice Ramos, dar, chiar înainte să plecăm, i-am auzit spunându-le rudelor din Filipine că merg în vacanță cu *prietenul meu cel mai bun*.

— Chiar *sunt* prietenul tău cel mai bun, îi zice Will luându-l pe după umeri.

Ramos zâmbește, dar cu o urmă de tristețe. Albăstrie pe la margini.

— Te iubesc, spune Will și-l sărută pe obraz.

— Cum a fost cu Annie? întreb. Când i-ai spus, vreau să zic.

— N-a fost așa grozav, ca să fiu sincer.

— *Pe bune?* întreb șocată. Dintotdeauna mi s-a părut foarte progresistă.

— Chiar e, spune el. Și are foarte mulți prieteni gay.

— Și-atunci care-a fost problema?

— A spus că își face griji să nu mă discrimineze oamenii dacă aleg să trăiesc viața asta. Acum se uită la masă, jucându-se cu șervețelul. Dar n-a înțeles că ea a fost singura care mi-a făcut zile fripte pe chestia asta.

— Și crede că-i o alegere, zic.

— Exact. Asta probabil că m-a durut cel mai tare.

Un ospătar se apropie de masa noastră.

— Sunteți gata să comandați?

— Comandați ce vreți, le spun lui Will și Ramos. Fac cinste.

Se uită nesiguri unul la celălalt.

— *Pe bune?* întreabă Will.

— Desigur, le zic.

Comandăm felurile de mâncare. Ospătarul pleacă, Natasha ne umple ochi paharele, apoi Hugo spune: „*Mamele astea…*“, iar Natasha mai că-și scuipă vinul.

— *Poftim?* sare Natasha.

— Poate n-ar trebui să generalizez…

— Nu, i-o taie ea. N-ar trebui.

— Bine, zice Hugo.

Și nu știu dacă doar încearcă să contribuie la conversație pentru că se simte lăsat pe dinafară, dar apoi, când adaugă: „Mama *noastră* chiar a spus câteva aberații nebunești“, mă trag automat înapoi. Ca o vietate micuță în carapace. Și simt că mă întorc în mine. În spatele unei uși de lemn. În întuneric. Udă. Legănându-mă înainte și înapoi. Auzind zgomote de dincolo. *E nebună de legat*.

— Crezi că mama noastră e nebună?

— N-am zis asta.

— Asta ai dat de înțeles.

— Îmi bagi cuvinte în gură.

— Asta fac?

Ramos și Will și-au lăsat paharele pe masă. Will mă privește cu gura întredeschisă. Așteaptă să spun ceva. Dar nu pot. Nu pot să spun absolut nimic.

— Mi se pare că mă ataci, zice Hugo.

— Că te *atac*? repetă Natasha tăios. Tocmai ai spus o chestie problematică.

Înghit și simt saliva înecăcioasă pe gâtlej.

— Nu înțeleg ce-i așa mare problemă.

— Hmm, face Natasha, poate sugestia ta că femeia care te-a crescut, *de una singură*, era puțin „nebună“ și abera din când în când.

Hugo ridică din umeri.

— Acum aberezi tu.

Natasha se cutremură.

— Da? *Aberez?* Sau doar m-ai scos din sărite pentru că fix rahaturi din astea i-a spus tata ani de zile ca să-i sape încrederea, înainte să se care din peisaj.

— Și, zic eu încet, în larma de după ușă, femeile au fost ținute sub cheie pentru că ar fi nebune.

— Exact! Mulțumesc, Oli. Natasha își dă părul de pe față. Înțelegi ce vreau să zic, Hugo?

Mormăie ceva, însă abia dacă se aude.

— Ce?

— Îmi pare rău, spune.

— E un cuvânt cu o încărcătură urâtă, pricepi?

— Cred că da. Nu mi-am mai pus niciodată problema așa.

Will zâmbește chinuit și spune amabil:

— Fiecare trece prin viață în ritmul lui.

— Will are dreptate, admite Natasha. Îl mângâie pe umăr pe Hugo. Nu-i nimic, cu toții avem de învățat.

Inspir adânc, mă întorc spre Will și, de parcă ultimele minute n-ar fi existat, îl întreb:

— Acum e înțelegătoare? Mama ta, adică.

— Da, spune el. I-a luat ceva. Dar odată ce mi-am dat seama că grija ei venea din iubire, am devenit mai apropiați ca oricând. Acum chiar înțelege că pur și simplu ăsta sunt – și-l adoră pe Ramos.

— Foarte bine, zic și ni se servește mâncarea.

În timp ce mâncăm, Natasha îi întreabă pe Will și pe Ramos care e următoarea destinație și discută despre planurile lor de călătorie. Piciorul lui Hugo îl atinge pe-al meu pe sub masă.

Mă trag încet de lângă el și nu spune nimic. Doar stă tăcut, aplecat deasupra mâncării, până când terminăm prânzul și ieșim în stradă, să ne luăm rămas-bun de la Will și Ramos. Le urează încet drum bun, o sărută pe Natasha pe obraz și apoi se întoarce spre mine. Mă dau mai la o parte și o iau din loc.

— Oli, spune. Oli, așteaptă.

Lungesc pasul spre gară.

Hugo mă ajunge din urmă în capătul scărilor.

— Oli, spune și mă ia de mână. Îmi pare rău, bine? Am spus o prostie. Nu mi-am dat seama ce înseamnă. Nu chiar. Dar acum înțeleg. Și îmi strânge mâna. Învăț. Chiar învăț.

Ridic privirea.

Ochii lui mă caută. Căprui-închis, cu striațiile verzi. Când privirea lui se oprește asupra privirii mele, mă doare. Pentru că mă vede. Chiar mă vede. În toate detaliile. Și mi-e groază. Mă gândesc: *Ce vede? Ce poate să afle?*

Până ajungem la apartamentul meu, mi-au amorțit degetele. Hugo îmi spune că am buzele vinete și că o să-mi pregătească o baie. Îmi fac un ceai la bucătărie, cuprinzând cana în mâini ca să mi le încălzesc. Încet-încet, încep să-mi simt iar degetele, în furnicături ca niște steluțe.

— E gata, spune Hugo întorcându-se de la baie.

Îl urmez într-o cameră cufundată în umbre și tăcere. Lumina lumânărilor dansează pe gresie. Inspir. Santalul e portocaliu pe limbă. Petale uscate de trandafir plutesc pe apă, desfăcându-se pe măsură ce se umezesc. Rozul înflorește în roșu-sângeriu. Încep să mă dezbrac. Hugo, sprijinit de tocul ușii, privește în liniște cum îmi dau jos strat după strat de haine.

Îmi las lenjeria să alunece în jos, pe podea. El se întoarce cu spatele.

— Nu intri cu mine? întreb.

Ridică privirea, zâmbind nesigur.

— Nu știam dacă vrei…

— Te rog, îi spun și atunci vine pe gresie, ridicând brațele. Îi apuc puloverul de la șolduri și i-l ridic până la gât. Ești prea

înalt! îi zic râzând. Dă-ți-l singur jos!

Zâmbește sfios și și-l trage peste cap. Apoi își dă jos blugii și șosetele și rămânem amândoi în penumbră. Respirând ușor. Pășește mai aproape, ca să-și lipească trunchiul dezgolit de al meu, îmi ia cu blândețe fața în palme și-mi șoptește:

— Te iubesc *atât* de mult!

Ca un râu de munte curgând în șuvoi alb pe granit, cuvintele lui netezesc asperitățile. Încet, cu timpul, tot auzindu-le, o să roadă în mine până nu mai rămâne nimic.

Hugo se vârâ în cadă. Mă bag și eu și mă așez între picioarele lui, cu spatele lipit de trunchiul lui. Mă cuprinde cu brațele, lăsându-și bărbia pe umărul meu. Încep să mă dezgheț. Căldura îmi revine în oase.

— Ești bine? îmi șoptește la ureche.

— Da, de ce?

— Respiri ciudat.

— Da? spun prefăcându-mă surprinsă. Cred că e doar cald aici.

Hugo îmi dă drumul din brațe. Simt cum mi se răcește într-o clipă pielea umedă fără atingerea lui. Tremur.

— Nu, bâigui. Ține-mă în brațe.

Mă ține, dar nu e destul.

— Mai strâns, spun.

— Sigur te simți bine?

Încuviințez. Fără să zic nimic. Pentru că, deși mă uit la petalele de trandafir care plutesc delicat la suprafața apei, mintea mea e deja sub ele. Sub linia de plutire. În umezeala întunecată. Mă gândesc la pielea mea. Și la pielea lui. Și cum se descuamează chiar acum. O constelație de murdărie și carne

moartă. Toate aceste bucățele de piele, risipite ca solzii de pește într-o baltă de sânge.

— Mai strâns, șoptesc.

nisip gri

Mergem la Brighton într-o mașină pe care a închiriat-o Hugo pentru weekend. Nu știu de ce-a ales să mergem la plajă în ianuarie, dar în timp ce părăsim orașul și spațiile dintre clădiri se prefac în câmpuri, mă bucur că ies cu el în aer liber.

Hugo mă ține de mână, chiar dacă mașina are cutie de viteze manuală. Trebuie să-i dea drumul de câte ori schimbă viteza, ca apoi să și-o lase la loc în poala mea, luându-mi mâna într-a lui.

Oprim la o benzinărie să facem plinul și să cumpărăm mâncare pentru drum. Înapoi pe autostradă, îl hrănesc cu bomboane de ciocolată, râzând când îl văd cum le înfulecă din mâna mea ca un copil.

Conducem în liniște. Și nu e stânjenitor. Nu caut cuvinte. Pentru că, deocamdată, e absolut perfect.

Hugo a rezervat apartamentul pe care l-am închiriat pentru weekend, așa că descopăr cu uimire că e chiar pe plajă, cu ferestre mari din sticlă dând spre mare.

— Mamă! exclamă Hugo lăsând cheile pe masă. Ce priveliște!

— Da, spun, lăsându-mi genții le să cadă la picioare. Întorcându-mi privirea de la apă. Să mergem pe promenadă? Poate cumpărăm niște ingrediente pentru cină?

— Sigur, zice el, desfăcând fermoarul genții lui. Dar, înainte, am să-ți dau ceva.

— Ce anume?

Scoate un cadou împachetat din geantă. Hârtie maro, cu o fundă subțire, albastră.

— Parcă ne-am înțeles să nu ne facem cadouri!

— *Tu* ai zis „fără cadouri“, spune cu un zâmbet, întinzându-mi-l.

— Dar eu nu ți-am luat nimic.

— Eh, ziua mea a fost luna trecută, spune dând nepăsător din mână.

— N-am împlinit *încă* treizeci de ani, spun și iau șovăitor cadoul, desfac funda, dau la o parte hârtia de împachetat și scot de acolo o carte. *Poeme alese* de Marianne Moore.

— Ai mai citit ceva de ea? întreabă.

Clatin din cap, simțind că-mi dau lacrimile.

— Ești bine? mă întreabă.

Dau din cap.

— Mai mult decât bine.

Mă cuprinde în brațe, cu tot cu carte. Simt cotorul ei înfigându-mi-se în burtă. Dar durerea surdă pare îndepărtată, de parcă ar veni din alt timp.

— Sunt mai fericit decât îmi amintesc să fi fost vreodată, spune.

Cuvintele lui sunt piele și os.

Iar eu sunt aer.

Mergem pe promenadă, până la debarcader. Becurile aprinse care alcătuiesc DEBARCADERUL BRIGHTON sunt aurii pe cerul mohorât. Hugo mă ține de mână. Mă trage spre

debarcader. Valurile scaldă pilonii. În depărtare, undele se învălurează ca niște trupuri răsucindu-se sub o pătură.

— Vino, spune. Jos e un târg de distracții.

Pășim de pe betonul solid pe debarcader. Scândurile de lemn. Prin golurile dintre ele, văd oceanul. Năvălind și retrăgându-se. Spumă albă legănându-se. Respirația îmi devine agitată. Simt gust de sare. Îl simt în mine. Până când, dintr-odată, nu mai pot să respir. Mușchii parcă îmi îngheață bocnă. Îl trag pe Hugo înapoi de mână.

— Ce-ai pățit? mă întreabă.

— Nu mă simt prea bine, bâigui.

— Ți-e rău?

— Nu știu.

— Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

— Mi-e doar frig, îl mint. Putem să mergem acasă?

— Sigur, spune și pornim înapoi spre centrul orașului.

Pe drum, trecem pe lângă doi pescari. Unul dintre ei trage firul din apă. Cu un pește agățat în cârlig. Îl târăște prin apă și-l azvârle pe nisipul cenușiu.

În drum spre casă, găsim un magazin, cumpărăm legume, tofu și pastă de curry verde și le cărăm acasă.

În bucătărie, tai morcovi și broccoli. Hugo are un fes cu moț pe cap, pantaloni largi, un pulover de lână și cercelul meu lung în ureche. Taie tofu și dovlecei, furișându-se din când în când la blatul meu, să fure bucăți de morcov. Îl ciupesc jucăuș de ureche.

— N-o să ne mai rămână deloc pentru curry.

Râde și mai fură o bucată, vârând-o iute în gură, până să apuc să i-o iau.

Mâncăm cina pe canapea. Afară, noaptea e atât de adâncă, încât marea se pierde cu totul în beznă. Răsuflu ușurată.

— Să ne uităm la un film? propune Hugo.

— Sigur, spun, tu alegi.

Hugo alege o comedie romantică siropoasă și adorm înainte să se întâmple ceva.

Mă trezesc cu buzele lui pe obraz.

— Haide, îmi șoptește luându-mă în brațe. E ora de culcare.

Când mă trezesc, dau de un cer albastru-macrou, cu norișori albi succedându-se ca solzii de pește. Marea e largă, gri-spălăcit. Îi întorc spatele și văd că Hugo mi-a pus cadoul pe noptieră. Iau cartea și o deschid la întâmplare. „Un mormânt“.

Mă trece dintr-odată un fior, încrețindu-mi pielea cum încrețesc valurile marea din adâncuri. Citesc cu voce tare. Dar, cu fiecare nouă propoziție, cuvintele parcă se încheagă. Se întăresc. Îmi stau în gât ca niște cuburi de gheață.

Las cartea, simțind cum mă apasă greu pe burtă.

Hugo se întoarce spre mine, mă sărută pe obraz.

Zâmbesc și-l sărut pe buze. Își scoate mâinile de sub plapumă și-mi ia fața în mâini. Mă sărută. Mai întâi ușor. Apoi apăsat. Îmi sărută gâtul. Sânii. Burta. Îmi prinde șoldurile. Mă întoarce ușor. Așa că acum sunt cu fața spre ferestre. Cu fața spre mare. Îl simt cum își face loc cu grijă în mine. Întâi mai ușor. Apoi mai adânc.

Și mă simt bine. Chiar mă simt bine. Până când nu mă mai simt. Pentru că mă uit la mare, un mormânt săpat adânc. Și-mi închipui toate vietățile care au murit în ea. Fundul mării, un cimitir subacvatic în care carnea se lasă și se descompune.

Devine mâl și nisip. Nisip cenușiu. Compus din ochi de pește, bucăți de piele, și oase, și solzi.

Și, dintr-odată, sunt o apă care curge. Sub apă. Sub oglinda ei. Sub punte. Mă alungesc ca să las pe cineva să pătrundă. Mă rup. Simt mâna lui AJ pe coapsa mea. Înlemnesc. Toți mușchii mi se încleștează pe oase. Atât de tare și de strâns, că oasele stau să mi se frângă. Să se prefacă în mâl și nisip. Nisip cenușiu. Un cer din solzi de pește.

Mațe de pește. Plouă cu mațe. Un trup. Îmi amintesc. De ce n-ai țipat și gata?

Corpul își amintește mereu.

— Oli?

Mă uit peste umăr. Tremur, respir sacadat. Îl văd pe Hugo. E foarte palid.

— Oli, ce-ai pățit? E îngrozit. Îmi pare rău! spune. Orice-aș fi făcut, îmi pare rău!

Se retrage. Dar încă îl simt. Înăuntru. Acolo. Mă țin de burtă. Mă fac ghem. Mă legăn înainte și înapoi.

Totul se leagănă înainte și înapoi.

Hugo mă ia în brațe.

— Îmi pare rău, Oli, zice. Îmi pare rău.

Mă ține în brațe până mă liniștesc. Până când pot să respir. Până când spun:

— Nu pot să fiu cu tine.

Iar atunci îmi dă drumul.

nisip albastru

Hugo se șterge din viața mea ca o cicatrice. Roz preschimbat în alb. Așa că, pe măsură ce zilele se prefac în săptămâni, încă îl văd pe piele de câte ori mă dezbrac.

La galerie, Natasha nu mă mai întreabă ce s-a întâmplat. Nu mai aud nici un „De ce?“. E o ușurare, pentru că nu am nici un răspuns.

Astăzi e deja aici când ajung.

— Ți-ai verificat e-mailurile? întreabă.

Îi pun cafeaua pe birou.

— Nu, spun. De ce?

— O mai ții minte pe Alison Waite, cea care organizează călătoria în Antarctica?

Îmi amintesc ce s-a întâmplat în urmă cu un an. Mormăi:

— Da, de ce?

— Ei bine, expediția e luna viitoare, iar custodele care a preluat-o când i-ai refuzat tu a fost nevoit să se retragă. Din motive de sănătate sau ceva.

Simt cum mă crispez din tot corpul.

— Încă te vor pe tine.

Clatin din cap.

— Oli, va fi un pas uriaș pentru tine! spune Natasha. Și deja i-am zis c-o să te gândești, adaugă.

Fără Hugo, weekendurile mele sunt lungi și plictisitoare. Devin turistă, încercând să petrec cât mai puțin timp în apartamentul meu. Un weekend mi-l petrec la Tate Britain. Următorul la Any Amount of Books. În weekendul ăsta merg la Galeria Națională.

De la apartamentul meu din Bethnal Green, merg pe Linia Centrală până la Holborn, apoi pe Linia Piccadilly către Leicester Square. Cerul este cenușiu și picură în felul ăla cu care m-am obișnuit deja: mărunt, cu stropi care mi se agață în păr și îmi pică pe obraji aproape pe nesimțite. Cu toată ploaia, un artist stradal își prezintă numărul în fața unor copii în pelerine de plastic. Caut mărunțiș prin buzunare, găsesc o liră și i-o arunc în pălărie. În galerie, mă dezbrac de hainele groase, lăsându-mi fularul, mănușile și paltonul la garderobă.

Ore în șir cutreier încăperi cu pereți roșii ca sângele și podele lustruite. Membrele îmi sunt grele. Simt o durere îndepărtată. Parcă sunt somnambulă. Până când un anumit tablou mă trezește.

E *Apollo și Dafne* de Piero del Pollaiolo. Portretul unui bărbat umflat de dorință. Congestionat. Și al unei femei care se preschimbă în copac. Care devine altceva. Brațele ei întinse, din lemn. Înfrunzesc. Un picior, scoarța încrețită. Rădăcinile înfipte în pământ. Nu se poate mișca.

Știu povestea.

Și îmi vine să-mi feresc privirea. Pentru că simt cum îmi crește o durere în coastă. Violet-violent. Mușchii își amintesc. Dar nu pot. Nu pot să-mi iau ochii de la ea.

Nu pot să-mi iau ochii de la coapsa lui, vârâtă sub a ei. Între picioarele ei. Desfăcându-i picioarele. Deschizând-o. Mâinile lui

învăluindu-i șoldurile. Țintuind-o. Ochii ei, întredeschiși. În plină visare. O idilă de vis. Un coșmar. Înghețul.

O aud cum țipă. *Chiar se întâmplă?*

Mă împleticesc în spate și mă prăbușesc pe canapeaua din mijlocul încăperii. Sângele care se prelinge din pereți. Piele moale. Un animal mort. Mă înfior.

Și, pentru prima dată în atâția ani, norii se deschid deasupra deșertului. Și simt că mi se umezesc ochii. Clipesc.

Lacrimile curg din mine ca ploaia. Umplând toate albiile de râu pe care le-a săpat el în mine.

nisip argintiu

Sosesc la hotelul mamei din Covent Garden chiar înainte de prânz. Are pereți albi și sculpturi din gard viu în față. La intrare sunt uși late de sticlă, cu ornamente aurii. Un bărbat la costum îmi deschide ușa.

— Bun venit! mă întâmpină.

Îi spun bărbatului de la recepție că mă văd cu Laura Winters.

— O clipă, îmi zice, ridicând receptorul să sune în camera ei. Puteți aștepta acolo.

Îmi arată un salon de lângă o fereastră uriașă ce dă spre o curte cu dale în carouri albe și negre. Luminițe colorate sunt agățate printre frunze. Un bărbat și o femeie sorb vin roșu din pahare la o masă din apropiere.

— Șampanie? mă întreabă o femeie care duce o tavă cu cupe de șampanie.

— Nu, mulțumesc.

Îndată se deschid ușile liftului și din el iese mama. Rochia ei de mătase are culoarea perlelor roz. Pe deasupra poartă un pardesiu lung, negru. Mă ridic să o întâmpin. Și, strângând-o în brațe, îi simt șira spinării, ascuțită și proeminentă. E mai slabă ca oricând.

Totuși, machiajul îi e impecabil. Buze roșii și suple. Gene negre. Pleoape aurii. Iar din urechi îi atârnă cercuri de argint atât de groase și de grele, încât îi trag lobii în jos. Arată ca un tablou. Și apoi îmi dau seama că nu arată ca un tablou datorită machiajului ei perfect executat, ci din cauza ochilor ei. Nu e nici o lumină în ei.

Se uită în spatele meu, prin foaier, și apoi spune:

— Deci unde e?

— Cine?

— Iubitul tău.

— Ce?

— Hugo.

— A, da, bolborosesc, amintindu-mi că ultima dată am vorbit de Crăciun. Nu vine.

— De ce nu?

— Ne-am despărțit.

— Poftim?

— Ne-am despărțit, mamă. Nu mai suntem împreună.

— Dar am bătut atâta drum ca să-l întâlnesc, spune.

Fac o pauză. Apoi ripostez:

— Și să mă vezi pe mine.

— Ei, știi că nu asta voiam să spun.

Și mă gândesc: *Ba exact asta voiai să spui*, dar aleg să nu mă iau la ceartă cu ea în foaierul hotelului.

— E în regulă, zic. Unde mergem să mâncăm?

Mama îmi spune că restaurantul la care a făcut rezervarea pentru prânz e la cincisprezece minute de mers pe jos și propune să luăm un taxi. Îl pune pe bărbatul de la recepție să cheme unul și curând o luăm din loc. Când sosim, sunt uimită de fațada modestă a restaurantului.

— Cred că e adresa corectă, spune, mijind ochii în telefon. Da, sigur aici e.

Înăuntru, mama îmi povestește că a căutat o oră întreagă un restaurant tocmai bun la care să mă ducă și zâmbesc, simțindu-i mândria sinceră că a descoperit locul ăsta de una singură.

— Au doar preparate vegetariene, spune.

O privesc pe deasupra meniului.

— Am observat. Foarte tare. Mulțumesc.

Zâmbește larg.

Momentul nu durează însă mult, pentru că în clipa următoare mă întreabă:

— Și? Spune-mi. Ce s-a întâmplat cu Hugo?

— Chiar nu știu, sincer.

Se încruntă.

— Trebuie să-ți fi dat un motiv.

— Eu m-am despărțit de el, mamă.

— Ce? spune, fără să se obosească să-și ascundă uimirea din glas. *De ce?*

Ridic din umeri.

— Ți-am zis, nu prea știu.

— Păi nu poți să te împaci cu el? întreabă. Sunt sigură că nu e prea târziu.

— Nu vreau să mă împac cu el, bine?

— Dar era un iubit atât de bun, spune și, dat fiind că nici măcar nu l-a cunoscut, sunt sigură că vrea să zică: *Era ceva stabil. Îți oferea siguranță*.

Dar e și un sâmbure de adevăr aici. Chiar *era* un iubit bun. Era totul. Ca oceanul: deschis, generos și vast.

Frumos. Chiar și când te îneci în el.

— Pur și simplu nu înțeleg, spune.

Și mă simt plutind în derivă pe marea memoriei.

Pur și simplu nu înțeleg. Iar și iar.

Zi-mi ce-i cu tine, Oli, Te rog. Mi-a spus Hugo. Mi-a spus Maggie. Mi-a spus Mac.

Iar eu nu pot.

Căci culoarea pe care o văd înăuntrul meu nu există. Nu are denumire în nici o limbă. Nu ai cum să descrii forma acestei dureri. Cum sclipește în lumina soarelui. Cum mă copleșește până când n-o mai văd decât pe ea. Aici. Acolo. Pretutindeni.

Hugo îmi apare înaintea ochilor. Mlaștina de la marginea memoriei se încheagă și mă trezesc înapoi în apartamentul meu, privindu-l cum se înfioară din tot corpul. Văzându-l cum se dă în spate rănit. Cu inima frântă. Și îmi vine să mă duc într-un suflet la el. Să-l iau în brațe.

Dar, într-o clipită, curentul își schimbă direcția, iar amintirea se afundă înapoi în adâncuri. Acum chipul îi e apos și șters. Timpul îi dezintegrează cuvintele. Și simt că alunec în golul acela fără răspunsuri, în peștera dorului albastru.

— Te simți bine? mă întreabă mama.

Îmi dau seama că mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Da, zic, ștergându-mă la ochi cu mâneca.

— Îmi pare rău, spune. Hai să vorbim despre altceva.

Dau din cap și ea începe să vorbească despre tata.

— Acum e în America. Îl știi doar… Mereu pleacă la câte o conferință. Mereu vânează vreo afacere nouă promițătoare… Îi tot spun că e cazul să se pensioneze.

Și-mi dau seama pentru prima dată cât de vag descrie cu ce se ocupă tata. Poate că asta arată cât de puține știe și ea de fapt.

O întreb ce-a mai făcut *ea* și-mi răspunde:

— O, știi doar, îmi fac de lucru. Joc tenis cu Abigail. O mai ții minte pe Abigail, nu?

— Cred că da.

— Iar Fenella a înființat un cerc de lectură cu o altă femeie, Lily. Acum citim o carte de Margaret Atwood – ai auzit de ea?

Râd.

— De ce râzi?

— Ei, nu contează. Da, am auzit de ea. E *Povestea slujitoarei*?

Mama clatină din cap.

— Nu, se numește *Alias Grace.*

— Mi se pare grozav că citești.

— Citesc foarte lent. Dar îmi place, chicotește mama.

Ia o gură de vin.

— Dacă vrei, ți-aș putea recomanda câteva cărți.

— Mi-ar plăcea mult, spune zâmbind.

După ce luăm prânzul, propun să ne întoarcem pe jos la hotel, dar mama, care e pe tocuri, insistă să luăm un taxi. După ce așteptăm un sfert de oră, zic:

— Haide, nu e departe – și pornesc.

Ezită, dar mă urmează.

Mergem pe lângă buticuri și cafenele pitorești. Un cuplu trece pe lângă noi, cu un teckel. Dăm colțul și, când realizez dau seama unde ne aflăm, simt un strop de ploaie în păr. Și apoi încă unul.

— Oli…, spune mama, dar nici nu apucă să-și termine propoziția, că se deschide cerul și începe să toarne cu găleata.

— Repede! îi zic luând-o de mână. Galeria mea e puțin mai încolo. Fugi!

Când ajungem la galerie, suntem ude leoarcă. Îmi tremură mâna pe chei, de grabă să descui ușa. O deschid și dăm buzna

înăuntru. Aprind luminile și mă uit la mama. Părul îi e lins și lipit de față. Rimelul îi curge pe obraji în pâraie negre. Rujul i s-a întins. Arată ca o acuarelă lăsată afară, în ploaie.

Sunt gata să-i cer scuze că am insistat să mergem pe jos, când izbucnește în râs, o adevărată erupție sonoră țâșnind din adâncul ființei sale. Și atunci încep și eu să râd. În jerbe de argint roz. Total și fără regrete. Și e tare plăcut. Dezlănțuit și nesupus.

Trăgându-și sufletul, mama deschide ochii. Acum se întrevede o lumină în ei. O scânteie timidă. Șterșă, dar e acolo. De neclintit. Ce să mai, e magnifică.

Ne uscăm în baie sub uscătorul de mâini, chicotind ca două puștoaice. Apoi ieșim în galerie și îi fac mamei turul, să vadă expoziția noastră. Desene cu nori lunecă pe pereți, luând alte forme în fiecare ramă.

— Știi, când eram mică desenam, îmi spune mama. Îmi plăcea la nebunie. De fapt, multă vreme mi-am dorit să devin artistă.

— Nu mi-ai mai zis niciodată.

— N-am mai zis nimănui, mărturisește ea. Și adaugă: Cred că e minunat ce faci aici.

Și parcă toată depărtarea și dorul dintre noi se închid dintr-odată, după ani de zile. Acum, în clipa asta, e aici cu mine.

Afară, ploaia s-a mai domolit.

— Vino, îi spun. Vreau să-ți arăt ceva.

Încui galeria și o luăm pe stradă, până la un semafor.

— Unde mergem? mă întreabă.

Semaforul pentru pietoni se face verde și traversăm.

— Aici, îi zic.

Ne aflăm în fața unui magazin cu materiale pentru artiști.

Înăuntru, mama îmi spune că nu mai poate desena de-acum.

— Ba sigur că poți, zic îndrumând-o spre raionul cu materiale pentru desen, de unde îi aleg un set de creioane și un caiet de schițe.

— Ar trebui să-ți iei și tu ceva! spune.

— Ai dreptate, zic, alegându-mi un set de creioane și un caiet.

— Ne asortăm, spune și încep să râd.

Achităm ce-am cumpărat și, când ieșim, o văd pe mama strângându-și radioasă la piept sacoșa cu materiale.

În seara aceea, când mama e în drum spre aeroport, îmi scot caietul și creioanele din punga maro de hârtie. Mă așez în mijlocul livingului, pe podea, și mă întreb ce să desenez. Mă uit afară, la copacul de dincolo de geam, la crengile lui desfrunzite. Golașe și noduroase. Mă apuc să le desenez, crengi răsucite în amurg ca niște râuri întunecate. Și, cu toate că mai sunt săptămâni bune până la primăvară, împodobesc ramurile copacului cu muguri roz. Gata să înflorească.

Doar câteva ore mai târziu, mă trezește în toiul nopții vibrația telefonului pe noptieră. Mă uit la ecran și văd numărul australian. Văd că mai am cinci apeluri pierdute. Răspund.

La capătul celălalt se aud suspine. Plâns isteric. N-am mai auzit niciodată un sunet ca ăsta.

— Ce e? spun înnebunită. Mac? Ce s-a întâmplat?

D a r d e j a ș t i u .

nisip roșu

E ca și cum corpul te ia sub aripa lui. Te duce în altă parte, într-un loc sigur, adăpostit; te duce într-un loc în care nu simți *nimic*. Nici uraganul. Nici briza. Nici nisipul ca un vârtej de gheață sfărâmată vâjâind pe lângă tine. Nici focul. Corpul tău te poartă departe ca să nu auzi tunetul. Ca să nu conștientizezi ruptura, sfâșierea. Corpul te ia sub aripa lui ca să poți respira o vreme.

Dar toate furtunile trec până la urmă.

Iar curând aud roțile coborând din burta avionului. Îmi trosnesc urechile. Și apoi avionul aterizează săltând. Agățându-se de pistă. Frânând atât de tare, că simt cum mă împinge în față pe scaun, cu centura strânsă bine pe abdomen.

Toate furtunile trec. Și după ce trec, te târăști afară și vezi că lumea nu mai e deloc cum era. Pereți crăpați, crengi rupte, acoperișuri prăbușite. Râul e întunecat și mâlos, gălbui pe margini. Apa tulbure e presărată cu frunze, gunoaie și rămurele frânte.

Îmi scot geanta din compartimentul de deasupra scaunului, cobor din avion odată cu ceilalți pasageri și, de cum ies din aeroport, nu *văd* că lumea nu mai e deloc cum era, ci o *simt*. Simt cât de mare, cât de copleșitor de imensă e țara asta, cu pustiurile ei de nisip roșiatic, și îmi vine să plâng. Acum pare

vastă, însă pe vremuri părea măruntă, Maggie – de parc-am fi fost doar noi două în cameră.

Îmi iau valiza de pe bandă, trec de vamă și ies.

Pământul, dacă pe vremuri părea mic, acum e mare. Dar cerul – cerul, dacă pe vremuri părea mare, acum e mic. E prea aproape de mine, mă apasă, mă sufocă. Și așa simt tot frigul și toată durerea.

Drumul cu taxiul e lung. E aglomerat și plouă, iar în scurt timp mi se face rău de la prea mult stat cu ochii în telefon. Ridic privirea și mă uit pe geam. Clădirile de afară se învălmășesc prin sticla stropită de ploaie.

Aerul din taxi miroase a pânză călcată cu abur și odorizant cu vanilie.

— Pot să cobor geamul? întreb deschizându-l deja, aproape anxioasă, de parcă aerul de-aici n-ar mai fi aievea.

— Dar plouă, domnișoară.

— Nu mă deranjează, șoptesc închizând ochii și lăsând ploaia să-mi răpăie pe față, lăsând anii să se scurgă pe lângă mine, până când urc în cele din urmă pe bancheta din spate a mașinii lui Mac, îi strâng mâna și o ating pentru prima dată. O ascult când își rostește numele liliachiu-catifelat.

Maggie.

Nici nu apuc să-mi las jos gențile, că brațele lui Mac mă învăluie ca într-o pânză violet. Tremur și mă strânge mai tare, și plutim așa împreună, într-un spațiu ciudat, minunat și blând. Ca și cum lumea și-ar ține o clipă respirația. Și spațiul și-ar pierde toată asprimea.

Dar apoi o văd pe Coco ieșind din dormitorul lui Maggie, cu o jucărie de ros în gură. O lasă la ușă, vine la picioarele mele, îmi linge glezna și simt cum mă prăvălesc în absența albastră din spatele ei, cum mă cufund, mă destram.

Mac își pune ambele mâini pe umerii mei. Ochii lui sunt un lac gata să se reverse, întunecat și plin.

— Nici n-am cuvinte să-ți spun ce dor ne-a fost de tine, zice.

Și îmi vine să-i spun și eu ce dor mi-a fost de ei, ce dor mi-a fost de *casă*, dar mi s-a pus un nod în gât.

— Ți-a scris o scrisoare, spune. Stai așa.

Dispare în camera lui, reapărând câteva clipe mai târziu cu o bucată de hârtie împăturită.

— Știu deja ce spune în ea, recunoaște. A trebuit s-o scriu eu în locul ei.

Mă uit la bucata de hârtie din mâinile mele de parcă aș ține o bucată din Maggie.

— Nu știu dacă sunt pregătită, spun clătinând din cap.

— Nu-ți face griji, zice și ia scrisoarea înapoi, așezând-o pe măsuța de cafea. Altă dată.

Dorm în patul lui Maggie.

E totul și nimic. Ca un sărut de rămas-bun. Pentru că, oricât de strâns m-aș înfășura în pături, oricât de strâns m-aș agăța de marginea saltelei, mă simt plutind în derivă în albastrul lui Maggie.

Mă poartă înainte și înapoi. Înainte și înapoi. De parcă ar fi fluxul. Mă inundă și se retrage, în aceeași noapte. Maggie e pretutindeni în jur. Nicăieri.

Inspir. Îmi umplu plămânii, am plămânii plini. Expir și ea îmi scapă.

Mă întorc pe partea cealaltă în pat, cu pleoapele umflate, iau telefonul și văd că Natasha mi-a redirecționat un e-mail de la Alison Waite. Titlul mă trezește într-o clipă. ANTARCTICA.

A acceptat? Te rog să confirmi urgent.

Închid ecranul și îngrop telefonul sub pernă. Surescitată și neliniștită de-acum, mă ridic din pat și merg la bucătărie. Neștiind ce să fac, fierb niște apă și pun mușețel într-un ceainic de sticlă, torn apă peste el și privesc cum se îngălbenește. Privesc cum se înmoaie florile. Privesc cum se desfac petalele. Și apoi iau ceainicul cu apă și flori și o cană, iau și scrisoarea de pe măsuța de cafea și ies pe balconul cu vedere la port. Apa mi se întinde în fața ochilor albastră, magnifică și vie, ca un corp pictat de Yves Klein.

Scumpa mea Oli,

Poate e o mângâiere să știu că totul se întâmplă deja. Că tot ce-a fost și tot ce va urma se întâmplă deja.

Trecut. Prezent. Viitor. Toate se întâmplă laolaltă.

Draga mea, în cosmos totul se leagă. Astfel, n-avem cum să ne pierdem unii de alții.

Știu că așa pare. Știu că suferi. Crede-mă, știu că suferi. Și știu că durerea e aievea. Simțim mâhnirea în corp, în oase. Acordă-i cinstea pe care o merită. E ceva omenesc. Din asta suntem făcuți. Și poveștile noastre la fel.

Dar crede-mă și când îți spun că pierderea e o iluzie. Despărțirile nu sunt pe vecie, căci totul e deja prezent, se face, se desface, se face la loc. Își schimbă doar forma, conturul, culoarea.

O șoaptă se face coastă, se face o meandră de râu, se face îmbrățișare, se face munte, se desface într-un sărut, se face scânteie, se face nor, se face ploaie, se face mamă, se face curent din adâncuri.

E pretutindeni în jurul tău, Ol. Totul e deja aici.

Pierdem oameni în forma pe care le-o cunoșteam și le-o iubeam.

Dar universul nu m-a pierdut, doar m-am făcut altceva.

Cu toată dragostea, în toate culorile,
Maggie

O țin în mâinile mele. În poala mea. O îmbrățișez.

Mac ajunge la un semafor. Mașina încetinește, se oprește de tot. Îi simt greutatea. Absența. Cutiuța asta. Mă minunez cât de puțin poate să rămână dintr-o viață de om, dintr-un timp ars și turnat într-o cutie, o cutiuță cu cenușă. Tot ce-a fost ea. Liliachiu-catifelat. Totul. Pulbere și fum violet.

Pierdem oameni în forma pe care le-o cunoșteam și le-o iubeam.

Strâng cutia la piept.

— Te simți bine, puștoaico?

Dau din cap și mi se prelinge o lacrimă din ochi. Mac se întinde și mi-o șterge cu grijă de pe obraz.

— Știu, spune, și eu.

Când coborâm din mașină, i-o dau pe Maggie lui Mac. A ieșit la o ultimă plimbare cu ea pe doc.

Un stol de pescăruși își ia zborul, umbrind o clipă umerii lui Mac, ca niște dansatori cerești. Mă uit în sus și-i văd cum se înalță în cercuri tot mai mult, până se fac mici de tot, ca niște firicele de cenușă purtate de vânt.

Sea Rose e legată la capătul docului. Mac îmi dă cutia și sare pe puntea de la tribord, cățărându-se peste cablul de siguranță cu ușurința unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr. Așa arată cineva care se întoarce acasă.

Îi întind cutia și o duce în cockpit, deschide tambuchiul și dispare pe scară. Mă uit în jos, la picioare, și zăresc porțiunea îngustă de apă dintre doc și carena lui *Sea Rose.* Mă văd căzând și rămânând blocată între ele. Apăsarea. Întunericul înțepător. În timp ce lumea din jur se contopește laolaltă. Totul e albastru mâlos. Mâl din adâncul oceanului.

Dar apoi îl aud pe Mac mișcându-se sub punte, sub mare. Și îmi amintesc că e și ea acolo, cu el. Simt cum pătrunde în mine aerul într-o rafală dulce și profundă. E ca și cum te-ai scufunda sub un val, în toiul nopții. Întind mâna, prind cablul de siguranță, expir și traversez culoarul de apă. E ca și cum ai traversa orizontul, din deșert până la cer.

Pe punte, îmi tremură picioarele. Mă sprijin de catarg și închid ochii. O simt pe *Sea Rose* cum mă leagănă. Cum mă liniștește. Mă adoarme. E stranie, și totuși familiară, familiară, și totuși stranie. Legănarea asta, înainte-înapoi. Înainte-înapoi. Respir. Inspir-expir. Înainte-înapoi.

Așa se simte cineva care se întoarce acasă.

Vântul din port de-abia ne împinge până la capuri, dar îl cunosc pe Mac: n-o să lase zgomotul motorului să înece ultimul drum pe mare al lui Maggie. Așa că plutim în derivă – ore în șir, poate – spre capuri, câte o rafală umflându-ne pânzele și împingându-ne înainte.

Când trecem de Capul de Nord, vântul se întețește și *Sea Rose* se ridică pe valuri. Mă cațăr pe parapet și mă așez cu

picioarele atârnând peste bord, trasând linii în apa mătăsoasă cu degetele de la picioare. Marea îmi stropește pulpele. Pufnesc în râs. O crăpătură în peretele înalt al coastei pare să schițeze un zâmbet.

Mă uit peste umăr la Mac. Ține o mână pe timonă și cealaltă pe cutia de lângă el.

În spatele lui, Marea Tasmaniei se întinde ca un om la plajă. Și parcă anii se desfiră până când mă văd aici, într-o rochie de mătase, acuzând un bătrân cu barbă albă că m-a răpit.

— Mă bucur nespus că am leșinat pe barca ta, îi zic.

— Ce-ai făcut? întreabă.

Râd clătinând din cap.

Deasupra, pânza slăbește și începe să fâlfâie, aripi albe, uriașe fluturând. Mac se apleacă și trage de parâmă. Și, ca o pasăre de mare, ne luăm zborul. Mac zâmbește larg cât tot orizontul.

Navigăm printr-un tablou de sunete. Fără cuvinte, doar galbenul apelor străpunse de soare. Rozul de la vârfurile degetelor lui Mac bătând darabana în timonă. Albastrul lin al brizei ce suflă printre pânze.

Navigăm printr-un tablou de sunete, până la Pittwater, unde fluviul Hawkesbury se varsă în mare. Și, când pânzele coboară, îmi amintesc o poveste cu pârâuri, lacuri adânci și cum se întâlnesc la gura de vărsare. Și cum ne reîntâlnim cu toții la sfârșit.

Mac ridică cutia și zâmbește pierit.

— E timpul.

Îl urmez la proră, unde deschide cutia. Deschide norii. Îmi deschide pieptul.

Și atunci o văd. E nisip. Scoici sfărâmate.

Doar m-am făcut altceva.

— Îți mulțumesc, spune Mac, că m-ai ajutat să văd.

Îmi pun mâinile pe ale lui, ca să nu-i mai tremure atât de tare. Împreună, o turnăm în mare. Și așa devine parte din ocean, parte din oceanul meu. Se face curent din adâncuri. Scoici purtate de valurile verii. Maggie se face altceva.

— Am citit scrisoarea, spun.

— Mă gândeam eu.

— Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că ești pe o barcă după ce-ai jurat că nu mai ieși niciodată în larg. Mac bate ușor cu palma bancheta de lângă el. Vino încoace, puștoaico, spune încredințându-mi timona.

Vin prin cockpit și mă așez lângă el, luându-i locul la cârmă. Mac se întinde și trage de vela mare. Mă uit în sus și văd cum se netezesc faldurile pânzei de deasupra. Barca se ridică pe valuri. Închid ochii, inspir adânc și simt cum mă umplu cu un nor de sare.

Trecându-și brațul pe după umerii mei, Mac mă strânge tare la piept.

— Ce-o să faci de-acum, puștoaico?

Mă uit spre sud, peste brațul lui Mac, către largul oceanului, în depărtare. *Se face nor. Se face ploaie. Se face mamă.*

Și îmi amintesc când mi-a spus că toate sufletele din lume se întorc în Oceanul Antarctic. Că toți mergem acasă. Și mi-o imaginez purtată într-acolo de curenți.

— O să mă duc, îi spun lui, ei, îmi spun mie. Trebuie.

Râde. Sunetul e portocaliu-cald.

— Mi-a zis că asta o să spui.

gheață de mare

nor

— ...coborârea în Ushuaia. Ne așteptăm să aterizăm în aproximativ douăzeci de minute. Ora locală este nouă și șaptesprezece minute dimineața.

Obrazul mi-e rece pe geam. Deschid ochii și văd cum pământul se întinde spre noi, ițindu-se printre nori. Avionul se înclină și alunecăm în alb, ieșind apoi deasupra coastei unui munte de culoarea trăsnetului, un violet străvechi, profund ca timpul însuși. Gene de zăpadă nămoloasă îi pictează crestele în cenușiu. Avionul se înclină din nou, coborând mai jos de gâtul abrupt al muntelui, și-i trece de umăr. Ating geamul cu palma; sticla e franjurată cu țurțuri micuți. Trasez cu degetul corpul violet întins în fața mea.

În timp ce coborâm, se vede tot mai clar, cu pistruii lui de pământ roșu. Copaci verzi ca niște pori în pielea muntelui. Prin care inspiră și expiră, inspiră și expiră. Răsuflarea mea aburește geamul. Șterg albul cu mâneca și văd cum se desface pământul în albastru. Umbra avionului plutește pe apă.

Roțile ating pista. Se trag frânele. Presiunea scade de cum încetinim. Casc și mi se desfundă urechile. Îmi place la nebunie când se întâmplă așa: cum nici nu realizezi că ai dat prea puțină atenție condițiilor din lumea exterioară până nu le acorzi iarăși mai multă. Mâhnirea de pildă – e o sfâșiere, o rană

deschisă, care te lasă vulnerabil, hipersensibil la frig, la șoapte, la lumină. Mă sprijin în spetează. Fața lui Maggie îmi apare în fața ochilor la fel de brusc cum mi s-au desfundat urechile și îmi simt inima izbindu-se de coaste în pulsații violet-aprins dintr-odată accelerate.

Afară, odată ce avionul se oprește, peisajul de dincolo de pistă prinde contur. Primul lucru pe care-l observ sunt florile sălbatice, lujeri lungi presărați cu roz-pastel, roșu-aprins, portocaliu-cretos. Apoi văd iarba verde-gălbui, asprimea tufelor, duritatea peisajului.

Debarcăm și, străbătând pista, mă învăluie strâns adierea vântului. Tremur înfrigurată din șira spinării și până în picioare.

O femeie cu păr argintiu și pomeți lați se uită la mine și spune:

— Ai simțit?

Dau din cap, suflând un norișor de căldură albă. Trag aer în piept. Gerul îmi mușcă plămânii cu o poftă pe care n-am mai simțit-o niciodată. Femeia zâmbește.

— Așa e în Antarctica.

Ushuaia, locul unde îmi voi petrece următoarele zile, e un pâlc de case viu colorate, cu picățele de beton cenușiu printre ele. Flori sălbatice se ițesc prin crăpăturile din asfalt. Străzile se fărâmițează pe margini. Pereții de beton nevăruiți au pete de umezeală. Vopseaua se scorojește. Și totuși, orașul nu pare nici neterminat, nici în ruine; pare doar expus la intemperii.

Îmi ard gambele de la plimbarea prin oraș, urcușul de la hotelul meu de pe malul apei fiind mai abrupt decât m-am așteptat. Mă așez pe niște scări din beton ca să-mi trag sufletul.

O localnică trece pe lângă mine cărând un copil în spate. Schițez un zâmbet, străduindu-mă să-mi potolesc gâfâitul. Femeia nu e deloc asudată.

Apoi pleacă și rămân singură aici, cocoțată pe niște scări deasupra Ushuaiei. Mai jos sunt mașini și camioane înnoroite. Se aud țipetele copiilor care se joacă pe o străduță, cântecele cocoșilor. Mai departe e canalul Beagle, astăzi oțel striat. Mai încolo e insula Navarino, cu munții ei acoperiți de zăpadă ce licărește galbenă în bătaia soarelui. Și, dincolo de aceste vârfuri scânteietoare, știu că e strâmtoarea Drake, care se întinde tocmai până-n Antarctica. Peste trei zile voi ieși din canalul Beagle în albastrul de dincolo. Cândva, văzând cum se șterge uscatul, simțeam că mă apropii încet-încet de casă. Că pătrund în vid. În albastrul monocrom. Dar acum albastrul e copleșitor. Aici. Acolo. Pretutindeni. În mine. Umplându-mi plămânii până mustesc de apă. Sfâșiindu-mă. Simt că mă cuprinde panica. Mi se încing oasele. Nu pot să respir.

Dar apoi o rafală de vânt mătură orașul și urcă pe scări. Mă învăluie. Transpirația mi se răcește pe piele. Îmi desfac buzele. Vântul are gust de sare. Inspir mirosul de pene de păsări, noroi și încă ceva, nu știu ce e, ceva vechi, ceva cu totul necunoscut mie.

Îmi imaginez că vântul acesta s-a rotit mai întâi în Antarctica și că s-a născut din tăcere. Îmi imagineze cum s-a învârtoșat, cum și-a schimbat forma, cum și-a schimbat direcția. Îmi imaginez cum a lins apa mării, cum a zgâriat-o și cum a dezgropat valuri din adâncuri. Îmi imaginez cum a țipat în noapte, de se zgâlțâiau genunchii marinarilor.

Și, cum mi se agață în păr, înălțându-se în spatele meu, în corp mi se înfiripă un soi de venerație, un respect profund și

neclintit pentru aceste ierburi aspre, pentru acea mamă cu copilul ei, pentru pământul acesta violet, pentru acești oameni, pentru toate aceste flori sălbatice.

E un vânt sălbatic. Aprig, amar și viu. Ushuaia rezistă.

Și în acest gând îmi găsesc alinarea. Căci și eu rezist.

Îmi petrec după-amiaza într-o pădure care nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum. Pe jos zac copaci căzuți, încât pe alocuri nici nu se vede pământul de sfărâmături. Ramurile albe ale copacilor zac scheletice, ca oasele de balenă pe plajă după ce timpul le-a ros carnea și mușchii. Mă gândesc la vântul sălbatic pe care l-am simțit pe limbă la marginea orașului și-mi imaginez ce ravagii a făcut în pădurile astea, cum le-a rupt, le-a sfâșiat și le-a sfărâmat.

Mă opresc o clipă să studiez un copac cu cel mai gros trunchi pe care l-am văzut vreodată. Îmi dau capul pe spate și văd că se întinde până hăt departe în sus, străpungând hățișul pădurii și înflorind în văzduh. Apoi aud trosnet de ramuri și mă întorc, văzând un cuplu tânăr pe cărare, în urma mea.

— *Hola!* spune femeia, lucind în umbra copacului uriaș.

— Scuze, zic și apoi încerc s-o rup pe spaniolă. *Yo hablo inglés.*

— A, râde tânărul. Nici o problemă, spune dând-o pe engleză fără efort.

Femeia îmi arată din cap copacul, peste umărul meu.

— Impresionant, nu?

— Nu-mi vine să cred cât de mare e!

— Aș spune că are câteva secole, speculează bărbatul.

— Măi să fie…, șoptesc uitându-mă iar în sus.

— Ești singură în Patagonia?

— Da.

Femeia îmi întinde mâna.

— Eu sunt Luciana și el e Martin.

Dau mâna cu ei.

— Oli.

— Vrei să te plimbi cu noi? mă întreabă Luciana.

— Sigur. Încotro mergeți?

— Încotro vrem noi, spune Martin ridicând din umeri.

Luciana zâmbește și-l sărută pe obraz.

— Perfect.

În timp ce ne plimbăm, Luciana îl ia de mână pe Martin, iar degetele li se împletesc ca rădăcinile copacilor contopindu-se sub pământ. Sunt mai tineri decât mine, dar cuvintele li se îmbină de parcă și-ar termina unul altuia propozițiile de decenii întregi. Între ei e o afecțiune sinceră, deopotrivă deschisă și strâns legată. Simți că se cunosc. Din felul în care se uită unul la celălalt. Din felul în care împart aerul, împart respirația. O mare deschisă, vastă și vălurită. Dacă te scufunzi în ea, devine incredibil de complexă. Scoicile de pe fund, cochiliile melcilor de mare și peștii care țâșnesc din peșterile de corali. Poate că asta e de fapt dragostea. Să știi ce se află în adâncurile cuiva.

Martin o întreabă ceva pe Luciana în spaniolă.

— Licheni, spune ea.

Martin arată spre un mușchi încrețit crescând dintr-un trunchi de copac.

— Licheni, îmi spune. Cresc în zonele cu aer curat.

Trag adânc aer în plămâni. Simt verdele încrețit desfăcându-se în mine. Aerul are gust de lemn mustind de apă și de pământ umed. Ciripitul păsărelelor plutește printre ramuri.

— A fost vreo furtună? întreb.

— O furtună? repetă Luciana nedumerită.

— Care a doborât toți copacii ăștia, explic.

Chicotește. Martin clatină din cap.

— Copacii ăștia au căzut cu decenii în urmă.

— Aerul îi conservă, spune Luciana.

— Îi *conservă*? repet. Ce vrei să spui?

— Patagonia e îngustă, avem marea în ambele părți; temperatura e aproape aceeași tot anul.

— Aici ești ca în frigider, adaugă Martin.

— Exact – iar asta împiedică lemnul să putrezească.

Luciana se ghemuiește și pune mâna pe un trunchi căzut, cojind o bucată de scoarță pentru a scoate la iveală verdele umed de dedesubt.

— Majoritatea sunt încă vii.

— Cum e posibil? întreb.

— Copacii trăiesc laolaltă – bate ușor în pământ – dedesubt.

— Când cade un copac, cei din jur îl hrănesc prin rădăcinile lor, îmi explică Martin mai pe larg.

Și, chiar atunci, parcă se mișcă pământul, căci îmi imaginez copacii îmbrățișați, hrănindu-se unii pe alții *dedesubt*. Cea mai profundă dragoste.

Luciana zâmbește.

— Pădurea. E o singură ființă.

În după-amiaza dinaintea plecării, Luciana și Martin ne iau pe mine și pe Joan de la hotelul din Ushuaia. Joan e o fotoreporteră din New York pe care-am cunoscut-o la micul dejun, când m-a rugat să-i dau siropul de arțar ca să și-l toarne peste mormanul ei de clătite. A fotografiat Antarctica în urmă

cu zece ani și acum revine să documenteze expediția noastră. Îmi spune că Antarctica mă va schimba. Mă întreb dacă un loc anume te poate schimba; *cum* te poate schimba locul acela.

Acum, stând pe bancheta din spate a jeepului Lucianei și al lui Martin, care tocmai iese de pe autostradă luând-o pe un drum de țară, mă întreb ce fel de om sunt. Ce fel de om sunt *astăzi*, am fost *ieri* și voi fi *mâine*? Simt că mă hurduc pe banchetă. Cum îți dai seama? Cum știi unde te sfârșești dacă nu știi unde începi? *Poți* să știi?

— Ia te uită! exclamă Joan, reglându-și aparatul foto prin geamul deschis.

Când jeepul cotește, vedem peretele de stâncă adâncindu-se în vale.

— Ce-i aia? întreabă Joan, arătându-ne o cărare ciudată care șerpuiește prin vale.

De-a lungul marginii ei pârjolite, trunchiuri golașe stau înfipte ca niște scobitori. Alți copaci zac prăbușiți, deși nu seamănă cu trunchiurile din pădure. Aceștia sunt albi, ca oasele coralilor; secătuiți de sânge, presărați pe malurile unei albii crăpate, în burta unei văi înverzite.

— Sunt tot copaci bătrâni? întreb.

Martin clatină din cap.

— Castori. I-au adus la începutul secolului ca să-i crească pentru blană, dar, când blana le-a devenit aspră și sârmoasă în noul mediu, i-au lăsat liberi.

— Guvernul tot încearcă de ani buni să scape de ei, pentru că distrug râurile, spune Luciana, luând-o pe un drum abrupt.

Jos de tot, parcăm pe pietriș, la marginea unui lac. Verde-smarald, neted și lin ca o foaie de sticlă.

— Vezi acolo, în depărtare? spune Luciana, arătând pe geam, dincolo de apă. Acolo e Chile!

Chile înseamnă vârfuri semețe. Mov în chenar violet-viu. Pământ zbârcit și scobituri ciudate. Albii erodate, de parcă și-ar fi afundat cineva cotul în versanții munților.

Coborâm din mașină. Joan fotografiază o tufă de flori sălbatice, apoi își îndreaptă aparatul spre lac. Îl lasă jos, se întoarce spre Luciana și spune:

— N-am mai văzut vreun munte de forma asta.

— Acolo a fost cândva un ghețar, explică Luciana.

Urma lăsată de un corp în acest *înainte*.

— Ce mai rămăsese din el s-a topit acum câțiva ani, adaugă Martin.

— Am pierdut zece în ultimii treizeci de ani. Luciana încuie jeepul. Au mai rămas doar trei pe care îi putem vedea în drumeții.

— Și aceștia se retrag și ei.

Mă uit la Joan. Are lacrimi în ochi.

— Imaginați-vă că ghețarii ăștia ar fi tablouri expuse la Luvru, spune ea, și s-ar topi pur și simplu de pe pereți. Oamenii nu-și dau seama că *și ei* fac parte din istoria noastră.

Cărarea pe care o luăm de la lac spre canalul Beagle trece printr-o pădure deasă. În timp ce mergem, Luciana îmi vorbește despre fagii din Patagonia, cum cei mici se scutură, presărându-și frunzele ca opalul pe pământul pădurii. Fiecare frunză are altă nuanță de potocaliu. De fapt, chiar dacă norii de deasupra sunt cenușii și grei, nu m-am mai plimbat niciodată printre culori atât de vii. Mușchi galbeni cu franjuri mov. Livezi în verde, albastru și alb. Rădăcini negre și sol roșu. O pictură impresionistă.

— Ciuperca asta, culeasă când trebuie, are gust de piersică, spune Luciana. Poporul yamana o numește *dulce dulce*.

— Cine e poporul yamana? întreb.

— Populația indigenă din zonă, răspunde ea.

— Cel mai sudic popor din lume, adaugă Martin.

— În limba lor, *yamana* înseamnă „om“.

— E o limbă incredibil de succintă, explică Martin. Au un cuvânt care înseamnă *frig care-ți cuprinde tot corpul*.

— Și alt cuvânt, spune Luciana, pentru a descrie privirea aia dintre doi oameni când amândoi așteaptă să facă celălalt ceva, dar nici unul nu face nimic, pentru că amândoi așteaptă să înceapă celălalt.

Văd ochii lui Hugo, negri și profunzi. Afundându-se în mine. Cunosc privirea aia. Albastrul dorinței și al dorului. Albastrul cuvintelor nerostite. Mă sprijin de un copac. Îi simt umezeala din scoarță.

— Ești bine? mă întreabă Martin.

Dau din cap.

— Sunt doar puțin ametită.

— O să ajungem pe plajă curând. Putem să ne așezăm și să mâncăm ceva acolo.

Luciana mă ia de mână. Pielea îi e rece ca apa. Mergem mai departe ținându-ne de mână. Închid ochii o clipă, lăsând-o să mă călăuzească, și ascult culorile pădurii, galbenul unei flori de nap sălbatic strivite sub o cizmă, trosnetele mov ale ramurilor de deasupra.

Deschid ochii și Luciana îmi spune despre canelo, cum poporul yamana îl mesteca pentru a-i extrage vitaminele și făcea din frunzele sale ceaiuri picante. Cum asezona carnea leilor de mare cu semințele lui.

Ieșim pe o plajă cu pietre netede. Stâncile de la malul apei sunt incrustate cu midii. Ne așezăm printre flori sălbatice și smocuri de iarbă. Martin ne împarte sendvișuri cu brânză.

În spatele nostru, sub iarbă, pământul e tot numai movilițe de toate mărimile, ca un cearșaf verde așternut peste niște corpuri adormite. Martin ne spune că, dacă am săpa în movile, am săpa în milenii de istorie.

— Oase de pește, midii, haine…, spune, explicându-ne că poporul yamana își aduna resturile în mormane care au tot crescut de-a lungul secolelor.

Îmi pun mâna pe pământ și-mi imaginez poveștile îngropate sub el.

— Yamana erau oameni ai apelor, nu-i așa? întreabă Joan.

— Da, spune Luciana. Vânau pe canal în canoe și făceau focul în bărci, să se încălzească la pescuit lei de mare cu năvoade din varec.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întreb chiar dacă, știind adevărul despre copacii morți din văi, deja simt o apăsare adânc în corp; îmi dau seama că urmează o poveste tristă înainte să apuce Luciana să-mi răspundă.

— Unii au supraviețuit, dar mulți au fost exterminați de europeni, spune privind spre canal.

Mă gândesc la comentariul lui Joan despre Luvru. *Și ei fac parte din istoria noastră.*

— Încerc adesea să-mi imaginez cum ar fi fost să trăiesc aici acum o mie de ani, zice Martin.

Închid ochii și-mi imaginez păduri de varec, chitoni, păianjeni și crabi.

— Mă întristează, spune Luciana, să știu câte s-au pierdut.

— Da, zic. Mă tem când mă gândesc la viitor.

Martin își termină sendvișul și se duce la o tufă din apropiere, din care culege o mână de fructe de pădure. Îmi întinde unul.

— Se spune că, dacă mănânci doar unul, trebuie să te întorci pe insulă.

Îl iau și îl bag în gură. E și dulce, și acrișor.

La capătul potecii găsim un oficiu poștal singuratic, cu un panou pe care scrie *ultimul oficiu poștal de la capătul lumii*. Cumpăr o carte poștală și scriu:

Dragă Mac,

Nu ți-ar veni să crezi ce culori am văzut.
Mâine, Antarctica!

Cu toată dragostea,
Oli

zăpadă

Pasarela care duce la bordul vasului *Sea Spirit* e șubredă. Sau eu sunt. Sau și una, și alta.

O membră a echipajului care întâmpină oamenii la bord îmi observă ezitarea.

— Prima oară pe mare?

— Păi…

— Nu-ți face griji, spune ea. O să te obișnuiești cu marea cât ai clipi!

— Să sperăm, zic și urc la bord, simțind cum se leagănă vasul sub mine.

E un înainte-înapoi duios. Blând și dureros deopotrivă.

Sunt condusă în cabina mea. Are pereții din lemn închis la culoare, bine lăcuit. Mă trântesc în pat tocmai când se aude un anunț în difuzoare, prin care toți pasagerii sunt chemați în cabina principală pentru instructajul de siguranță.

În cabina principală, toată lumea se așază în fotolii fixate în podea. Vasul ăsta e construit să reziste la valuri *mari*.

Femeia care m-a întâmpinat la bord se duce în față și se prezintă drept Salma, conducătoarea expediției. E înaltă, cu umerii lați și părul negru și lung. Are ceva care mă face să mă simt în siguranță; nu legat de corpul ei, ci de cum ne vorbește

despre strâmtoarea Drake. Știe perfect cât de imprevizibil e oceanul, lucru care îmi amintește pe loc de Mac.

În timp ce ne prezintă prognoza meteo, o femeie se așază pe fotoliul de lângă mine, cerându-i în șoaptă scuze Salmei pentru întârziere.

Salma zâmbește și o prezintă tuturor.

— Ea este Brooke, glaciologul nostru.

După care ne prezintă restul echipajului.

Când ia sfârșit primul instructaj, membrii echipajului ne împart veste de salvare.

Brooke se întoarce spre mine.

— Ne-am mai întâlnit?

— Nu, spun. Nu cred.

— Îmi pari foarte cunoscută. Ești vreo vedetă?

— Nicidecum, zic râzând.

Și atunci râde și ea, iar arcuirea zâmbetului ei scoate la iveală o cicatrice. Se întinde din colțul buzei până la coada ochiului.

— Dar *tu*? o întreb înclinând capul pentru că și mie mi se pare că-i știu de undeva pielea brăzdată și râsul profund.

Brooke clatină din cap.

— Uneori pur și simplu știm, așa-i?

Mă gândesc la Maggie. Cum întâlnirea cu ea a fost mai mult o întoarcere. Două râuri care se întâlnesc, curgând din același izvor.

Îi întind mâna:

— Mă numesc Oli.

Brooke nu îmi strânge mâna. Se apleacă spre mine și mă îmbrățișează. Și am sentimentul ciudat că am mai fost aici, cu ea.

După instructaj, Brooke mă invită la bar să bem ceva.

— Îmi pare rău, zic, sunt terminată de oboseală.

Mă joc nervos cu un inel de pe deget. Îmi tremură mâinile.

Poate că observă și ea, pentru că mă întreabă:

— Ai mai fost pe mare?

— N-am mai fost de mult.

— Ți-e teamă?

— Doar că o să am rău de mare, mint și cred că-și dă seama, dar nu mai insistă.

— Odihnește-te, spune.

Zâmbesc.

— Da, ne mai vedem.

Prin hubloul cabinei mele, privesc cum vârfurile tari ale munților se înmoaie în dealuri netede, povârnite, cum se pierde pământul în mare, până când uscatul e doar o pată la orizont. Iar marea e pretutindeni în jur. Deschizându-se. Închizându-mă.

Mă bag în pat, cu picioarele tremurând. Se anunță cina, dar nu mă pot mișca.

Mă înfofolesc în pături până la gât și închid ochii strâns, dar nu văd decât oceanul. Și e sufocant. Pentru că greutatea lui mă apasă cumplit. O simt peste tot, de parcă aș fi pe fundul oceanului. În mâlul oceanului. Încolăcită în spirale de alge marine. Legată. Prizoniera albastrului. Îngropată într-un cimitir subacvatic. Cu strigătele astupate de o apă atât de imensă, că vorbele mele vor ajunge după secole la suprafață.

Mă întorc pe-o parte și aprind veioza. Îmi găsesc poșeta și scot din ea somniferele pe care mi le-a prescris doctorul pentru zborul cu avionul. Merg la baie, umplu un pahar și înghit pastila cu o gură de apă. Revenind în cameră, mă bag în pat și

mă întind pe spate. Cu ochii pironiți în tavan, aștept să-mi tragă pastila pleoapele în jos. Să se golească totul.

Câteva ore mai târziu, mă trezesc cu mărgele de sudoare înșirate pe mine ca un colier de perle. Mă ridic în capul oaselor și-mi șterg transpirația dintre sâni cu cămașa de noapte. E îngrozitor de cald aici. Am nevoie de aer. De aer adevărat. De aerul nopții.

Aprind veioza și mă ridic, îmi trag pe mine ciorapii termici și pantalonii de schi, bluza termică, polarul și geaca groasă. Îmi pun mănușile, șosetele de iarnă, fesul și bocancii de munte. În cele din urmă, îmi înfășor un fular la gât.

Ard toată.

Mi-a apărut în vis.

După patru ani, mi-a apărut în vis ca ploaia de mațe de pește și mirosul ei înțepător.

A intrat în visul meu cum a intrat și în mine. Insuportabil. Atunci, acum, pentru totdeauna? Sperma care mi se prelinge pe coapse.

A ieșit din mine, dar n-a mai plecat. Asta s-a întâmplat. Asta ne omoară. Faptul că persistă la nesfârșit, că rămâne mereu, astfel încât în clipele de tăcere și nemișcare îl simt. Când opresc la semafor. Sau în clipa dinainte să curgă apa la duș, așteptând să simt *altceva*. Îl simt în mine, e încă acolo, lățindu-se, lățindu-se ca o pată roșie, crescând tot mai mult. Și ceva se întinde în mine, ca un tub pompându-mi aer în plămâni, umplându-i cu respirația altcuiva, tot mai mult, până când mi se desfac coastele. Mi se întinde pielea. Îmi plesnește. Sânge și spermă. Respirația altcuiva în mine, respirând în locul meu. Nu pot să respir. *Nu pot să respir.*

Urc în fugă scările până pe puntea superioară, dau năvală pe ușă în beznă.

Noi alegem să respirăm, nu-i așa?

Mă poticnesc, îmi sucesc glezna, mă împiedic, cad pe punte și lovitura reverberează până la os, o lovitură care-mi amintește că sunt vie. Mă ridic anevoie în picioare și mă agăț de bara parapetului; târându-mă de-a lungul tribordului până la proră. Mă prind de parapet cu amândouă mâinile când vasul saltă pe creasta unui val, alunecă la loc pe coama lui, se lovește de valul următor și împroașcă stropi ca un stol de păsări argintii zburând frenetic. Cerul mă apasă, se sprijină pe mine. Vasul se ridică pe alt val, iar cerul pare atât de aproape, încât am impresia că aș putea să-l străpung, să sfâșii pielea nopții și să dispar în necunoscutul de dincolo.

Vasul se cutremură. Coboară. Se izbește în el. El e aici. E mereu aici. Mă urmărește. Încă. În adăpostul viselor. Mă hărțuiește.

Mă agăț de parapet, cu sângele pulsându-mi în vene și încheieturile degetelor albite. Noaptea e catifea udă. Inspir. Aerul îmi spintecă plămânii, taie în carne vie.

Barca se ridică, coboară, lovește. Mă izbesc în plin de balustradă, iar din mine, în beznă, iese ceva animalic, ceva sălbatic. Urlu.

Nu țip cum țipă domnița din turn. Țip cum se ciocnesc și se sparg plăcile tectonice pe fundul oceanului, mâl și nisip și rocă sfărâmată. Lavă împroșcată din hău. Lavă fierbinte scuipată din mine. Răcnesc.

Simt cum mă despic. Carne spintecată. Mâl și nisip și rocă sfărâmată. Lava clocotește. *El* clocotește. RĂCNESC. Sunetul îmi

sfâșie gâtul. El mă zgârie, se agață de mine, nu-i scap din gheare.

Și îmi dau seama. Iată-mă. Sunt aici. Legată, prizoniera albastrului, ani de zile. Pe fundul oceanului. În mâlul lui. Dar acum fundul oceanului se mișcă. Lava curge. Își croiește drum prin peșterile mov reci, se întinde, mă întind. Mă mișc. Mă ridic.

— SUNT AICI! SUNT AICI!

Iar în clipa aceea îl simt cum țâșnește la suprafață. Stropi roșii aprinși în noaptea neagră.

— ASCULTĂ-MĂ! țip. ASCULTĂ-MĂ ACUM!

Lacrimile îmi curg pe obraji, roz-aprins. Sunt aici. Sunt vie. Sunt larg deschisă. Sunt aici. Îmi șterg ochii cu mâneca. Iată-mă aici. Am supraviețuit. Am supraviețuit!

Trag aer în piept și cerul nopții mă umple cu scoici și sare.

Flori galben-bolnăvicios devin stele. Sunt aici. Aleg să respir.

gheţar

Dau peste Brooke pe scări, în drum spre micul dejun.

— Bună dimineața, îi spun.

— Chiar că e minunată, îmi răspunde și încep să râd.

Brooke mă privește întrebător.

— Arăți altfel.

— Cum adică? întreb.

— De parcă te simți iar în largul tău pe mare.

Zâmbetul îmi pișcă obrajii.

— Da. Cred că așa e.

Mă bate ușor pe spate.

— Vino, spune, mi-e foame.

Două dintre artistele pe care le-am expus la *WOMXN*, la Londra, Holly și Vivienne, sunt și ele în expediție. Ne întâlnim la bufetul cu micul dejun și i le prezint pe amândouă lui Brooke. Apoi ne așezăm toate la masa lui Joan.

La micul dejun vorbim despre unde au mai fost Holly și Vivienne după expoziție. Holly a fost la New York, iar Vivienne, la Paris.

— Nu ți-am mulțumit ca lumea, spune Vivienne. După expoziție, oamenii au început să-mi ia munca mult mai în serios.

Nu-mi mai încap în piele de mândrie.

— Așa și trebuie, zic.

— Eu încă mă chinui să-i fac pe oameni să-mi ia munca în serios, spune Brooke râzând. Mai ales pe bărbați. Mai ales pe bărbații cu care ies.

— Ha! face Joan. Cunosc sentimentul.

— Sunt probabil intimidați, îi spune Holly.

— La mine e invers, zice Brooke. Toți încearcă să-mi taie din nas. Un tip cu care ieșeam a spus că doctoratul meu la Oxford e „micul meu proiect“. Altul zicea că lucrez cu „gheață și chestii“.

— Fostul meu iubit m-a întrebat când am de gând să-mi găsesc o slujbă adevărată, spune Holly.

Și toate începem să râdem.

— Ei bine, zice Brooke, mi-am dat seama aici, stând la poalele unui ghețar care le întrece orice închipuire, că sunt un superstar, ce mama naibii.

— Hai noroc! spune Joan, ridicându-și paharul cu suc de portocale.

— Și știți ceva? spune Brooke. Îmi iubesc al dracului viața. Nu am nevoie să fiu cu cineva decât dacă vine cu ceva în plus. Are un zâmbet cât cerul de larg. Nu mă tem de riscul de-a fi femeie!

Și ciocnim toate.

Mai târziu, acelea dintre noi neafectate de răul de mare ne adunăm în cabina principală să jucăm cărți. Jucăm *Karma* și râd până mă dor coastele. Dar e o durere plăcută. Pentru că izvorăște dintr-o sinceritate fără strop de rușine. Și nu-mi pasă că joc ca o cizmă, pentru că simt că oricum am câștigat.

La prânz, Salma ne anunță că suntem la jumătatea drumului spre Antarctica, dar adaugă că ne-ar putea încetini hula.

— Oceanul Antarctic, spune, e un loc numai bun să înveți să fii răbdător.

Când ne trezim în cea de-a treia zi, valurile de peste noapte se domolesc încet-încet. Barca se stabilizează. Salma ne adună în cabina principală pentru anunțurile de dimineață. Ne spune că ne apropiem de peninsulă și anunță că prima persoană care va zări un aisberg va primi un premiu.

— Felicitări tuturor că ați supraviețuit strâmtorii Drake! zice și aplaudăm zgomotos.

La micul dejun, aflu că unul dintre bucătari, Alex, e australian și are o cutie de Vegemite la bucătărie. Mi-l întind pe pâinea prăjită pentru prima oară după mulți ani, bucurându-mă ca un copil.

Brooke mă găsește făcând cafea.

— Putem ieși în siguranță, spune. Valurile s-au domolit destul.

— Să luăm micul dejun pe punte?

— Gând la gând cu bucurie.

Îmi împăturesc pâinea prăjită într-un șervețel și-mi duc cafeaua înapoi în cameră, unde mă echipez. N-am mai ieșit de când am intrat în strâmtoarea Drake, iar acum suntem mult mai la sud și aerul e cumplit. E un frig care mistuie totul. Ca atunci când te îndrăgostești. Complet și fără remușcări.

Brooke vine la mine pe punte și mergem împreună la prora.

— Bună! strigă cineva.

Ne uităm pe puntea superioară și vedem o femeie în uniformă care ne face cu mâna.

— Cine e? o întreb pe Brooke.

— E căpitanul nostru, Georgia – e o femeie redutabilă, spune Brooke, iar eu încep să râd.

O clipă mai târziu, apare un albatros în față, deasupra prorei. O bat ușor pe umăr pe Brooke și-i zic:

— Uite! Uite!

— E frumoasă, nu-i așa? spune Brooke, în timp ce pasărea se înalță la prora, în fața noastră, cu aripile larg desfăcute, o umbră lină zburând deasupra punții. E tânără, spune Brooke. O să ajungă de două ori pe-atât!

— Incredibil! șoptesc gândindu-mă la Mac.

Și apoi. La Maggie și Coco. La o altă mare, în alte vremuri. Apar în fața mea. Îmi inundă memoria. O amintire atât de palpabilă, încât simt c-aș putea să-i ating. Să-i țin de mână.

Mă gândesc la Robynne. Acasă aici, în Antarctica. Și mă aud întrebându-l pe Mac, cu mulți ani în urmă, când eram pe *Sea Rose*:

— Te întrebi vreodată care-a fost rostul?

— Rostul, îmi spusese, a fost că a trăit.

Brooke mă apucă de braț și mă aduce înapoi în prezent.

— Oli! zice. Privește! Acolo!

Uitându-mă în direcția spre care arată, îl văd. Primul nostru aisberg. Un sloi alb-intens la orizont. Fugim în cabina principală, să le spunem și celorlalte.

Salma e lângă scări.

— Aisberg! strig. Aisberg!

Brooke râde.

— Nu țipa *așa*! N-ai văzut *Titanic*?

Prima noastră oprire e pe insula Half Moon, o fâșie de piatră în formă de semilună.

Înainte să debarcăm, trebuie să ne aspirăm toate hainele, pentru a îndepărta orice urmă de floră din America de Sud, și să ne spălăm ghetele de expediție într-o cameră de carantină. Port atâtea straturi de haine, încât merg ca o rață.

— Ca un pinguin, spune Brooke.

Coborâm de pe puntea de la pupa în bărci pneumatice Zodiac. În barca mea sunt Salma, Brooke, Vivienne, Holly, Joan și Alice, sculptoriță și artistă textilistă din Australia. Are un păr atât de des și de roșu, că mă simt printre vikinge. Femei neînfricate, înfruntând marea de la capătul lumii.

Când ajungem pe plajă, Brooke arată spre o barcă veche din lemn, naufragiată la capătul insulei.

Îmi imaginez bărbații care au ajuns aici acum mai bine de un secol. Fantome coborând din barcă. Pași pe lună, pe jumătatea stâncoasă.

Brooke mă ajută să cobor din barcă. Valurile clipocesc la mal, ca niște săruturi blânde în toiul nopții. Pietricele netede rotunjite și înmuiate de această intimitate.

— Un pinguin *adevărat*! spune Brooke, arătându-ne un grup de pinguini adunați pe creastă, deasupra plajei. Sunt pinguini antarctici. Uitați-vă la fețele lor – arată de parcă ar purta pălării legate cu curelușe sub bărbie.

Vivienne coboară următoarea, ținându-și aparatul foto ridicat, să-l ferească de stropii vreunui val.

— Dumnezeule! Sunt adorabili! zice.

Le ajut pe celelalte să coboare, iar apoi împingem barca înapoi în apă, să se întoarcă Salma la vas și să aducă un alt grup.

Cerul e larg deschis. Limpede precum cleștarul. Îmi amintesc că Salma spusese la cină: „Plămânii planetei sunt aici, în

Antarctica“. Respir în el. În cer. Simt cum lumea întreagă curge prin mine.

Rătăcim spre capătul insulei, unde o stâncă uriașă țâșnește vertical din pământ. Ocolind-o, ridic privirea și simt cum mă cuprinde un val de uimire. Faleza e înnegrită, de parcă ar fi ars, cu zulufi de licheni portocalii care răsar ca niște limbi de foc. La poalele ei, leii de mare stau tolăniți, pierzându-se atât de bine în peisaj, că Vivienne aproape calcă pe unul. Se uită urât în sus la ea. Vivienne face un pas înapoi, spunându-i:

— Scuze, drăguță! Vezi-ți mai departe de-ale tale…, iar noi, celelalte, izbucnim în râs.

Întorcându-mă pe plaja cu pietriș, observ de-a lungul țărmului niște vietăți ciudate, gelatinoase, cu câte o pată roșie, sângerie.

— Ce sunt astea? o întreb pe Brooke.

— În general, trăiesc în apele din jurul Americii de Sud, dar, pentru că se tot încălzește apa, vin toate spre sud.

— Asta-i de rău? întreabă Holly.

— Da, spune Brooke, ghemuindu-se pentru a le examina mai bine. Mănâncă plancton ca krilii. Ceea ce înseamnă că, pentru prima dată, krilii trebuie să lupte pentru sursa lor de hrană.

— Deci vor fi mai puțini krilli?

Brooke dă din cap.

— Exact – iar aici *totul* se bazează pe krilli.

Peste noapte, navigăm din insulele Shetland de Sud în jos, spre Peninsula Antarctică. Mă trezește vocea Salmei în difuzoare, prezentând prognoza meteo și activitățile pe ziua de azi, începând cu niște canotaj după micul dejun. Cineva îmi bate la ușă.

Deschid și dau de Brooke.

— Vrei să fii partenera mea de caiac? mă întreabă zâmbindu-mi larg.

— Ha! Desigur! spun și batem palma.

— Acum îmbracă-te repede. Georgia tocmai a spus că au văzut orci de pe punte.

— Orci! exclam. Adică balene ucigașe?

— Da, spune Brooke râzând. E totuna.

Mă întorc în grabă în cameră și încep să mă pregătesc. Brooke intră și se trântește pe patul meu.

— Pune-ți lenjerie termică și colanți pe sub costumul de caiac, îmi spune.

— Astea sunt în regulă?

Aprobă și îmi pun lenjeria termică, îmi trag un pulover peste cap, îmi închei geaca și ieșim împreună pe ușă, alergând ca doi copii pe vas, spre puntea de la babord.

— Acolo! țipă Brooke.

Îi urmăresc privirea spre un grup de orci care-și ițesc capetele printre sloiurile de gheață. Cerul se încălzește, bătând spre roz. Și chiar dacă răsare soarele, luna încă se vede deasupra gheții. Și îmi amintesc o fotografie pe care am văzut-o odată într-o carte, într-o cameră în care rădăcini tentaculare se întindeau în răzoare hidroponice. O carte despre balene. Cum i-am descris exact această scenă unei femei care îmi vedea vocea în nuanțe de roșu. Și am sentimentul că timpul mă ajunge din urmă. Sau poate că eu mă întorc. Înapoi între pagini. Între anii aceștia subțiri ca foița de hârtie. La ea.

Brooke mă ține de mână și îmi dau seama că plâng.

— Ești bine?

— Da, spun cu un zâmbet umed. Tocmai mi-am văzut o veche prietenă.

După micul dejun ancorăm într-un golf adăpostit de vânt. Eu și Brooke suntem primele în caiace. După ce coborâm, începem să vâslim. De parcă marea s-ar preschimba în sticlă, vâslim pe cer, cu munții albaștri vălurind sub noi.

Mă uit peste umăr și o întreb pe Brooke:

— Ai avut vreodată impresia că locul ăsta are un aer neobișnuit de familiar?

— Categoric, îmi spune.

— Da… De ce oare?

Brooke ridică din umeri.

— Nu mi-am cunoscut mama biologică. Abia la douăzeci și cinci de ani am întâlnit-o pentru prima dată. Dar, când ne-am întâlnit, am mers într-un parc în care nu mai fusesem niciodată, într-un stat în care nu mai fusesem niciodată, să mă văd cu o femeie al cărei nume nici nu-l cunoșteam. Însă totul avea un aer neobișnuit de familiar. Ca și cum corpul meu și-ar fi amintit de al ei.

Îmi iau privirea de la Brooke și mă uit la Antarctica, întinzându-se înaintea noastră. Un corp. Androgin. Acoperit de un ghețar ca de o pătură. Un râu înghețat care curge din cer în mare.

— Antarctica e la fel, spune. Corpul își amintește… Când privești gheața, vezi de unde ai venit. E ceva atât de îndepărtat, că nu-l recunoști conștient, dar corpul tău da. Corpul își amintește de unde a venit.

O bucată de gheață plutește în apă lângă caiac.

— E gheață din ghețar, spune Brooke. E limpede pentru că s-a golit de aer pe parcursul a milioane de ani. Ghețarilor ălora – arată în față – le ia mii de ani să curgă spre poalele munților. Cât parcurgem noi în cinci secunde, un ghețar parcurge în cincizeci de mii de ani.

Dintr-odată nu mai am aer, sunt prinsă în pauza dintre două bătăi de inimă.

Mă uit la ceas. Nu mai merge, e prea frig.

Brooke zâmbește.

— Acum ești pe fusul orar al planetei.

Apoi îmi dă vâsla ei și-mi spune s-o țin puțin. Se apleacă și pescuiește bucata de gheață din ghețar și o așază în poală.

— Avem voie să facem așa ceva? întreb.

— Oricum o să se topească, spune. Și, în plus, o să fie numai bună cu Bailey diseară.

— Ești un geniu! îi zic.

Brooke zâmbește larg.

Ne-au ajuns celelalte din urmă. Joan și Alice într-un caiac, Vivienne și Holly în altul. În urma lor, mai multe femei care râd și pălăvrăgesc.

— Gata, toată lumea! spune Cath, conducătoarea echipei de canotaj, ridicând vâsla în aer. O să facem toate liniște acum și o să ascultăm ghețarul.

Ne ridicăm vâslele din apă și le așezăm în poală, respirând toate în liniște.

În depărtare se aud trosnete și gemete. Gheața freacă, mângâie, împinge, trage. Ca și cum ar face dragoste. Ca două corpuri lipite unul de altul. Cum mă țineam cândva de mână cu Hugo. Și am senzația de istorie care se desfășoară simultan. Pentru că, uitându-mă peste marginea caiacului, îmi dau seama

că acest corp de apă se întinde. De aici curge prin gropi oceanice și recife tropicale. În jurul capurilor și falezelor semețe. Prin canale adânci și golfuri cu apă joasă. Apoi în amonte, șerpuind prin pământ. Către Hugo. Unde mi-l imaginez stând chiar acum, pe malul Tamisei, privind peste balustradă, în același corp de apă. Fețele noastre oglindite se învălurează una în cealaltă. Apropierea îndepărtată.

— Mulțumesc, îi șoptesc curentului. Pentru tot.

Și știu că vorbele mele, purtate prin marea aceasta străveche, în unduiri ample, ajung la el. Într-un alt timp, mă aude.

aisberg

Coborâm în barca Zodiac pentru a debarca în portul Neko și Salma ne aduce pe uscat. Pe drum, între vas și plajă, trecem pe lângă un aisberg înalt cât o clădire cu douăzeci de etaje.

— Oho! exclamă Vivienne. Putem să ne apropiem?

Salma clatină din cap.

— Îmi pare rău, dar ce vezi acum e probabil o zecime din ceea ce e în adâncuri. Dacă mă apropii mai mult, risc să-l lovesc sub apă.

Aisbergul este cea mai impozantă sculptură pe care-am văzut-o vreodată. Și când mă gândesc că într-o bună zi se va topi și va deveni o parte din mare, îmi dau seama că pierderea și frumusețea sunt legate inextricabil între ele.

— Aisbergurile își poartă poveștile pe piele, spune Salma. Crestăturile de pe suprafața lui ne spun când s-a aflat acea parte sub apă, poate chiar și cât timp.

Brooke mă împunge cu degetul.

— Și asta e doar la suprafață. Imaginează-ți ce alte povești zac dedesubt!

O iau de mână, închipuindu-mi că și noi suntem aisberguri. Noi toate. Femeile. Înălțându-ne la suprafață. Doar atât poți vedea din noi. Dar în adâncuri ne întindem. Ne revendicăm în forță spațiul.

Portul Neko este un cot ușor de la un cap împânzit de pinguini spre un munte care se înalță atât de semeț, că nici nu se vede soarele de el, iar vasul nostru pare o mogâldeață.

Merg până la creasta de deasupra plajei, mă întorc și privesc spre gheața străveche. Brooke vine în fugă lângă mine.

— Nu te face să te simți mare? spune radioasă.

— *Mare?*

— Da, mare. Mă simt enormă! zice. Vin mereu aici cu bărbați și tot timpul îmi spun că se simt mărunți. Cred că locul ăsta îi zgândărește. În general vorbind, ei au porniri de cuceritori, gen să-și înfigă pulele în peisaj!

Pufnesc în râs.

— Vorbesc serios! zice Brooke. Pentru că s-au obișnuit să fie mari. Iar noi am fost toată viața mărunțele. Oli – acum se duce în spatele meu, îmi apucă brațele și le întinde larg, ca pe niște aripi desfăcute –, *acum* e șansa ta să crești mare!

Simt cum mi se deschide pieptul. Mă ridic pe vârfuri. Îmi întind degetele. Devin enormă.

— Ai grijă, îmi șoptește Brooke la ureche, căci nu știu ce-i frica și asta mi-e puterea.

— Ai grijă, repet în gura mare, căci nu știu ce-i frica și asta mi-e puterea!

Cath și celelalte sunt la marginea ghețarului. Mă aud strigând și se uită în sus.

— Fix așa, strigă Cath.

Împreună, eu și Brooke cântăm:

— *Ai grijă! Căci nu știu ce-i frica și asta mi-e puterea!*

Ne lăsăm pe spate în zăpadă, râzând amândouă isteric. Mă lepăd de greutatea din mine ca de un strat de piele.

În seara aceea, o parte dintre noi plănuim să dormim pe continent. Nu în corturi, ci în saci de dormit. Acostăm pe o plajă stâncoasă, tivită cu zăpadă bătătorită, și ne cățărăm pe un platou de deasupra ei.

În lumina slabă, ne săpăm paturile cu lopețile, apoi ne întindem în ele izoprenele și sacii de dormit impermeabili.

Pătura de nori e atât de groasă, că, pe măsură ce scade lumina, cerul devine o boltă neagră. O beznă de cerneală. Pretutindeni în jur.

Ne băgăm în sacii de dormit.

Încet-încet, pământul încremenește. Până când liniștea e atât de densă, de palpabilă și de reală, încât aș putea s-o tai cu mâna.

Îmi amintesc o noapte în care am dormit pe punte, în irisul mării.

Tăcerea, pe care mi-o imaginasem frumoasă și romantică, e ciudat de terifiantă.

Și apoi, în primele ore ale dimineții, mă trezește un tunet care reverberează în golf. Un ghețar. Organul vocal al muntelui începe să se desprindă. Se fisurează și se încovoaie, explodează și se macină. Mă salt în sacul meu de dormit.

Peste apă, bucăți de gheață străveche se desprind, se dizolvă în mare. E dumnezeiesc de dezastruos. Acest strigăt. Când poveștile lumii, întipărite în gheață, cad în cenușiu. Devin parte din altceva. Povești care se amestecă în apa întinsă. Se întorc acasă. În întunericul din care am venit cu toții. În bezna în care ne vom întoarce cu toții.

Între. Marea e sticlă turcoaz. Spartă în mijloc de o balenă cu cocoașă, care iese la suprafață ca să respire.

Zâmbesc.

— Bună dimineața, Maggie! Știam eu c-o să mă găsești aici.

La cină, Holly, care stă lângă mine, mă întreabă dacă mai sunt cu tipul pe care i l-am prezentat la vernisajul de la Londra.

Simt cum mă încordez, cum mă fac mică. Clatin din cap.

— Ne-am despărțit, zic. Acum două luni.

— O, îmi pare rău, spune. Ești bine?

— Da. Sunt. Cred.

Se întinde spre mine, îmi ia mâna și mi-o strânge.

— Era perfect, zic, dar tot n-a mers cum trebuia.

— Păi suntem toate alături de tine, îmi spune strângându-mi mâna.

— Mulțumesc, zic. Cred că aveam nevoie să înțeleg unele lucruri. Și am simțit că trebuie să fiu singură ca să reușesc.

Brooke, din partea cealaltă, îmi ia mâna liberă.

— E dureros să părăsești pe cineva drag, spune. Ești foarte curajoasă.

Femeile de la masă se prind de mâini. Și simt cum circulă un curent între noi. Ca un val. Pulsând. Un ocean alcătuit din multe piese mobile. Care se mișcă înainte și înapoi pe sub piele.

— E cel mai intens roșu, mormăi pentru mine.

Brooke se uită la mine întrebător.

— Ce-ai spus?

— Roșu-intens… e cel mai intens roșu.

Holly mă strânge de mână.

— Ce e, Oli? Ce e roșu?

— Violul, spun. Cuvântul cade greu pe masă. Afară din mine. Am fost violată pe mare. Eliberată de secretul meu, simt că

leșin. Că plutesc în apropierea îndepărtată. N-am mai spus nimănui până acum.

Și aștept să străpungă cuvintele pielea. Dar aceste femei nu zic nimic. Doar îmi țin adevărul în mâini.

Stăm așa. Ținându-ne de mâini, spunându-ne tot felul de povești. Fiecare desprinzându-se dintr-un corp și dizolvându-se în întinderea dintre noi, ca gheața care alunecă de pe faleză. O femeie ne povestește despre căsnicia ei, cum a supraviețuit morții unui copil. Altă femeie ne spune cum și-a crescut singură fiica și cât de sărace fuseseră pe vremuri, dar iată că acum fiica ei își dă doctoratul în fizică. O altă femeie ne destăinuie o poveste sfâșietoare despre cum și-a părăsit partenerul abuziv. Și ne prindem de mâini puțin mai strâns. O altă femeie ne spune că tocmai a intrat în remisie.

Și îmi dau seama că nu sunt doar eu. Toate avem cicatricele noastre. Dar o cicatrice e felul în care se reîntregește corpul. E dovada că am supraviețuit.

— Un bărbat mi-a făcut asta, spune Brooke, zâmbind ca să-i vedem cicatricea de la buză până la coada ochiului. Și știți ce-i amuzant? întreabă. Cât de des îmi spun femeile: *Nu-ți face griji, ești tot frumoasă*, de parcă asta mi-aș fi propus. Știți voi, toată povestea cu „Nu contează cum arăți, ești frumoasă“… Brooke râde. Adică ce căcat? Mi se fâlfâie! De ce-ar trebui să mă gândesc la asta? Vreau să-mi spună cineva că sunt redutabilă, sau captivantă, sau provocatoare, sau haioasă. De ce e frumusețea așa mare lucru? De ce e *cel* mai important lucru? Frumoasă pentru cine? Spune-mi că sunt o eroină. Spune-mi că sunt inventivă. De fapt, ce mă-sa, spune-mi că sunt un uragan. Da, asta vreau să fiu – un uragan.

Inspiră adânc și suflă aerul din plămâni în cerc. Și apoi inspiră din nou adânc, doar că de data asta ne alăturăm toate. Inspirăm împreună. Expirăm în același ritm. Într-o singură rafală. Magnifică. Triumfătoare.

Noi alegem să respirăm, nu-i așa?

Avem Bailey cu gheață din ghețar la desert și ciocnim între noi la bar. Yassmin, poeta vasului, se urcă pe masa din fața barului, iar Brooke, lângă ea, sună dintr-un clopoțel de pe tejghea, pentru a face liniște în sală.

Yassmin despăturește o foaie de hârtie, își drege glasul și începe să citească.

— Un poem pentru Edgar Allan Poe. El a scris: *moartea unei femei frumoase este, fără îndoială, cel mai poetic subiect din lume.*

Se aud proteste înfundate peste tot prin sală.

— Ei bine, spune Yassmin, iată replica mea: *Buclă de bazalt. Perlă negru-cald. Stridie din os, galben-mătăsos. „Moartea unei femei frumoase…“ Bucla-i de bazalt. Perla-i negru-cald. Este „fără îndoială, cel mai poetic subiect din lume“.*

Yassmin scutură din cap, din tot corpul.

— *Cum se face pământ. Sicriu încins în iederă. Broderie cu maci albaștri. „Buzele îndurerate“ vorbesc măiestre. Despre panglicile încântătoare. Ale zmeielor ei albastre…* Fără îndoială? Nu sunt deloc de acord. Am o mare îndoială. Te *înșeli* amarnic, *Edgar. Chiar greșești, ți-o zic.*

Se aud aplauze din public. Yassmin vorbește mai tare. Are o voce plină. Atât de puternică, încât îmi dă fiori.

— *Căci să se facă pământ nu e poemul* EI. *Să se facă pământ. Este. Numai. Un vers.*

— Așa e, așa e! strigă cineva.

— *O femeie e o constelație. Mai multe cuvinte decât ți-ai putea imagina tu Vreodată. E buclă de bazalt, perlă negru-cald. Stridie din os netedă și roz. Curenți roșu-întunecat, anason stelat. Potir nesfârșit de-adânc. Femeia crește. Descrește. Ca luna. Două buze ce se-ating. Spatele-arcuit, șoldul rotunjit. Scriitoare. Poetă. Artistă.* Singura *care poate descrie zborul. Zmeului ei albastru.*

Respiră adânc și bate cu piciorul în masă.

— Așadar! strigă ea. *Edgar Poe, trebuie să-ți spun. Când vorbești de frumusețea morții ei. Ratezi sublimul respirației. Cât de trist! Căci nu vezi. Cum norul e răsuflarea oceanului. Râul roz de pe cer.*

Yassmin înălță brațele și ne ridicăm toate s-o aplaudăm. O ovaționez din toată inima.

Stau întinsă pe pat, cu fața spre fereastră, când trecem prin coridorul îngust de apă spre inima insulei Deception, o fâșie de pământ în formă de potcoavă. Negru-vulcanic.

În camera de carantină, Brooke și celelalte își pun bocancii de expediție. Îi trag și eu pe ai mei și îmi leg șireturile.

— Ești gata? întreabă Brooke.

Îmi bag fularul în geacă.

— Gata!

Ne urcăm în Zodiac și pornim spre țărm, peste apa ca mătasea verde. Un ghețar mărginește plaja. Un perete alb-negru, marmorat. Cenușă vulcanică presărată în gheața străveche. O poveste țesută în timp.

Când urcăm pe mal, o ceață deasă se așterne peste insulă. Pământul e negru-intens. Ca ochii lui Hugo. Ca părul lui AJ. Mă înfior.

Îndepărtându-mă de grup, ocolesc poalele gheţarului şi ies pe o creastă, mai departe, astfel încât vocile celorlalte se aud înăbuşit, de parcă aş fi sub apă, până când mă scufund atât de mult, că nu mai aud pe nimeni.

Se simte o pulsaţie. Ca valurile măturând ţărmul. Urmăresc sunetul, mergând, rătăcind. Până când îmi dau seama că sunetul e undeva în mine. Sângele care îmi pulsează în tâmple.

O voce îmi şopteşte: *Vino să te întinzi pe umbra mea*. Mă aşez şi mă las pe spate pe pământul înnegrit. La umbra tuturor lucrurilor dinainte. Îmi simt corpul cufundându-se în sine. Inspir adânc. Simt cum coboară cerul în mine. Şi sunt bine. Sunt aici. Îmi dau jos mănuşile. Îmi înfig degetele în pământ. E cald dincolo de suprafaţă. Ca o cenuşă care păstrează căldura mult după ce focul s-a stins. Păstrez căldura.

Mi-ai dat foc, mă gândesc. *Şi am supravieţuit*.

Brooke se caţără pe creastă şi se întinde lângă mine. Închide ochii.

— Brooke? şoptesc.

— Da? spune deschizând un ochi.

— Locul ăsta e tare ciudat. Dar mă simt ca acasă aici.

Zâmbeşte.

— Deşerturile şi gheaţa nu le sunt străine femeilor. Suntem aici de milenii.

Mă gândesc la Maggie. Violete sălbatice în tundră.

Brooke respiră adânc.

— Bine, spune ridicându-se şi luându-mă de mână. Vino… o să sărim toate de pe vas.

— În *apă*?

— Da!

— În *ce*?

— Goale cum am venit pe lume? Râde. Doar mâine e ziua ta…

— Ai luat-o razna, îi zic.

— Crede-mă, spune ajutându-mă să mă ridic. Apa o să te schimbe, Oli. În altceva.

mare roz-închis

Mă înfior, mă uit peste punte și o spionez pe Brooke. Îmi zâmbește și cicatricea îi devine un rid de la soare. Cele două laturi se pliază creând o cută blândă, o linie miraculoasă care se întinde de la buza roz la ochiul albastru. Îmi face cu ochiul. Zâmbesc și mă doare fața.

Expir o ultimă oară. Inspir o ultimă oară. Mă umplu, sunt plină.

Și plonjez.

Dedesubt, aisberguri plutind în cenușiu, deschid ochii. Bezna e nesfârșită, în toate direcțiile. Se aude cântec de balenă. Cântecul începe sau se oprește.

E o melodie, un strigăt al oceanului. Melodia mea crește și descrește. Povestea se încheie aici. Sare gri. Perlă neagră. Noi alegem să respirăm, nu-i așa?

Noi alegem să respirăm, mă gândesc. Și, dintr-odată, totul e sare gri, perle negre la gât. Povestea începe aici, la capătul pământului. Aici, unde liniștea e îndesată ca un mușchi, ca un corp străvechi și vânjos. Și apoi se fărâmițează, faleza crapă, se desprinde, se topește în mare. Marginea Antarcticii, epiteliul exterior se descuamează, iar poveștile înghețate din porii ei se dezgheață și devin parte din dincolo.

Acum sunt dedesubt. Sunt cu ea, cu tine. Iar norișorul din plămâni e roz-închis, o operă de artă. Corpul meu e cristal șlefuit, gheață de ghețar refractându-se. Stingându-se. Alegeri amintiri vise dureri ochi zâmbete mâini atingeri hohote bătăi lacrimi. Punctuația e total nelalocul ei.

Ascultă-mă cum țip.

Sunt o regină-maree, plină și rotundă, care se umflă și se revarsă. Sunt un potop. Sunt puternică. Sunt imensă. Sunt o faleză de gheață crăpată. Mă desprind. Mă topesc în mare. Și toate poveștile din mine devin parte din dincolo.

Tu ești aerul pe care-l respir acum.

Mulțumiri

Aș vrea să le mulțumesc înainte de toate Stăpânilor după Tradiție ai pământurilor și apelor pornind de la care mi-am documentat această carte. Le mulțumesc Stăpânilor după Tradiție ai pământurilor Australiei și le recunosc legătura neîntreruptă cu pământurile, apele și cultura ei. Le aduc un omagiu Înțelepților lor din trecut, din prezent și celor care vor veni.

Am descoperit-o pe Oli pe mare. Și de-a lungul timpului, cu ajutorul mai multor profesori, am învățat un limbaj prin care să-i spun povestea.

Îi mulțumesc tatălui meu, Will Hardcastle, pentru că m-a învățat să citesc vântul din largul oceanului înainte să învăț să citesc vreun cuvânt. Îi mulțumesc mamei mele, Lindy Hardcastle, pentru că m-a învățat să fac față furtunilor de pe mare. Îi mulțumesc bunicii mele, Maggie Hardcastle, pentru că a citit tot ce am scris vreodată… Mi-aș dori să fi putut citi cartea asta.

Le mulțumesc lui Alison și lui Dave Molloy de la Prosail, în arhipelagul Whitsunday, pentru că mi-au făcut cunoștință cu Marea Coralilor. Le mulțumesc lui Peter Lowndes și Sarah Goddard-Jones de la Wine Dark Sea pentru că m-au lăsat să

navighez de-a lungul coastei de est a Australiei alături de ei. Îmi amintesc atât de bine când am ascultat prima oară împreună cântecul balenei într-o grădină cu flori de mare. Oli nu i-ar fi întâlnit pe Mac și pe Maggie dacă n-ați fi existat voi doi.

Mulțumesc întregii echipe de la Chimu Adventures pentru că m-a dus la capătul pământului. Îi mulțumesc și lui Samuel Johnson, a cărui încredere în mine ca artistă m-a ajutat să ajung acolo. Le mulțumesc tuturor celor care mi s-au alăturat în aventurile mele prin Patagonia și Antarctica. Le mulțumesc îndeosebi lui Gwenllian Bateman și Aliciei-Rae Olafsson, care au împărțit tăcerile Antarcticii cu mine.

Am descoperit-o pe Oli pe mare, dar i-am scris povestea în timp ce studiam ca bursieră Provost la Worcester College de la University of Oxford. Generozitatea donatorilor mi-a oferit acest imens privilegiu. Cuvintele nu pot spune cât de recunoscătoare sunt pentru această șansă.

La Oxford, am găsit un limbaj în care să exprim povestea lui Oli, la cursurile susținute de doctorul Daniel Matore, doctorul Henry Mead și de profesorul Sir Jonathan Bate. Când am scris *Sub punte*, i-am citit întregul roman cu glas tare profesorului Sir Jonathan Bate. Îți mulțumesc că m-ai ascultat cu atâta atenție și generozitate. Îți mulțumesc că mi-ai păstrat adevărul.

Le mulțumesc de asemenea marilor femei din istorie ale căror povești neînfricate și activism îndârjit au pus bazele progresului care a făcut posibilă scrierea acestei povești. Le mulțumesc eroinelor mele literare, Rebecca Solnit, Marianne Moore, Mina Loy și H.D., ale căror opere m-au influențat semnificativ în scrierea romanului *Sub punte.*

Îi mulțumesc profesoarei Elleke Boehmer de la University of Oxford, care m-a acceptat ca asistent de cercetare în 2019,

oferindu-mi ocazia să mă documentez mai departe pe tema literaturii despre Antarctica. Așa am dat peste descrierea timpurie pe care o face Edgar Allan Poe Antarcticii în nuvela lui *Manuscris găsit într-o sticlă* (1833), precum și peste eseul său *Filosofia compoziției* (1846), din care am și extras citatul: „*moartea unei femei frumoase este, fără îndoială, cel mai poetic subiect din lume și, în egală măsură, nu încape îndoială că buzele cele mai potrivite pentru un asemenea subiect sunt acelea ale unui iubit îndurerat*“.

Le mulțumesc agenților mei, Benython Oldfield, Sharon Galant și Thomasin Chinnery, pentru că s-au luptat pentru această poveste de la bun început. Le mulțumesc tuturor celor de la Allen & Unwin, pentru că au crezut în Oli, în special editorului meu, Kelly Fagan, care a devenit în scurt timp atât prietena, cât și eroina mea. Îți mulțumesc că ai crezut în această poveste chiar și când eu n-am crezut. Le mulțumesc redactorilor mei, Christa Munns, Ali Lavau și Aziza Kuypers. Echipa campioanelor. Vă mulțumesc că m-ați provocat și m-ați susținut în egală măsură.

Le mulțumesc dragilor mei prieteni Johann Go, Charlie Ford, Kirk Watson, Martin Rosas Carbajal, Ed Chan, Coby Edgar, Isa Frank, Alexander Darby și Yassmin Abdel-Magied, pentru însemnările lor meticuloase, criticile timpurii și ajutorul la cercetare.

Îi mulțumesc familiei Dabalà din Italia pentru că mi-a deschis cu generozitate poarta casei sale în vacanțele studențești. În casa voastră m-am simțit destul de în siguranță încât să pot scrie cele mai dificile capitole. Îi mulțumesc Jacquettei Hayes pentru că m-a ascultat când am dat prima dată glas Monștrilor Marini. Le mulțumesc surorii mele, Georgia, și

prietenilor mei din Australia și Anglia, pentru că m-au susținut în această aventură nebunească. Și, în sfârșit, îi mulțumesc primului și ultimului meu cititor, Robbie Mason. Cartea aceasta îți este dedicată.